

Στή Νίκαια τῆς Βιθυνίας (2025) ἐπιβραβεύτηκαν ὅλες οἱ αἰρετικές παραφυάδες...

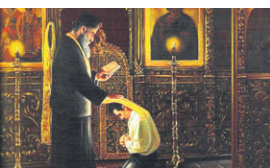
23 Μαρτίου 2026
Στις 20 Φεβρουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴ μνήμη
σελ.5

Ὁ πᾶνν Πατριάρχης (ὁ κατ' ἐξοχὴν πατριάρχης)

Με πολλὴ θλίψη, πικρία καὶ πόνο χαράσσονται οἱ παρα-
σελ. 11

Ἥμαρτον Κύριε Ἀμαρτήσαμε ἀδελφοί πάντες· πλανηθήκαμε

Φορτώσαμε ἀμαρτία σε μας, σὺς οἰκογένειες μας, στὸν
σελ. 21

Ἡ εγκατάλειψη!

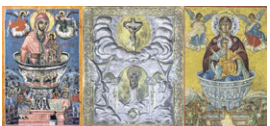
σελ. 8

«Ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς» (Τὸ ὀρθόδοξον οἰκουμενικὸν σήμαντρον)

Ἔτσι συνοψίζει, ὁ μακαριστὸς Ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος
σελ. 9

Ἰπεραγία Θεοτόκος: Ἀκένωτος Ζωοδόχος Πηγὴ

Ἡ Εορτὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς εἶναι κινητὴ εορτὴ, εορταζο-
σελ. 18

Οἱ μοναδικές στιγμές τῆς ΛΑΜΠΡΗΣ

Οἱ «λαμπρακίες» τῆς Κύ-
προῦ.
σελ. 6

ἈΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ἸΩΑΝΝΗ
σελ. 22

ΨΑΛΤΙΚΑ

- Ὁ Λαρίσις "ἄσυνεπής" λόγων καὶ πράξεων
- Κάποια φαρφαρίζοντα σταχυολογήματα
- Τὸ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟ "ΕΠΙ ΠΟΔΟΣ"

σελ. 24

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΤΟΣ Λ' ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 345-346 ΤΙΜΗ, 0,015 ΕΥΡΩ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΛΟΛΟΥ 20 & ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ, 41221, ΚΩΔ. ΥΠ. 061603, ΛΑΡΙΣΑ - ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2026

ΘΥΣΙΑ ΣΤΟΥΣ ΒΑΛΕΙΜ*, Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ;

Χαράς ευαγγέλια για τους οπαδούς, του δικαίωματος της μέλλουσας μητέρας, υπεράνω του δικαιώματος του μελλοντικού παιδιού της. Τώρα μπορούν <δικαιωματικά>, να φωνασκήσουν ομαδι-
σελ. 19, 20

«Ὁ πόλεμος εἶναι εἰρήνη»

– Ὁ πόλεμος εἶναι εἰρήνη!
– Ὁ πόλεμος προπαγανδίζεται ἀπὸ τὰ ΜΜΕ ὡς ἀνθρωπιστικὴ βοήθεια!
– Ἡ φρίκη τοῦ πολέμου ἀπορρίπτεται ὡς «θεωρία
συνωμοσίας»!
– Ὅποιος ἐναντιώνεται στοὺς ἐπιθετικοὺς πολέμους κληιδώνεται ὡς «τρομοκράτης»!
– Ἡ εἰρηνικὴ διευθέτησι των προβλημάτων ἀντιμε-
σελ. 20

Μεγάλα γεγονότα θά ἐξελιχθοῦν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἡ Ὀρθοδοξία θά διωχθῇ.
~ Μητρ. Αὐγουστίνος Καντιώτης

Προφητικὸς π. Αὐγουστίνος Καντιώτης
*Καὶ εὐτυχῶς που ἀκόμα ὑπάρχει ἐκεῖνο τὸ κομμάτι τοῦ λαοῦ που κρατᾷ ἀσβεστο τὸ φῶς τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀρνούμενο νὰ υποκύψει σε

σελ 7

ΟΧΙ!!! Καὶ Αἰρετικὸς; Ὁ Ἀρχιεπ. Ἀναστάσιος Ζήσηδες... ΕΛΕΟΣ!
2ο ΜΕΡΟΣ

Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο φύλλο
Αὐτὸς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον γνωστοὺς ἐκκλησιαστικοὺς δημοσιογράφους ἐκεῖνη τὴν ἐπο-
χή που διαμόρφωνε καταστάσεις, σφοδρὸς πολέμιος τοῦ ἀρχιεπ. Ἰερωνύμου, τοῦ Ἀναστασίου καὶ τῶν δώδεκα δολοφονηθέντων μητροπολιτῶν. Φίλος καὶ
σελ. 13,14,15,16,17,18

Ὁ Ἱερομάρτυρας π. Θεολόγος Μητροπολίτης Λαρίσης Πλαταμῶνος καὶ Τυρναβῶν

Ἕνας ἐκ τῶν 12 διωχθέντων (43ο μέρος)
(συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο φύλλο)
1974
Ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Λαρίσης,
σελ. 2

π. Γρηγόριος Παπουτσοπούλας
Μια ταπεινὴ καὶ οσιότιμη μορφή «Μητροπολίτης Καστοριάς»

Εἶχα τύχη ἀγαθὴ που τὸν γνώρισα.
Α) Ἦταν τότε, σὺς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ 1960, ὅταν
σελ. 23

ΑΥΤΑ ΤΑ ΞΕΡΑΤΕ ;;;
(Εἶναι μὴ στήλη που θὰ γράφει σύντομα διάφορα ἐπικαίρα θέματα, που οἱ ἄλλοι δὲν τὰ γράφουν... γιὰ νὰ τὰ μαθαίνετε)
A) Εἶναι ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ ἢ ΘΑΥΜΑ;
B) ΚΑΙ ΟΜΩΣ... ΔΗΛΩΝΟΥΝ ΑΘΕΟΙ !
Γ) Ἡ Ὀρθοδοξία στὴν Ἀμερικὴ Μεγάλῃ
σελ. 3

συνέχεια από τη σελ. 1

Ο ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑΣ Π. ΘΕΟΛΟΓΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΛΑΡΙΣΗΣ ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ

Ένας εκ των
12 διωχθέντων
43ο μέρος

Πλαταμώνος και Τυρνάβου κ.κ. Σεραφεΐμ
Ενταύθα

Σεβασμιώτατε,

Σαν φορολογούμενος χριστιανός ή, για να κυριολογήσω, σαν «αρμεγόμενος» χριστιανός, - γιατί από το κεράκι που ανάβομε την Κυριακή εγώ και τα άλλα Κατηχητόπουλα (έτσι αποκαλεί ειρωνικά εμάς τους χριστιανούς, που ενδιαφερόμαστε για τα πράγματα της Εκκλησίας, σύγχρονος κοσμικός ιεράρχης) καλοπληρώνεσθε και ζήτε μακαρίως όλοι οι μεγαλόσχημοι και μικρόσχημοι κληρικοί, έχω, νομίζω, όλο το δικαίωμα να υποβάλω στην αγιότητά σας ωρισμένα ερωτήματα, στα οποία περιμένω απάντησι, μόνο και μόνο, για να καθησυχάσω λίγο την ταραγμένη τελευταία συνειδησή μου:

Πρώτο ερώτημα: Γιατί, Σεβασμιώτατε, ηγέτης σεις της Ορθόδοξου Ελληνικής Εκκλησίας, η οποία τόσο στο παρελθόν όσο και πρόσφατα κατεδίκασε επίσημα τον Μασωνισμό και τον θεώρησε σαν τον υπ' αριθμ. ένα κίνδυνο της πίστεως, δεχθήκατε κατά την ημέρα της "κουντο - επιβάσεως" στον ιστορικό θρόνο της Μητροπόλεως Λαρίσης να σας προσφωνήση ο αρχιεπίσκοπος γόης της Λαρίσης, που - τι κρίμα για τον τόπο! - τόσο άδοξα εγκατέλειψε το Δημαρχείο;

Δεύτερο ερώτημα: Γιατί, Σεβασμιώτατε, δεν διαιμενίνατε στο απλό επισκοπικό μέγαρο, όπως όλοι οι προκάτοχοί σας, και προτιμήσατε στην αρχή το κοσμοπολίτικο Ξενοδοχείο «Παλλάς», τελευταία δε πολυτελέστατο διαμέρισμα με το υψηλό ενοίκιο των 5.000 δρχ. κατά μήνα, που βλέπει προς την πολυσύχναστη πλατεία Ταχυδρομείου; Δεν δώσατε την ημέρα της σε μονακό κουράς σας ενώπιον του Θεού και των παρισταμένων αδελφών την υπόσχεση ότι θα τηρήσετε ακτημοσύνη και θα ζήσετε με χριστιανική λιτότητα; Πώς λοιπόν συμβιβάζονται με την μοναχική σας ιδιότητα τα παραπάνω κοσμικά σας τερτίπια; Λησμονήσατε ότι είσθε εκπρόσωπος του ανυποδήτου Ιησού; Δυστυχώς, άγιε πάτερ, πρέπει να σας πούμε την πικρή αλήθεια, ότι ζήτε κοσμικώτατα, ότι εφαρμόζετε πιστά στη ζωή σας το υλιστικό δόγμα «φάγωμεν, πίνωμεν, αύριον γαρ αποθνήσκομεν».

Τρίτο ερώτημα: Αληθεύει ότι σε Ιερατικό Συνέδριο μιλήσατε για προσωπικό σας ανδραγάθημα, ότι δηλαδή κάποτε βουτήξατε από τον γιακά ποδηλάτη και τον ραπίσατε, επειδή ξεστόμισε απρεπή φράση εις βάρος σας, και ότι προτρέψατε τους ιερείς σας να είναι δυναμικοί κι αυτοί; Αν αυτό ειπώθηκε κι έφθασε στ' αυτιά μας καλώς, είναι ν' απορή κανένας με τις ιδέες σας και την τακτική σας. Σεβασμιώτατε. Πού στη Γραφή στηρίζεσθε; Συνιστά κάτι τέτοιο η επί του Όρους Ομιλία, ο καταστατικός αυτός χάρτης της ηθικής ζωής των χριστιανών; Έτσι δυναμικά αντιμετώπιζε τους υβριστάς Του ο Κύριος; Λίγο-πολύ θέλετε τους ιερείς σας να είναι όχι φορείς του πνεύματος της αγάπης και της ειρήνης, αλλά της δυνάμεως. Νιτσεική αντίληψη. Να είναι «παπα-μποξέρ». Να χαστουκίζουν τους δυστρόπους της ζωής. Και μη χειρότερα! Πού είσαι, γλυκύτατε Θεολόγε, που ήσουν η προσωποποίηση της ειρήνης και την συνιστούσες με τόσο πάθος! Μ' αυτούς τους ψευτοπαλληκαρισμούς σας, Σεβασμιώτατε, θα μετα-

βάλετε την Εκκλησία της Λαρίσης από τόπο γαλήνης σε ριγκ, όπου οι μπρατσωμένοι και χειροδύναμοι παπάδες θα κάνουν επίδειξη των γρόνθων τους. Αλλοίμονον στους δύστηνους νεωκόρους και επιτρόπους, που θα τολμήσουν να φέρουν αντίρρηση πάνω σε κάποιο ζήτημα!

Τέταρτο ερώτημα: Επιτρέπεται ή απαγορεύεται το κάπνισμα; Αρμόζει σ' ένα εκπρόσωπο του Χριστού να καπνίζει και να επιτρέπη τούτο και στους υφιστάμενούς του; Περιμένομε να δικαιολογήσετε θεολογικώς το πάθος σας αυτό. Γιατί έχομε μια απορία: Επίσκοπος, που δεν κατώρθωσε να δαμάση το μικρό αυτό πάθος, είναι δυνατό να δαμάση τα μεγαλύτερα πάθη και να κάνη αγώνες πνευματικούς; Όταν έχωμε την ροπή να απολαμβάνωμε τα πάντα, είναι δυνατό να υποβληθούμε σε θυσίες και να φθάσωμε ως το μαρτύριο; Δεν νομίζω ότι θα κάπνιζε, αν ήταν στη θέση σας, ο Απόστολος Παύλος ή ο Ιερός Χρυσόστομος. Και για νάχωμε καλό ερώτημα: Τι τοιγάρα καπνίζετε και πόσα χρήματα ξοδεύετε τον μήνα; Αν το κόβατε το ρημάδι και μαζεύατε τα χρήματα αυτά σ' ένα χωριστό ταμείο, ασφαλώς θα είχατε σώσει κάποιο ορφανό παιδάκι από την Κύπρο. Ή δεν είναι έτσι; Ή έχει ισχύ το Χρυσοστομικό: «Φάρμακόν εστιν η νηστεία, αλλά το φάρμακον, κύν μυριάκις ωφέλιμον ή πολλάκις άρχηστον γίνεται δια την απειρίαν του χρωμένου»;

Πέμπτον ερώτημα: Ποιον έχετε στενό σας συνεργάτη στο πνευματικό έργο της Ιεράς Μητροπόλεως; Τον Ιάκωβο Ευμενίδη, γνωστό σ' όλο τον Νομό σαν «Ιακωβάκο»; Θα έπρεπε ο κύριος αυτός, που συνεργάσθηκε στενά με τον μασώνο Δήμαρχο και τον κοινώνησε, χωρίς να σεβασθή το Σώμα και Αίμα του Κυρίου Ιησού, να ντρέπεται να εμφανίζεται στους δρόμους της Λαρίσης, κι όχι να τον έχετε "ντερβέναγα" στο Μητροπολιτικό Μέγαρο. Δεν υπάρχει λίγη ντροπή;

Έκτο ερώτημα: Αληθεύει ότι στο Οικοτροφείο της Μητροπόλεως διωρίσατε ως Διευθυντή τον επ' αδελφή γαμβρό σας και μάλιστα με παχυλό μισθό; Το επιτρέπουν οι ιεροί Κανόνες να σέρνετε μαζί σας αυτό το τσούρμιο των συγγενών;

Αυτά τα έξι ερωτήματα σας απευθύνω για την ώρα, Σεβασμιώτατε, και περιμένω απάντησι. Πιστεύω, ότι πονώ περισσότερο την εκκλησία του Χριστού από όλους εσάς τους «μοικεπιβάτας» Επισκόπους, που την αρμέγετε ευλαβέστατα. Έχει προστεθή δυστυχώς τελευταία κοντά στα τόσα επαγγέλματα και το «επισκοπιλίκι». Θα επανέλθω προσεχώς, για να υποβάλω και άλλα ερωτήματα, εκτός κι αν το Συμβούλιο Επικρατείας με βγάλη απ' αυτό το αδιέξοδο.

Διατελώ με πόνο ψυχής
Αντώνιος Ιωαννίδης - ΛΑΡΙΣΑ

Δύο Λαρισαίοι φοιτητές από την Ιταλία έστειλαν επιστολή εκφράζοντας τον πόνο και τη θλίψη τους για τα γεγονότα στην πόλη τους και επειδή δε βρέθηκε χώρος διαθέσιμος στις εφημερίδες της Λαρίσης, δημοσιεύθηκε σε Αθηναϊκή, έγραφαν:

Αξιότιμε κ. Διευθυντά,

«Είμαστε δύο φοιτηταί στη Νάπολι της Ιταλίας από την τραγική θεσσαλική πόλι της Λάρισας. Η Ελλάδα μας διέρχεται δύσκολες στιγμές. Εθνικά αισθήματα

μας περικλείουν, στα στήθια μας φουσκώνουν και δάκρυα ανεβαίνουν στα μάτια μας...

» Το καθήκον μας όμως σαν Έλληνες Χριστιανοί Ορθόδοξοι μας προτρέπει να εκφράσωμε τον ψυχικό αναβρασμό για τα όσα διαδραματίζονται εις την Ελλάδα και περισσότερο στην γενέτειρά μας εις βάρος της Ορθοδοξίας. Η δειλία των τωρινών κεφαλών της Εκκλησίας δεν πέρασε απαρατήρητος. Είναι δειλοί, βάρβαροι και απολίτιστοι, περισσότερο από τους Τούρκους και κάθε άλλο παρά χριστιανοί... Αναλαμβάνουν την εξουσία που δεν τους αξίζει, σε μια τέτοια στιγμή που τα βλέμματα όλων στρέφονται προς άλλες κατευθύνσεις.

» Η δικτατορία φεύγει από τη χώρα και μπαίνει στην Εκκλησία. Δώδεκα Μητροπολίτες ως πρόβατα επί σφαγήν αφήνουν τα ποίμνιά των χωρίς να γνωρίζουν την αιτία και χωρίς να μπορούν να διαμαρτυρηθούν ή να απολογηθούν!

» Επειδή βρισκόμαστε εκτός ελληνικού εδάφους γνωρίζωμε επακριβώς περισσότερο τα γεγονότα της Λαρίσης που αντιπροσωπεύουν ολόκληρη την Ελλάδα. Ενθρονίζεται ο νέος Μητροπολίτης με βαρβαρότητες και ασυδοσίες εντός του Ναού παρά τις κραυγές των πιστών «ΑΝΑΞΙΟΣ» όπως διαβάζομε εις επιστολήν Λαρισαίων πιστών εις φύλλον της εφημερίδος σας 30.8.74. Ο κ. Σεραφεΐμ φθάνει στη Λάρισα μετά της κουστωδίας του, εγκαθίσταται σε πολυτελές ξενοδοχείο της πόλεως και μετά από λίγο καιρό ενοικιάζει διαμέρισμα στο κέντρο της πόλεως. Και ερωτάτε ποια η διαφορά μεταξύ λαϊκού και κληρικού; Με τί συνείδησι το ποίμνιο της Λαρίσης να τον δεχθή σαν ποιμενάρχη του; Δεν του απομένει παρά να φορέση τα δακτυλίδια του Πάπα και να πάψη να είναι Ορθόδοξος και δη Χριστιανός.

» Ελληνικέ Λαέ, αντιτάξου στους βαρβάρους, στους ανήθικους και απολίτιστους για μια ακόμα φορά! Σήκωσε σημαία διαμαρτυρίας και να είσαι σίγουρος ότι κάποτε θα εισακουσθής. Το δίκαιο σε πνίγη. Πρώτα οι εκθροί βρισκόταν εκτός της Εκκλησίας, Μασώνοι, Παπικοί, Χιλιασταί κ.λ.π. Τώρα εισήλθαν, όπως το μικρόβιο στα ενδότερα της Ορθοδοξίας. Δεν μας μένει τίποτα άλλο παρά σαν Χριστιανοί Ορθόδοξοι να δώσωμε μάχη, όπως λάμπη η αλήθεια και επικρατήση το δίκαιο».

Μετά τιμής

Κων. Γερογιάννης, Νικ. Γερογιάννης, Νεάπολις Ιταλίας
(ΕΚΚΛ. "ΑΓΩΝΑΣ", 1/10/1974)

Ο "δεσπότης" Λάρισας φοβούμενος μην πάθει αυτό που έπαθε με τους λαϊκούς θεολόγους, οι οποίοι στο σύνολό τους αρνήθηκαν να συνεργαστούν και να κηρύττουν στους ναούς, διότι δεν τον αναγνώριζαν ως κανονικό μητροπολίτη Λάρισας, του συμβεί το ίδιο και με τους κατηχητές στα κατηχητικά σχολεία και για να προλάβει την κακοτοπία, την Κυριακή 6 Οκτωβρίου 1974, στην ομιλία του στο Μητροπολιτικό Ναό του Αγ. Αχιλλείου γνωστοποίησε στο εκκλησίασμα και κατ' επέκταση σε όλη τη μητροπολιτική περιφέρεια ότι: «Ο θεσμός των Κατηχητικών Σχολείων είναι ξεπερασμένος», και προχώρησε ακόμα παρακάτω, ότι: «Δεν είναι οι Κατηχηταί και αι Κατηχήτρια ικανοί δια το έργον της Κατηχήσεως».

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Α) ΕΙΝΑΙ ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ ή ΘΑΥΜΑ;

Στο κέντρο της αρχαίας ως και της σύγχρονης Σόφιας (Βουλγαρίας), στο μέσο ενός μεγάλου δρόμου, δεσπόζει μια όμορφη αρχαία εκκλησία που σεμνύνεται στην Αγία Πέτκα, δηλαδή Παρασκευή (**όχι τη γνωστή Παρθενομάρτυρα Παρασκευή**), είναι τοπική αγία και τα άγια λείψανά της βρίσκονται στη Ρουμανία.

Ο ναός αυτός κτίστηκε στα μέσα του 11^{ου} αιώνα, ήταν η προστάτιδα των σαγματοποιών (σαμαράδων), και οι τοιχογραφίες είναι του 14^{ου} αιώνα. Εδώ θάφτηκε και ο εθνικός ήρωας της Βουλγαρίας Βασίλ Λέφκοι (**Ορθόδοξος μοναχός που πρωτοστάτησε για την απελευθέρωση της Βουλγαρίας από την Οθωμανική κυριαρχία και εκτελέστηκε δια απαγχονισμού**).

Σ' αυτό το Ναό συνέβησαν εντυπωσιακά και τρομερά γεγονότα και ίσως εδώ έχει η εφαρμογή το **"Όπου Θεός δε βούλεται, νικάται φύσεως τάξις"**, η ακαταμάχητη Θεού δύναμη.

Το 1963 το Κομμουνιστικό καθεστώς στη Βουλγαρία είναι στα καλύτερά του, αποφάσισε να διαπλατύνει τον κεντρικό δρόμο που περνούσε δίπλα από το Ναό της αγίας Πέτκας, έτσι ο ναός θα βρισκόταν στο μέσο του δρόμου, γι' αυτό έπρεπε να κατεδαφιστεί. Το συνεργείο κατεδάφισης ετοιμάστηκε, η μπουλντόζα που ξεκίνησε, έπαθε βλάβη, την έφτιαξαν αλλά και πάλι

χάλασε, αυτό επαναλαμβάνονταν και ήταν αδύνατο ακόμα και να πλησιάσουν το ναό και σαν να μην έφθανε αυτό, ο χειριστής του μηχανήματος, ο οποίος με πείσμα επιθυμούσε το γκρέμισμα, όταν γύρισε στο σπίτι του, βρήκε νεκρό μέλος της οικογένειάς του.

Ο υπεύθυνος των εργασιών, όταν πληροφορήθηκε από τους εργάτες αυτά που συνέβησαν και δεν κατόρθωσαν τίποτα, του φάνηκαν όλα ανόπτα και θυμωμένος τους είπε: **"Δεν αξίζετε τίποτα. Μόνο για παραμύθια είσατε. Αύριο θα πάω να το γκρεμίσω ο ίδιος"**. Όπως και έγινε! Την επομένη ανέβηκε εκνευρισμένος επάνω στην μπουλντόζα και ενώ κατευθύνονταν προς το ναό, συνέβη το εξής: Όχι μόνο το μηχανήμα πηγαίνοντας έσπασε στο δρόμο, αλλά το συνταρακτικότερο ήταν που ο ίδιος πέθανε επάνω στο τιμόνι!

Όλοι ξαφνιάστηκαν, τρομοκρατήθηκαν και αναγκάστηκαν να ανακαλέσουν τη διαταγή της κατεδάφισης και για να ομορφύνει, ώστε να μη φαίνεται κάτι παράταιρο, έφτιαξαν σαν είδος πλατεία γύρω από το ναό και στο υπόγειο κάποια μικρά καταστήματα για σουβενίρ.

Σύμπτωσης ή θαύμα!

Στο επόμενο παρόμοιες Συμπτώσεις (!).

Β) ΚΑΙ ΟΜΩΣ... ΔΗΛΩΝΟΥΝ ΑΘΕΟΙ !

Στην Αμερική υπάρχει η ιστοσελίδα www.clergyproject.com που την έχουν δημιουργήσει Προτεστάντες Πάστορες και κάποιοι κληρικοί άλλων Ομολογιών που δεν πιστεύουν πλέον στο Θεό και η πλειοψηφία αυτών δηλώνουν ότι είναι **ΑΘΕΟΙ!**

Αυτή η ομάδα ανακοίνωσε το 2013 ότι είχε ως μέλη της 450 άτομα και μέχρι το Σεπτέμβριο του 2019 είχαν ξεπεράσει τα 1000 μέλη, σήμερα είναι άγνωστο από πόσα μέλη άθεων Παστώρων αποτελείται.

Μια πολιτική έρευνα που έγινε πριν μια δεκαετία από το φιλόσοφο **Daneil Dennett** και την ερευνήτρια **Linda La Scola** έδειξε ότι μόνο το 25% των Παστώρων εργάζονται ακόμα ενεργά στο θρησκευτικό τους ρόλο, ενώ το υπόλοιπο, παρότι δεν πιστεύουν στο Θεό, ή είναι άθεοι, παραμένουν στις θέσεις τους για λόγους επιβίωσης διότι δεν έχουν άλλες επαγ-

γελματικές δεξιότητες εκτός από τη **"Θεολογία"**. Η φοβούνται την κοινωνική πίεση και την απόρριψή τους από τους φίλους, την οικογένειά τους και την Κοινότητα. Η κάποιοι θεωρούν ότι μπορούν να προσφέρουν ακόμα και έτσι ηθική και πνευματική καθοδήγηση και υποστήριξη, χωρίς να το πιστεύουν οι ίδιοι και το ανησυχιακό είναι με αυτούς τους Πάστορες που, ενώ είναι άθεοι, το

κρύβουν και εξακολουθούν να κηρύττουν περί του Θεού.

Αποτέλεσμα όλων αυτών ήταν, να φθάσει η Αμερική να έχει ένα στους τρεις πολίτες της να δηλώνει άθεος ή άθρησκος. Να διαλύονται ενορίες, να κλείνουν οι **"Ναοί"** και να πωλούνται, για να γίνουν οικισμοί, γκαλερί, καφετέριες...

Με αυτό το **"κατάντημα"** θέλει, να μας ενώσει ο Πατριάρχης του Γένους κ. Βαρθολομαίος;

Γ) Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Η εφημερίδα **New York Times** δημοσιεύει μια απροσδόκητη αποκάλυψη. Ότι στην Αμερική υπάρχει μια μετατόπιση του πληθυσμού θρησκευτικά. Η Ορθόδοξη ανατολική Εκκλησία γνωρίζει απροσδόκητα αυξήσεις νέων μελών από ανθρώπους που έχουν πνευματική δίψα για ανόθευτη πίστη και παραδοσιακές αρχές. Θέλουν κάτι το ιστορικό, κάτι που δεν αλλάζει, θέλουν μια πίστη που να είναι χτισμένη πάνω σε βράχο και όχι σε άμμο.

Οι Προτεστάντες και Παπικές Εκκλησίες προσαρμόζονται στις κοινωνικές αλλαγές αναλόγως τις εποχές, υιοθετώντας χαλαρότητα σε πνευματικά θέματα, πλαδαρότητα στην πίστη, σφριγηλότητα στις ιερές παραδόσεις, υποτονικότητα στην ηθικότητα και συναισθηματικές μεταβλητές μορφές λατρείας.

Ένας προτεστάντης μεγαλωμένος σε Αγγλικανική οικογένεια, ο Μπεν Κρίστενσον, ο οποίος το 2022 έγινε Ορθόδοξος Χριστιανός, δήλωσε, γιατί έγινε Ορθόδοξος. **«Υπάρχει μια αίσθηση δομής, συνέχειας και σταθερότητας στην Ορθοδοξία. Είναι η ίδια πίστη εδώ και 2000 χρόνια και δεν πρόκειται να αλλάξει»**, και συνέχισε: **«Η Ορθοδοξία απαιτεί πειθαρχία. Νηστεία, προσευχή, μια ζωή προσανατολισμένη προς το Θεό»** και **«Δεν έχει να κάνει με εμάς, αλλά με το Θεό. Στο σημερινό κόσμο, όπου όλα γύρω μας αλλάζουν, η Ορθοδοξία παραμένει σταθερή»**.

Άλλος Ευαγγελιστής στο Το-

ρόντο, ο Ελάια Γουί Σι που αποφάσισε να βαπτιστεί Ορθόδοξος, ομολόγησε ότι: **«Η λατρεία στις Ευαγγελικές Εκκλησίες είναι σαν ροκ συναυλία, πολύ συναισθηματική. Η Ορθοδοξία είναι διαφορετική, παραδοσιακή και απαιτητική. Μου δίνει την αίσθηση ότι ανήκω σε κάτι διαφορετικό»**.

Έρευνα που έγινε, έδειξε ότι οι Ορθόδοξες ενορίες στις Ηνωμένες Πολιτείες είχαν αύξηση προσόλυτων **το 2022 κατά 75%** και πολλοί από αυτούς είναι νέοι που αναζητούν μια πίστη με βαθιές ρίζες, δογματική σαφήνεια και μία "αντικουλτούρα" απέναντι στο σύγχρονο, εναλλασσόμενο προοδευτικό τρόπο ζωής, γιατί απ' όλες-όλες τις Ομολογίες και θρησκείες λείπει παντελώς, διότι είναι πλάνη και εξέλειψε η χάρις του Παναγιού Πνεύματος.

Ιερέας σε Ορθόδοξη Εκκλησία της Καλιφόρνιας, ο π. Ιωσίας Τρέναμ, παρατήρησε γι' αυτή την αλλαγή: **«Η Ορθοδοξία προσφέρει κάτι που οι άνθρωποι νιώθουν ότι κάνουν στις υπόλοιπες χριστιανικές ομολογίες. Είναι σταθερή, παραδοσιακή και δεν προσαρμόζεται σε κάθε κοινωνική αλλαγή»**.

Με την παγκοσμιοποιούμενη και Οικουμενιστική Ένωση που επιχειρεί ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος, έμμεσα τους αποτρέπει, διότι, με την ένωση δείχνουμε ότι όλοι το ίδιο είμαστε. **Τί Ορθόδοξος, τί Παπικός, τί Προτεστάντη!**

Αχ! "ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΣΕ ΤΙ ΧΕΡΙΑ ΕΠΕΣΣΕΣ";

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ

Ο άγιος Επιφάνιος Κύπρου παρουσιάζει το θυμιατήριο ως τύπο της Υπεραγίας Θεοτόκου: «**Πρόξενος της παρθένου εγένετο, ουρανού και της γης συνάπτων το θυμίαμα**» (Migne, τ. 43, σελ. 489).

Ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός μας καθιλώνει με διαφορετικό τρόπο συμβολισμού: «**Το θυμιατό σημαίνει την Δέσποινα, την Θεοτόκο. Όπως τα κάρβουνα είναι μέσα στο θυμιατό και δεν καίεται, έτσι και η Δέσποινα Θεοτόκος εδέχθηκε τον Χριστόν και δεν εκάπκε, αλλά μάλιστα εφωτίσθηκε.**»

Τι συμβολίζει το θυμιατήριο ή θυμιατό! (σύντομη ανάλυση)

Το θυμιατήριο συμβολίζει τη ζωή της Εκκλησίας. Αρχή, η βάση του συμβολίζει την ανθρώπινη φύση του Χριστού μέσα στα σπλάχνα της Παναγίας Μητέρας του. Τα αναμμένα κάρβουνα είναι το πυρ της θεότητας. Είναι ο Χριστός ως Θεός πυρ καταναλίσκον (Εβρ. 12, 29). Είναι η βάση η φλεγόμενη, αλλά μη κατακαυόμενη. Είναι φωτιά της Θείας Αγάπης που καίει την καρδιά του κάθε πιστού.

Οι τρεις αλυσίδες που συγκρατούν την κάτω βάση (κυάθιο) συμβολίζουν την Αγία Τριάδα, η τέταρτη στο κέντρο συμβολίζει «**τον Υιόν και λόγο του Θεού**», που σαρκώθηκε και πρόσφερε τον εαυτό του υπέρ της σωτηρίας του κόσμου.

Οι τέσσερες μαζί αλυσίδες συμβολίζουν τους τέσσερις Ευαγγελιστές και τα τέσσερα Ευαγγέλια και τα δώδεκα κουδουνάκια που κρέμονται στις αλυσίδες, είναι οι δώδεκα Απόστολοι που ο ήχος τους μας παραπέμπουν στο κήρυγμά τους στην Οικουμένη. «**Εις πάσαν την γην, εξήλθεν ο φθόγγος αυτών και εις τα πέρατα της Οικουμένης τα ρήματα αυτών.**» Το πάνω μέρος του θυμιατού συμβολίζει τον ουρανό, ο Τίμιος Σταυρός που είναι τοποθετημένος επάνω δείχνει τη δύναμη που κρατύνει την Εκκλησία. Το λιβάνι είναι η προσευχή μας που ανέρχεται, όπως ο καπνός στο θρόνο του Θεού. Σε κάθε Ακολουθία ή Ιερό Μυστήριο ο ιερέας χρησιμοποιεί θυμίαμα ως ευώδεις προσευχές των πιστών και αναφέρει και ευχή, όταν λαμβάνει το θυμιατήριο «**θυμίαμα Σοι προσφέρωμεν Χριστέ ο Θεός εις οσμίν ευωδίας πνευματικής, ο προσδεξάμενος εις το υπερουράνιόν Σου θυσιαστήριον, αντικατάπεμψον ημίν την χάριν του Παναγίου Σου Πνεύματος.**»

Ο ιερέας που θυμιατίζει, κουνάει μπρος-πίσω το θυμιατό, αυτή η κίνησή του έχει συμβολική ερμηνεία, είναι σαν να λέει: **Πιστέ! Εγώ πιστεύω σε ό,τι το θυμιατήρι συμβολίζει, εσύ πιστεύεις;** Και με το υποκλίνεται ο πιστός με το χέρι στο στήθος, ομολογεί ότι το αποδέχεται.

Το θυμίαμα: Συμβολίζει τις προσευχές των πιστών προς το Θεό, από την Παλαιά Διαθήκη έχουμε πολλές μαρτυρίες Προφητών περί του θυμιαμάτος. Ο προφήταναξ Δαβίδ, όπως το θυμίαμα ανεβαίνει προς το Θεό, έτσι να ανέβει και η προσευχή του: «**Κατευθυνθήτω η προσευχή μου ως θυμίαμα ενώπιόν σου, έπαρσις των χειρών μου θυσία εσπερινή**» (Ψαλμ. 140, 2).

Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης γράφει στην Αποκάλυψη: «**Και φιάλας χρυσάς γεμούσας θυμιαμάτων, αι εισίν αι προσευχαί των αγίων**» (Αποκ. 5, 8) και συνεχίζει πιο κάτω: «**Και άλλος άγγελος ήλθε επί του θυσιαστηρίου έχων λιβανωτόν χρυσούν, και εδόθη αυτώ θυμιάματα πολλά, ίνα δώση ταις προσευχαίς των αγίων... Και ανέβη ο καπνός των θυμιαμάτων ταις προσευχαίς των αγίων εκ χειρός του Αγγέλου ενώπιον του Θεού**» (Αποκ. 8, 3-4).

Ο απόστολος Παύλος γράφει για θυμιατήριο: «... **σκηνή η λεγομένη Άγια Αγίων, χρυσούν έχουσα θυμιατήριον**» (Εβρ. 9, 3-4).

Πολλές αναφορές έχουμε και από τους αγίους Πατέρες της Εκκλησίας. Ο άγιος Συμεών ο Θεο/νίκης αναφέρει ότι το θυμίαμα συμβολίζει το Άγιο Πνεύμα: «**εξ ου πηγάζεται εις όλους δια μέσου του πυρός η ευωδιά. Δια τούτο και εικονίζει το Πνεύμα το άγιον, διότι και αυτό εν αυτώ**

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΕΣΑΙ, ή... πώς ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΕΣΑΙ ;

44^ο μέρος (για να μάθουμε τι συμβολίζουν μέσα στο Ναό, χωρίσματα, σύμβολα, σκεύη, διάκοσμοι και αντικείμενα που εξυπηρετούν τη λατρεία)

είναι και μόνον και εις όλους διαμοιράζει τα δώρα, και όλοι δι' αυτού των χαρισμάτων μετέχουσι" (άπαντα 148).

Ο άγιος Σωφρόνιος τονίζει: «**Ο δε θυμιατός... μετά θυμιαμάτος κινούμενος, την χάριν δηλοί του Αγίου Πνεύματος**» (Migne 87, σελ. 3997).

Στην Παλαιά Διαθήκη το δικαίωμα της θυμιάσης το είχαν μόνο ο κλήρος και απαγόρευαν να το κάνουν αυτοί που δεν είχαν ιεροσύνη: «**Κατά το έθος της Ιερατείας έλαχε του θυμιάσαι... και παν το πλήθος ήν του λαού προσευκόμενον έξω τη ώρα του θυμιαμάτος**» (Λουκ. 1, 9-10).

Το θυμίαμα συμβολίζει τις προσευχές προς το Θεό και είναι η πνευματική προσφορά μας προς τον Κύριο της δόξης. Η πρώτη ευχή στη Θ. Λειτουργία του αγ. Ιακώβου, έχει το εξής: «**... και πρόσδεξαι εφ' ημών των ακρείων δούλων Σου το παρόν θυμίαμα εις οσμίν ευωδίας, και ευωδίασαν ημών το δυσώδες της ψυχής και του σώματος, και αγίασον ημάς τη αγιαστική δύναμει του Παναγίου Σου Πνεύματος, Συ γαρ ει μόνος άγιος, ο αγιάζων και τοις πιστοίς μεταδιδόμενος, και πρέπει Σοι η δόξα, συν τω ...**» (Oxford 1878, σελ. 26, 32).

Το κρασί: Για την τέλεση της Θείας Λειτουργίας, ένα απαραίτητο συστατικό είναι το κρασί, διότι ο Χριστός ξεκίνησε τα θαύματά του από το γάμο της Κανά, που μετέτρεψε το νερό σε κρασί και αργότερα στο **Μυστικό Δείπνο** έδωσε στους Μαθητές του ένα ποτήρι κρασί, αφού πρώτα το ευλόγησε τους είπε: «**πίετε εξ αυτού πάντες, τούτο εστί το αίμα μου, το της Καινής Διαθήκης, το υπέρ ημών και πολλών εκχυνόμενον, εις άφεσιν αμαρτιών**» (Ματθ. 26, 27-28).

Με την αναφορά του αυτή, καθιερώθηκε να προσφέρεται το Μέγα Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, το κρασί και το ψωμί (άρτος) που συμβολίζουν το αίμα και το σώμα του Κυρίου και Σωτήρος Χριστού.

Το Πρόσφορο (λειτουργία): Είναι ψωμί κανονικό ζυμωτό, φτιαγμένο με ζύμη και όχι με μαγιά, καλοψημένο. Αυτό ο Κύριός Μας τη Μ. Πέμπτη στο Μυστικό Δείπνο με τους μαθητές του το ονομάζει «**Άρτον**», «... **λαβών ο Ιησούς τον άρτον και ευχαριστήσας έκλαυσε και εδίδου τοις μαθηταίς και είπε, λάβετε φάγετε, τούτο εστί το σώμα μου**» (Ματθ. 26, 26) (Ενώ δε έτρωγαν, ο Ιησούς πήρε στα χέρια του τον άρτο και αφού έκανε ευχαριστήρια προσευχή, τον έκοψε σε κομμάτια και το μοίρασε στους μαθητές λέγοντας, «**Λάβετε φάγετε, αυτό είναι το σώμα μου**»).

Από τότε οι Απόστολοι και στη συνέχεια οι διάδοχοί τους κατά την τέλεση της Θείας Ευχαριστίας έχουν τον άρτον ως το πλέον απαραίτητο, για να γίνει η Θεία Λειτουργία. Από τις πρώτες ημέρες, οι Χριστιανοί προσέφεραν στην Εκκλησία τον άρτον (**πρόσφορο**), διότι χωρίς τον άρτο δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί η τέλεση της Θείας Λειτουργίας.

Κατά τον άγιο Σωφρόνιο Ιεροσολύμων έχουν δοθεί και άλλα ονόματα για τον άρτο:

«**Τον γουν προσαγόμενον πολλοίς ονόμασιν ονομάζεται, καλείται γαρ ευλογία, προσφορά, απαρχή, άρτος, Ευλογία μεν ως της αράς των πρωτοπλάστων αναίρεσις, Προσφορά δε ως εξ όλου ανθρωπέου φινάματος, οία της φιλοτιμίας τω Θεώ και Κτίστη εις τα των Αγίων Άγια προσηνήχθημεν, Απαρχή δε, ως πάντων τω Θεώ προσενηνεγμένων τυχάνουσα ιερωτέρα και ανωτέρα, Άρτος δε λέγεται, ως τον ουράνιον άρτον παραδηλούν, τροφή ημών μεταλαμβάνοντων γινόμενον**» (Migne τ. 87, σελ. 3989).

(Ο προσφερόμενος άρτος έχει πολλά ονόματα, ονομάζεται. Λέγεται **ευλογία, προσφορά, απαρχή, άρτος. Ευλογία** διότι εξάλειψε την κατάρα των πρωτοπλάστων. **Προσφορά** είναι σαν να προσφέρθηκε στο Θεό και Δημιουργό στα Άγια των

Αγίων όλο το ανθρώπινο σώμα. **Απαρχή**, επειδή είναι η ιερωτέρα και ανωτέρα προσφορά στον Θεό. **Άρτος**, διότι δηλώνει τον ουράνιο άρτο, που γίνεται τροφή για εμάς που μεταλαμβάνουμε).

Μέχρι πριν από την άλωση της Κωνσταντινουπόλεως, περίπου τον 14^ο αιώνα, ο άρτος (**πρόσφορο**) είχε σχήμα τετράγωνο, όπως μας πληροφορεί ο άγιος Συμεών ο Θεο/νίκης: «**Τετραμερής δε ο άρτος, αλλ' ου κυκλοτερής τε και άζυμος ως ο παρά Λατίνων θυόμενος, ότι... εκ τεσσάρων στοιχείων το σώμα, ο προσελάβετο ο Χριστός**» (άγιος Συμεών, Θεσσαλ. Migne 155, 264). (Ο δε άρτος είναι τετράγωνος και όχι στρόγγυλος και άζυμος, όπως το κάνουν οι Λατίνοι, και διότι το σώμα, το οποίον ο Χριστός προσέλαβεν, εκ τεσσάρων στοιχείων ήτο συγκεείμενον).

Το ίδιο αναφέρει και ο Κ. Καλλίνικος: «**ότι κατά τους προ της αλώσεως χρόνους όχι στρόγγυλα, αλλά τετράγωνα ήσαν τα πρόσφορά μας**» ("Χριστ. Ναός", σελ. 337).

Πότε ακριβώς επεκράτησε και στην Ορθόδοξη Εκκλησία άρτος (**πρόσφορο**) να έχει στρόγγυλο σχήμα, είναι άγνωστο.

Μέχρι τον 7^ο αιώνα χρησιμοποιούσαν ένα μόνο άρτο για την τέλεση της Θείας Ευχαριστίας. Από εδώ έβγαζαν τον Αμνό και τις υπόλοιπες μερίδες. Ο πολυγραφέστατος Πρωτοπρεσβύτερος Κ. Καλλίνικος συνεχίζει στο ίδιο βιβλίο να επικαλείται τους αγίους Αποστόλους, Πατέρες και συγγραφείς που αυτοαναφέρουν ότι: «**Εις άρτος παραλαμβάνεται εν τη Ευχαριστία (έγραψεν Κριτόπουλος) και ου πολλοί, ότι εις Χριστός και ου πολλοί**» (κατά ψευδοσωφρόνιον, Migne 87, 3989). Ο απόστολος Παύλος αναφέρει: «**Ο άρτος ον κλώνει, ουκί κοινωνία, του σώματος εστί; Ότι εις άρτος, εν σώμα οι πολλοί εσμέν, οι γαρ πάντες εκ του ενός άρτου μετέχομεν**» (Α' Κορ. 10, 16-17). Αυτό το επιβεβαιώνει και ο άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος: «**Ένα άρτον κλώντες ος εστί φάρμακον αθανασίας αντίδοτον του μη αποθανείν**» (αγ. Ιγνάτιος προς Εφεσίους, 20). Και συνεχίζει με το ψευδώνυμο Διονύσιος Αρεοπαγίτης: «**η θεοτάτη του ενός και ταυτού και άρτου και ποτηρίου κοινή και ειρηναία μετάδοσις ομοτροπιάν αυτοίς ένθεον ως ομοτρόφοις νομοθετεί**» (Εκκλ. Ιεράρχ. Γ' 3, Migne 3, 428). Όλοι οι αρχαίοι λειτουργικοί τύποι, εξαιρέσει του Αιγυπτιακού, ομιλούν περί ενός προσκομιζόμενου άρτου. Αύτη η έννοια του μυστηρίου ως πράξεως ενοποιού, αποκλείει την των άρτων πληθύν (Χριστ. Ναός και τα τελούμενα εν αυτών, εκδ. 1958, σελ. 338).

Πολύ αργότερα επεκράτησε να χρησιμοποιούνται πέντε άρτοι, «**ελησημονήθη η ωραία έννοια ήν υπέθαλπεν η παλαιά απλότης και κατήνησαν μέχρι των πέντε οι προσκομιζόμενοι άρτοι**» (Κ. Καλλίνικος, Αντ. 338).

Τη χαραγμένη σφραγίδα που πρέπει να έχει επάνω ο άρτος, πρέπει οι χαρακτήρες να είναι βαθιά χαραγμένοι, για να διακρίνονται καθαρά τα σύμβολα και τα γράμματα, για να διευκολύνεται ο λειτουργός ιερέας να τα αποσπά και να τα τοποθετεί στο άγιο Δισκάριο.

Από τη σφραγίδα του άρτου ο ιερέας βγάζει πρώτα τον αμνό, ο οποίος συμβολίζει αλληγορικά ότι η κοιλία της Υπεραγίας Θεοτόκου μόνο έναν υιό γέννησε και όχι περισσότερους, με την χαρακτηριστική ένδειξη **ΙΣ-ΧΡ**. Από το δεύτερο πρόσφορο βγάζει τη μερίδα της Θεοτόκου με το δηλωτικό **ΜΡ-ΘΟΥ** ή μόνο **Θ**. Στο τρίτο, ακολουθούν, οι μερίδες των αγίων και τα εννέα αγγελικά Τάγματα. Ακολουθούν ο τέταρτος και πέμπτος άρτος με τις μερίδες των ζώντων και τεθνεώτων.

Ο άγιος Σωφρόνιος μας γνωρίζει ότι ο πρώτος που εισήγαγε τη σφραγίδα στον άρτο, ήταν ο Μ. Βασίλειος: «**Το δε σφαγίζεσθαι την προσφοράν ο Μέγας Βασίλειος παρέδωκεν**» (Migne, τ. 87, 3989).

Εάν δεν προσκομιστούν πέντε άρτοι, μπορεί να τελεστεί η Θεία Λειτουργία και με δύο άρτους, από τον ένα βγάζει ο Λειτουργός τον Αμνό και από τον άλλο όλες τις υπόλοιπες μερίδες (Η' Ιερ. Κανόνας Θεοφίλου Αλεξ., Ιερό Πηδάλιο, σελ. 681, υποσ. 3).

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Στή Νίκαια τῆς Βιθυνίας (2025) ἐπιβραβεύτηκαν ὅλες οἱ αἰρετικές παραφυάδες...

τῶν 34 μοναχῶν τῆς Μονῆς Βαλαάμ.

Οἱ 34 αὐτοὶ Ὅσοι πατέρες τῆς Μονῆς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Βαλαάμ, στὴ λίμνη Λάντογκα, προσέφεραν ἀνδρείως καὶ μαρτυρικῶς τὴ ζωὴ τους γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη στὶς 20 Φεβρουαρίου 1578. Σφαγιαστικὰ ἀπὸ ἓνα ἀπόσπασμα προσπλύτων στὸν Λουθηρανισμό, οἱ ὅποιοι, ἀφοῦ περικύκλωσαν τὸ μοναστήρι, ματαίως προσπάθησαν, νὰ ἀναγκάσουν τοὺς μοναχοὺς, νὰ ἀρνηθοῦν τὴν Ὁρθόδοξία. Ἐκτοτε τελεῖται κάθε χρόνο τὸ μνημόσυνό τους στὸ Καθολικὸ τῆς Μονῆς.

Τὰ ὀνόματα τῶν Ἁγίων αὐτῶν Ὁμολογητῶν καὶ Μαρτύρων εἶναι:

Τίτος Ἱερομόναχος, Τύχων Μοναχὸς μεγαλόσχημος, Γελάσιος, Σέργιος, Βαρλαάμ, Σάββας, Κόνων, Σύλβεστρος, Κυπριανός, Ποιμὴν, Ἰωάννης, Σίμων, Ἰωνᾶς, Δαυίδ, Κορνήλιος, Νήφων, Ἀθανάσιος, Σεραπίων, Βαρλαάμ, καὶ οἱ δόκιμοι: Ἀθανάσιος, Λουκάς, Λεόντιος, Θωμᾶς, Διονύσιος, Φίλιππος, Ἰγνάτιος, Βασίλειος, Παχώμιος, Βασίλειος, Θεόφιλος, Ἰωάννης, Θεόδωρος καὶ Ἰωάννης, μοναχοί. Ἡ τιμὴ τους ἀναγνωρίστηκε ἐπίσημα ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τὸν Αὐγουστο τοῦ 2000.

Πηγή: (Νέος Συναξαριστὴς τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, Φεβρουάριος, ἐκδόσεις Ἰνδικτος, Ἀθήνα 2006).

Στὶς 28 καὶ 29 Νοεμβρίου 2025, συναντήθηκε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος μετὸν αἰρεσιάρχη Πάπα Λέοντα ΙΔ' καὶ τὴ συνοδεία του, με εκπροσώπους ἄλλων «χριστιανικῶν» ὁμολογιῶν καὶ δυστυχῶς παρέστη καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς κ. Θεόδωρος. Μετέβησαν στὰ ἐρείπια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νεοφύτου στὴ Νίκαια τῆς Βιθυνίας, γιὰ νὰ τιμήσουν τὴν 1.700ῆ ἐπέτειο ἀπὸ τὴν Πρῶτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο ποὺ συγκρότησαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας τὸ 325 μ.Χ, γιὰ νὰ καταδικάσουν τὴν αἵρεση τοῦ Ἀρείου ποὺ ἀμφισβητοῦσε τὴν Θεότητα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ δευτέρου Προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Μεταξὺ αὐτῶν, ὅπως διαβάζουμε στὸ παγχιριστιανικὸ κάλεσμα γιὰ τὰ 1700 χρόνια ἀπὸ τὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο ἐστάλπισαν ἐπιστολὲς καὶ στοὺς πέντε ὀργανισμοὺς ποὺ ἐκπροσωποῦν τὶς χριστιανικὲς ὁμολογιές καὶ κοινότητες σὲ ὅλο τὸν κόσμο.

Σχόλια

(1ov)

Ἀμνηστεύτηκαν ὅλες οἱ διαφορὲς ποὺ ἔχουμε μετὸν Παπισμὸ τόσοις αἰῶνες καὶ λησμονοῦμε τὰ φρικτὰ μαρτύρια, τὰ ὁποῖα ὑπέστησαν οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ Ὁρθόδοξοι χριστιανοί, γιὰ νὰ μὴν ὑποταχθοῦν στὴν ἀντιχριστιανικὴ ἐξουσία καὶ παντόφλα τοῦ κάθε Πάπα Ρώμης μετὰ τὸ σκίσμα.

(2ov)

Τὸ 1517 ὁ μοναχὸς καὶ καθηγητὴς Μαρτῖνος Λούθηρος (1483-1546) ἐπαναστάτησε ἐναντίον τῶν παπικῶν καινοτομιῶν ὅπως τὰ συγκωροχάρτια, τὴν Ἱερὰ Ἐξέταση, τὰ ἠθικὰ σκάνδαλα, τὴν πολιτικὴ δράση καὶ τὴν ἐκκοσμικέυση καὶ ἠγήθηκε τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Προτεσταντισμοῦ. Οἱ πρῶτοι θεολόγοι ποὺ τὸν ἀκολούθησαν, ἦταν ὁ Ζβίγγλιος καὶ ὁ Καλβίνος, οἱ ὅποιοι στὴ συνέχεια δημιούργησαν δικές τους ὁμάδες με ἀποτέλεσμα νὰ δημιουργηθοῦν καὶ ἄλλες αἰρετικὲς παραφυάδες, οἱ ὁποῖες μέχρι σήμερα εἶναι ἀνυπολόγιστες. Τώρα πλέον ἀμνηστεύονται καὶ τὰ ἐγκλήματα, τὰ ὁποῖα διέπραξαν οἱ Λουθηρανοί, ὅπως τὸ φοβερὸ μαρτύριο τῶν 34 μοναχῶν τῆς μονῆς Βαλαάμ.

Στὸ περιοδικὸ Ἐφημέριος (Μάιος - Ἰούνιος 2024) ὁ σεμνὸς πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Α. Γεωργόπουλος, ἀναπληρωτὴς καθηγητὴς Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ. ἔχει ἓνα ἐξαιρετικὸ ἄρθρο, στὸ ὁποῖο θὰ πρέπει νὰ δώσουμε

τὴ δέουσα σημασία.

Τὸ ἄρθρο ἐπιγράφεται ὡς ἐξῆς: «Λουθηρανοὶ ἐναντίον Πεντηκοστιανῶν. Μία ἐπίσημη μαρτυρία».

Τὴ δεκαετία τοῦ 1960 ἐμφανίστηκε καὶ ἐξαπλώθηκε τὸ Πεντηκοστιανό-Χαρισματικὸ κίνημα, ἐμπρεάζοντας ἀκόμη καὶ λουθηρانيκὸς κύκλος. Πρακτικὲς ὅπως ἡ «γλωσσολαλία» καὶ οἱ «θεραπείες» προκάλεσαν συζητήσεις καὶ διαιρέσεις μέσα στὴ «Λουθηρانيκὴ Ἐκκλησία». Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ συγκροτήθηκαν Ἐπιτροπὲς ποὺ μελέτησαν τὸ θέμα με βάση τὴν Ἁγία Γραφή. Οἱ μελέτες αὐτὲς κατέληξαν ὅτι ἀρκετὲς διδασκαλίες τοῦ κινήματος δὲν ἔχουν σαφῆ βιβλικὴ θεμελίωση καὶ εἶναι ἐπικίνδυνες ἀνθρώπινες γνώμες. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι ἡ ἰδέα μιᾶς «δεύτερης πνευματικῆς ἐμπειρίας», ἡ γλωσσολαλία ὡς ἀπόδειξη πίστεως καὶ ἡ ὑπόθεση θεραπείας γιὰ ὅλους τοὺς πιστοὺς. Οἱ Λουθηρανοὶ ἀπέριψαν αὐτὲς τὶς ἀντιλήψεις θεωρώντας τες προβληματικὲς. Καὶ καταλήγει: «Ἐφόσον οἱ Πεντηκοστιανοί-Χαρισματικοὶ ἀξιολογοῦνται με αὐτὸν τὸν τρόπο ἀπὸ τοὺς Λουθηρανούς, γίνεται φανερὸ πόσο ἀγεφύρωτο παραμένει τὸ χάσμα τους μετὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία».

Συνειδητοποιοῦμε ὅτι οἱ Νεοπεντηκοστιανοὶ ποὺ ἐπικαλοῦνται εὐκολὰ τὴ «γλωσσολαλία», τὶς «θεραπείες» καὶ «ἐκστάσεις», σύμφωνα μετὰ τὴν Ὁρθόδοξη Θεολογία, εἶναι πράξεις δαιμονικῆς. Ἄρα, πῶς μπορούμε νὰ ὀμιλοῦμε γιὰ ἔνωση τῶν χριστιανικῶν δῆθεν ὁμολογιῶν, ὅταν ὑφίστανται τόσες οὐσιώδεις διαφορὲς μεταξὺ τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν καὶ τῶν Παπικῶν, Προτεσταντῶν καὶ τῶν λοιπῶν αἰρετικῶν ἀπότοκων αὐτῶν;

Ὁ Παπισμὸς καὶ ὁ Προτεσταντισμὸς εὐθύνονται ἀποκλειστικά γιὰ τὴ σχολαστικὴ θεολογία, τὴν ἀθεΐα, τὸν ὀρθολογισμό, τὸν μηδενισμό, τὴν πανθηροκεία, τὴν θεοποίηση τοῦ ἀνθρώπου (οὐμανισμός) καὶ κατὰ τὸν Νίτσε τὸν «θάνατο τοῦ Θεοῦ», τὸν πανσεξουαλισμὸ, τὴν μεταπατερικὴ θεολογία, τὴν ἐπικράτηση τοῦ Ἰσλάμ, ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Πατερικὴ θεολογία καὶ Ἐκκλησιολογία. Ὁ Ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς ἀποκαλύπτει τὶς προθέσεις ὅλων τῶν σύγχρονων αἰρετικῶν καὶ ἀντιχριστῶν: **«Οἱ εὐρωπαῖοι προσκύνησαν τὸν διάβολο ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν τοὺς ἔκανε θεοὺς, ὅπως τοὺς ὑποσχέθηκε, ἀλλὰ δαίμονες. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπάτη του.»**

Τὸ οἰκτρὸ τέλος τῶν αἰρετικῶν

Συστελλόμαστε, ἀγαπητοί, ὅταν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολή του ἀναφέρει τὶς αἰρέσεις μεταξὺ τῶν ἔργων τῆς σαρκὸς καὶ στὸ τέλος γράφει ὅτι ὅσοι ἐπιμένουν νὰ κάνουν τέτοια ἀμαρτήματα, χωρὶς νὰ δείξουν εἰλικρινὴ μετάνοια γιὰ αὐτὰ, δὲν θὰ κληρονομήσουν τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ (5, 19-21), «φανερὰ δὲ ἐστὶ τὰ ἔργα τῆς σαρκὸς, ἅτινά ἐστι μοικεῖα, πορνεία, ἀκαθαρσία, ἀσέλγεια, εἰδωλολατρία, φαρμακεία, ἔχθραι, ἔρεις, ζῆλοι, θυμοί, ἐριθεία, διχοστασίαι, αἰρέσεις, φθόνος, φόνοι, μέθαι, κῶμοι καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, ἃ προλέγω ὑμῖν καθὼς καὶ προεῖπον, ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα πράσσοντες βασιλείαν Θεοῦ οὐ

Ζητούμε συγγνώμη γιὰ τὴν παράληψη. Στὸ προηγούμενο φύλλο τῆς εφημερίδος, τὸ ἄρθρο: **“Ἡ ἀποτέφρωση τῶν σωμάτων”** «Γὴ εἶ και εἰς γῆν ἀπελεύση» (Γεν. 3,19), συντάκτης του εἶναι ὁ Αρχιμ. π. Παῦλος Ντανάς, Ἱεροκήρυξ τῆς Ι.Μ. Αἰτωλίας καὶ Ακαρνανίας.

κληρονομήσουσιν».

Ἐπίσης, ὁ Ἀπόστολος Πέτρος στὴ δεύτερη Καθολικὴ ἐπιστολή του λέει τὰ ἐξῆς: «Ἐγένοντο δὲ καὶ ψευδοπροφῆται ἐν τῷ λαῷ, ὡς καὶ ἐν ὑμῖν ἔσονται ψευδοδιδάσκαλοι, οἵτινες παρεισάξουσιν αἰρέσεις ἀπωλείας, καὶ τὸν ἀγοράσαντα αὐτοὺς δεσπότην ἀρνούμενοι ἐπάγοντες ἑαυτοῖς ταχινήν ἀπώλειαν». Ἐρμηνεία: Παρουσιάστηκαν ὅμως καὶ ψευδοπροφῆτες ἀνάμεσα στὸν Ἰουδαϊκὸ λαό, ὅπως καὶ ἀνάμεσά σας θὰ παρουσιαστοῦν μελλοντικὰ καὶ ψευδοδιδάσκαλοι. Αὐτοὶ οἱ ψευδοδιδάσκαλοι με πανουργία θὰ εἰσαγάγουν πλανημένους καταστρεπτικὲς διδασκαλίες. Θὰ ἀρνοῦνται μάλιστα καὶ τὸν ἴδιο τὸν Κύριο καὶ Δεσπότη τους, ποὺ τοὺς ἐξαγόρασε μετὰ τὸ Αἷμα Του καὶ θὰ ἐπιφέρουν ἔτσι καὶ ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ τους γρήγορα τὴν καταστροφὴ τους» (Β' Πέτρον 2,1).

Αὐτὰ ἂς τὰ ἔχει ὑπόψη τοῦ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, οἱ Οἰκουμενιστὲς ἐπίσκοποι κληρικοὶ καὶ θεολόγοι, οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ μᾶς ἐνώσουν μετὰ ὅλους τοὺς αἰρετικὸς ὅλων τῶν αἰώνων.

Ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς μᾶς προτρέπει: **«...νὰ καίρεσθε καὶ νὰ εὐφραίνεσθε, διότι ἀξιωθήκατε καὶ εἴσθε εὐσεβεῖς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Ὁμοίως πάλιν νὰ κλαίετε καὶ νὰ θρηνεῖτε διὰ τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ἀπίστους**

καὶ αἰρετικοὺς, οἱ ὅποιοι περιπατοῦν εἰς τὸ σκότος, εἰς χεῖρας τοῦ διαβόλου.»

Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἐνώνει

Ἄς ἔχουμε πάντοτε στὸ νοῦ καὶ τὴ καρδιά μας τὸ ἀγωνιώδες αἶτημα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν ἐνότητα τῶν Ἀποστόλων «ἵνα πάντες ἐν ὧσι, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ὧσιν, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι σύ με ἀπέστειλας· καὶ ἐγὼ τὴν δόξαν ἣν δέδωκάς μοι δέδωκα αὐτοῖς, ἵνα ὧσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς ἐν ἑσμεν, ἐγὼ ἐν αὐτοῖς καὶ σύ ἐν ἐμοί, ἵνα ὧσι τετελειωμένοι εἰς ἓν, καὶ ἵνα γινώσκῃ ὁ κόσμος ὅτι σύ με ἀπέστειλας καὶ ἠγάπησας αὐτοὺς καθὼς ἐμὲ ἠγάπησας» (Κατὰ Ἰωάννην 17, 21-23).

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης θέτει τὸ πνευματικὸ κριτήριό γιὰ ὅλους ἐμᾶς. Ἀναγνωρίζεται μετὸν ἐξῆς τρόπο τὸ Ἅγιον Πνεῦμα «ἐν τούτῳ γινώσκετε τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ· πᾶν πνεῦμα ὁ ὁμολογεῖ Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶ· καὶ πᾶν πνεῦμα ὁ μὴ ὁμολογεῖ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔστι». Διπλαδῆ: Κάθε πνεῦμα ποὺ ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθε ὡς ἄνθρωπος, εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ κάθε πνεῦμα ποὺ δὲν ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθε ὡς ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν Θεό. (Α' Ἰωάννου 4, 2-3).

Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα κατεύθυνε τὴν Ἀποστολικὴ Σύνοδο ἀλλὰ καὶ ὅλες τὶς ἐπόμενες ἀναγνωρισμένους Συνόδους τῆς Ἐκκλησίας. Στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων διαβάζουμε τὰ ἐξῆς: «Ἐδοξε γὰρ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν μηδὲν πλέον ἐπιτίθεσθαι ὑμῖν βάρος πλὴν τῶν ἐπάναγκες τούτων» (15, 28). Διπλαδῆ: ἀποφασίστηκε ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ ἀπὸ ἐμᾶς νὰ μὴ σᾶς ἐπιβληθεῖ κανένα ἐπιπλέον βάρος παρὰ τὰ ἐξῆς ἀναγκαῖα.

Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα κατευθύνει καὶ τὶς Οἰκουμενικὲς καὶ Τοπικὲς Συνόδους, ἐνώνει σὲ σῶμα καὶ φέρει τὴν ἐνότητα. Καὶ σημειώνει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος: «Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἔκανε ἓνα σῶμα καὶ μᾶς ἀναγέννησε εἶναι τὸ ἓνα Πνεῦμα» (κεφ. 162 Ἰωάννου Χρυσοστόμου εἰς Α' Κορ. ὁμιλία 30,1, PG 61,250).

Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἐνώνει, φωτίζει, ἀγιάζει, στηρίζει, καθαρίζει καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀναδεικνύονται «λάμποντες, ἀστράπτοντες, ἠλλοιωμένοι» ἀπὸ τὴν κάρη τοῦ Ἁγίου

συνέχεια από τη σελ. 1

Οι μοναδικές στιγμές της ΛΑΜΠΡΗΣ

Η Κύπρος είναι μία ιδιαίτερη ελληνική γωνιά και κάθε εβδομάδα των Παθών τη θυμόμαστε.

Και πάλι θα λαμπαδιάσουν οι «λαμπρακιές» - καμιά σχέση βεβαίως η γραφή με την προφορά της από τους Κύπριους. Το θέαμα είναι συναρπαστικό, ιδιαίτερα, όταν το παρακολουθείς σε ένα μικρό οικισμό, το Νέο Χωριό, το τελευταίο πριν από την «άγρια» κερσόνησο του Ακάμα, στα μέρη της Πάφου. Μια τεράστια φωτιά καίει έξω από την παλιά εκκλησία το ανδρείκελο του Ιούδα και φωτίζει τους πιστούς που λαμπροντυμένοι, κρατώντας τις λαμπάδες τους, προσέρχονται για την ακολουθία της Ανάστασης. Παράμερα είναι στημένα τα τραπέζια που φιλοξενούν τους μεζέδες και το κρασί. Το παραδοσιακό πασχαλιάτικο έδεσμα στην Κύπρο είναι οι φλαούνες - ένα τσουρέκι με κόκκινα αβγά - μαζί με το αρνί, κομματιασμένο, στη σούβλα. **Οι φούρνοι στην άκρη του Αιγαίου.** Ένα άλλο είδος λαμπριάτικου αρτοσκευάσματος είναι ένα κουλούρι που δημιουργούν εκεί στην άκρη του Αιγαίου οι νοικοκυρές της Κάσου γύρω από ένα ή δύο βαμμένα αβγά. Τα λένε «κουκνούκους» και φυσικά τα ψήνουν στον παραδοσιακό φούρνο που καίει με κλαδιά. Οι ξυλόφουρνοι καπνίζουν συνεχώς το Μεγάλο Σάββατο και απέναντι στην Κάρπαθο, ιδιαίτερα στα Πάνω Χωριά: στα Σπία, στο Γιαφάνι,

Γράφει ο Γεώργιος Ν. Ξενόφος

στην Όλυμπο. Εδώ οι νοικοκυρές δε φουρνίζουν μόνο χορτόπιτες και τυρόπιτες, αλλά και τα ψωμιά του σπιτιού τους. Στα Σπία μάλιστα υπάρχει ακόμη η τελευταία επαγγελματίας φουρνάρισσα, την οποία καλούν σε κάθε φούρνο, να επιβλέψει το ψήσιμο των ψωμιών έναντι αμοιβής. **Τραπέζι στην Αστυπάλαια με «λαμπριανό».** Οι φούρνοι ανάβουν κι εδώ. Οι αρχαίοι την αποκαλούσαν «τράπεζα των θεών» και ως τέτοια δεν μπορεί παρά να ήταν πλούσια και προκλητική. Έτσι εξακολουθεί να είναι και σήμερα η Αστυπάλαια, αλλά και το πασχαλιάτικο τραπέζι της. Τη Μεγάλη Εβδομάδα οι παραδοσιακοί φούρνοι της ανάβουν, για να ψήσουν τα κίτρινα κουλούρια με τη ζαφορά, τις λαμπρόπιτες και το «λαμπριανό» αρνί ή κατσίκι γεμιστό με ρύζι κι εντόσθια, το οποίο ψήνεται όλη τη νύχτα. Επίσης στα σπίτια φτιάχνουν τα «πουτζά», τις αστυπαλίτικες τυρόπιτες με μέλι. **Οι «προκλητικές» σούβλες της Στενής.** Η πιο διαδεδομένη «σπεσιαλιτέ» του Πάσχα είναι ο οβελίας, ο οποίος συμβολίζει τη θυσία του Χριστού και σε πολλές περιοχές βλέπουν σημεία του μέλλοντος στο σφάγιο. Οι πιο πολύχρωμες και προκλητικές σούβλες γυρίζουν ένα βήμα από την Αθήνα, στη Στενή Ευβοίας.

Εκεί η τέχνη του οβελία, του κοκορετσιού και των άλλων «σουβλιστών» εδεσμάτων είναι παλιά παράδοση. **Χοροί, κούνιες και**

ευφροσύνη αιώνιος. Ο χορός της Πασχαλιάς συνθίζεται σε πολλά μέρη. Μάλιστα σε κάποια χωριά είναι ενταγμένος στις ακολουθίες, όπως στη Σκυλόγιαννη της Εύβοιας, όπου χορεύουν γύρω από την εκκλησία τραγουδώντας «Σήμερα Χριστός Ανέστη και στους ουρανούς ευρέθη». Το ίδιο και στο Καστελόριζο, όπου χορεύουν στο προαύλιο της εκκλησίας. Σε άλλα χωριά, όπως στους Χουλιαράδες των Ιωαννίνων ή στην Επίσκεψη της Κέρκυρας, τον χορό σέρνουν οι παπάδες. Ο ομότιμος καθηγητής της λαογραφίας Μιχάλης Γ. Μερακλής σημειώνει: **«Η χαροποιός ουσία της Αναστάσεως διατρανώνεται βέβαια και μέσα στην Εκκλησία, από την Εκκλησία την ίδια που καλεί σε μια ευφροσύνη δίχως όρια: Ουρανοί μεν επαξίως ευφρανέσθωσαν, γη δε αγαλλιόσθω, εορταζέτω δε κόσμος, ορατός τε άπαξ και αόρατος (...) ευφροσύνη αιώνιος».**

Αυτή η ευφροσύνη που είχε να είναι όντως αιώνιος, εκφράζεται σε πολλά μέρη ακόμη και με παιχνίδια, όπως οι αυτοσχέδιες κούνιες δεμένες στα δένδρα, στις οποίες ανέβαιναν τα κορίτσια, για να αισθανθούν τα πρώτα ερωτικά ρίγη: **«Κουνήστε τις όμορφες, κουνήστε τις άσπρες, κουνήστε τις λεμονιές που ναι ανθούς γεμάτες».**

* Ο Γεώργιος Ν. Ξενόφος είναι Λογοτέχνης-Ποιητής και Ιστορικός Μελετητής

Στη Νίκαια της Βιθυνίας (2025)

συνεχίζεται από την σελ. 5

έπιβραβεύτηκαν όλες οι αίρετικές παραφυάδες...

Πνεύματος και την εκκλησιαστική ζωή, όταν εφαρμόζουμε τη διδασκαλία του Χριστού, των Αποστόλων, των Οικουμενικών Συνόδων και μιμούμαστε τους μάρτυρες που θυσίαστηκαν για την Άγια και άμωμτη Όρθοδοξη πίστη. Ο ΣΤ΄ κανόνας της Γ΄ Οικουμενικής Συνόδου (431) «περί των προσβαλλόντων το κύρος της εν Έφέσω Συνόδου», απαγορεύει οποιαδήποτε αλλοίωση στο Σύμβολο της Πίστεως: «Όμοίως δὲ καὶ εἴ τινες βουληθεῖεν, τὰ περὶ ἐκάστου πεπραγμένα ἐν τῇ ἀγίᾳ συνόδῳ, τῇ ἐν Έφέσῳ, οἰωδῆποτε τρόπῳ παρασλεύειν, ἢ ἀγία σύνοδος ὤρισεν, εἰ μὲν ἐπίσκοποι εἶεν, ἢ κληρικοί, τοῦ οἰκείου παντελῶς ἀποπίπτειν βαθμοῦ· εἰ δὲ λαϊκοί, ἀκοινωνήτους ὑπάρχειν». Ο Olivier Clement σημειώνει: «Οἱ ἀποφάνσεις τῶν Συ-

νόδων δὲν ἀποκοτῶν πνευματικὸ δογματικὸ κύρος παρὰ μόνο, ὅταν γίνων δεκτὲς ἀπὸ τὸ σύνολο τοῦ λαοῦ, τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ λαοῦ τῶν προφητῶν τοῦ Θεοῦ, τῶν χριστῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» («Πλησιάζοντας τὴν Όρθοδοξία», στὰ Τρία Δοκίμια περὶ Όρθοδοξίας, Ἀθήνα 1962, σελίδα 70). Τὸ κύρος ἔχει ἡ Σύνοδος τοῦ Κολυμπαρίου ἢ ἡ συνάντηση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μὲ τὸν Πάπα Λέοντα ΙΔ΄ καὶ τὶς ἄλλες αίρετικές παραφυάδες, ὅταν στεροῦνται ὀρθοδόξων κριτηρίων ποὺ ὀρίζουν οἱ Ἅγιες Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι τῆς Ἐκκλησίας μας;

Οἱ διαιρέσεις μέσα στὴν Ἐκκλησία δημιουργοῦνται, ὅταν τὰ εκκλησιαστικὰ πρόσωπα μιμούνται τὴν πολιτικὴ διπλωματία, εἰσβάλλει ἢ ἀλαζονεία, τὰ οικονομικὰ

συμφέροντα, τὰ γεωπολιτικὰ σχέδια καὶ ὅλες οἱ ἄλλες κοσμικὲς καταστάσεις, οἱ ὁποῖες πλῆττουν τὴν ἐνότητα καὶ τὴν Συνοδικότητα τῆς Όρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

Πόσο ἀναπολόγητοι θὰ εἴμαστε κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως, ὅταν ἀρνούμαστε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὴν διδασκαλία τῶν Ἁγίων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας;

Ἡ στάση τῶν Ἁγίων ἐνώπιον τῶν αίρετικῶν

Πῆγαν κάποιοι αίρετικοὶ στὸν Όσιο Ποιμένα καὶ ἄρχισαν νὰ λέγουν κατηγορίες ἐναντίον τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας. Ὁ Όσιος τότε σπκώθηκε ἐπάνω, ἔδωσε ἐντολὴ στὸν ὑποτακτικὸ του νὰ τοὺς ἐτοιμάσει φαγητὸ καὶ βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ κελλί, γιὰ νὰ μὴ μολύνει τὰ αὐτὰ του.

Μεγάλα γεγονότα θά εξελιχθούν εἰς τόν κόσμο καί ἡ Ὁρθοδοξία θά διωχθῆ.

~ Μητρ. Αυγουστίνος Καντιώτης

συνέχεια από τη σελ. 1

πιέσεις και νεωτερισμούς που έρχονται σε αντίθεση με τις θέσεις των Αγίων πατέρων όπως έχουν διατυπωθεί εδώ και αιώνες...

Η μαγιά ακόμα υπάρχει...

Οί αιώνες κυλούν, μεγάλα γεγονότα θά εξελιχθούν εἰς τόν κόσμο καί ἡ Ὁρθοδοξία θά διωχθῆ.

Υπάρχουν, δόξα τῷ Θεῷ, κορίτσα μικρά, υπάρχουν παιδιά και γέροντες άσπρομάλληδες, υπάρχει λαός όλόκληρος, οἱ ὅποιοι ἔάν παρουσιασθῆ ἄνάγκη θά γίνῃ κίνημα ὑπέρ τῆς ἁγίας μας Ὁρθοδοξίας. Μὲ τοὺς ὀλίγους ἄρχιερεῖς, μὲ τοὺς ὀλίγους ἱερεῖς, μὲ τοὺς μοναχοὺς τοῦ Ἁγίου Ὁρους, μὲ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά...

Θά ὑψώσωμεν λάβαρον· λάβαρον μέγα στὴν μεγαλωσή καὶ θά διδάξωμεν ὅτι δὲν θά γίνῃ ποτὲ ἡ Ἑλλάς ἑπαρχία τοῦ Πάπα.

Δὲν θά γίνῃ ποτὲ ἡ Ἑλλάς παράρτημα τοῦ ἑνός καὶ τοῦ ἄλλου. Ἡ Ἑλλάς θά παραμείνῃ χώρα Ὁρθόδοξος, πρὸς τιμὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὃν παῖδες ὑμνεῖτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας

Ἀγωνισθῆτε χριστιανοί.

«Ἀκούω φωνή· Ἐσεῖς δὲν ἀκοῦτε; Ἀπὸ τὴν Καισάρεια, ἀκούεται ἡ βροντερὰ φωνὴ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου· Ἀκούω τὴν σάλπιγγα τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Ἀκούω τὴν ἀπαστράπτουσα φωνὴ τοῦ Γρηγορίου· Ἐσεῖς δὲν ἀκοῦτε; Σάλπιγγες εἶναι. Τί μᾶς λένε;

«Ἀγωνισθῆτε γιὰ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας. Ἀγωνισθῆτε γιὰ νὰ καθαρισθῆ ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τὰ ἄναξια στελέχη της, γιὰ νὰ ἔρθῃ ἡ Ἐκκλησία στὸ ὕψος τῶν Πατέρων. Γιατί τὰ λέω αὐτά;

Δυστυχῶς, ὑπάρχει μία ἔσφαλμένη γραμμὴ τῶν πνευματικῶν πατέρων καὶ ἐξομολόγων. Τί λέγουν; «Ἐμεῖς τὴν ψυχούλα μας νὰ κοιτάξουμε. Τί κάνει ὁ διάκος στὴν ἔκκλησία, τί κάνει ὁ παπᾶς, τί κάνει ὁ δεσπότης; (δείχνει με τὸ χέρι, σιωπή).

Τὴν ψυχούλα μας νὰ κοιτάξουμε;

Τὸ θεωρῶ σατανικὸ τὸ ρῆμα τοῦτο.

Τὴν ψυχούλα μας νὰ κοιτάξουμε καὶ ν' ἀφήσουμε τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ στὰ χέρια τῶν καθαρμάτων καὶ τῶν Γεροντίων καὶ τῶν ἐκφύλων; Ἐτσι λέτε; Πολύ καλά.

Εἶνε ὁὖν νὰ λένε· Νὰ καίγεται τὸ σπίτι καὶ τὴν ψυχούλα σου κοίταξε· νὰ μὴ σβήσης τὴ φωτιά.

Νὰ μποῦν στὸ κατάστημά σου κλέφται καὶ διαρρηκταὶ καὶ νὰ σοῦ λείει· Μὴ κουνηθῆς, νὰ μὴ εἰδοποιήσης τὴν ἀστυνομία, τὴν ψυχούλα

σου νὰ κοιτάξης.

Σὰν νὰ λένε· Νὰ ἔχῃς μαντρί μὲ πρόβατα καὶ νὰ μὴν ἐνδιαφέρεσαι νὰ διώξης τοὺς λύκους. Σὰν νὰ λένε· νὰ ἔχεις ὠραῖο ἀμπέλι μὲ σταφύλια καὶ ν' ἀφήσης τ' ἀγριογούρουνα νὰ πᾶνε μὰ τὴς μουσοῦνες τοὺς νὰ τὸ καταστρέψουν. Ὑπάρχει γεωργὸς ποὺ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ γεώργιό του; Ὑπάρχει ἀμπελοργός, ποὺ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν ἀμπελὸν του; Ὑπάρχει ποιμὴν ποὺ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὰ πρόβατά του; Ὑπάρχει ἀξιωματικὸς, ποὺ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ στράτευμά του; Δὲν μπορεῖ ἀδελφοί μου νὰ γίνῃ αὐτό.

Ἐάν εἶσαι χριστιανὸς καὶ πονεῖς τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, πρέπει κοντὰ στὸν ἄλλο ἄγωνά ποὺ κάνεις γιὰ τὸν ἑαυτὸν σου, ν' ἀγωνισθῆς γιὰ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀνοχή αὐτὴ ποὺ δεικνύουμε γιὰ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἔνοχὴ καὶ ἔγκλημα, εἶναι ἁμαρτία. Τὴν ψυχούλα μας νὰ κοιτάξουμε καὶ ν' ἀφήσουμε τὴν Ἐκκλησία νὰ περιέλθῃ στὰ καθάρματα καὶ τὰ ἀποφώλια τέρατα καὶ στοὺς Γεροντίους καὶ στὴ συνοματαξία αὐτῶν; Τὴν ψυχούλα μας νὰ κοιτάξουμε. Τὸ βιολὶ αὐτὸ τῶν κακῶν πνευματικῶν πατέρων ποὺ εὐνοῦχισαν τὸν εὐσεβῆ ἑλληνικὸ λαό...

Διαμαρτυρόμενος ὁ λαός, δὲν ἄσεβῆ.

«Διαμαρτυρόμενος ὁ λαός κατὰ τῶν ἀναξίων ἀρχιερέων δὲν ἄσεβῆ, διότι· Ὁ εὐσεβὴς λαός κατὰ τὸ κανονικὸ δίκαιο εἶνε ὁ ΦΡΟΥΡΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ καὶ ἔχει ὑποχρέωσι, ὅσες φορές κάποιος ἀρχιερεὺς παρεκκλίνει ἐκ τῶν γραμμῶν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ γυμνῆ τῇ κεφαλῇ κηρύττει κάτι ποὺ εἶνε ἀσυμβίβαστον μὲ τὴν Ὁρθόδοξη πίστι, ὁ λαός ὄχι μόνον πρέπει νὰ διαμαρτύρεται, γιὰ τὴν παρεκτροπή, ἀλλὰ καὶ νὰ διακόπτῃ κάθε πνευματικὴ σχέση με τὸν παρεκτρεπόμενον ἀρχιερέα.

Ἐπικαίρως δὲ, ὑπενθυμίζομε κάτι ποὺ ἐγγράφη ἀπὸ τὸν κ. Τρεμπέλα, ὅτι· ὁ εὐσεβὴς λαός ἐπὶ αὐτοκράτορος Ἡρακλείου, ἔχοντας πνευματικὸς ὁδηγούς δύο μοναχοὺς, τὸν Σωφρόνιον

καὶ τὸν Μάξιμον, ἐπέτυχε τὴν καθάρωση καὶ τὸν ἀναθεματισμὸ ὄχι μόνον τῶν πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς ἀλλὰ καὶ τοῦ πάπα Ρώμης. Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐν Φλωρεντία συνόδου

καταξέσχισε τὸ ἐνωτικὸν της ψήφισμα, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν ἑνὸς καὶ μόνου ἐπισκόπου, τοῦ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ.

Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει σήμερα Χρυσόστομος, δὲν ὑπάρχει σήμερα Βασίλειος, δὲν

ὑπάρχει Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός. Δυστυχῶς οἱ ὀλίγοι καλοὶ ἐπίσκοποι ποὺ ὑπάρχουν εἶνε δειλοί, δὲν ἔχουν σθένος ν' ἀγωνισθοῦν. Τρέμουν τοὺς κακοὺς, φοβοῦνται νὰ μὴ καθαιρεθοῦν· καεῖναι εἰς θέσιν νὰ τοὺς καθαιρέσουν. Καὶ ξεχνοῦν οἱ καλοὶ ἐπίσκοποι, ὅτι μία καθάρσεις εἶναι τίτλος τιμῆς, δι' ἐκεῖνον ὁ ὅποιος καθαιρεῖται, λόγω προσπλώσεως στὴν πίστι.

Καθηρημένος ἀπέθανε ὁ Χρυσόστομος, ἀλλὰ ἡ δόξα του εἶναι αἰωνία μέσα στὴν Ἐκκλησία! Χίλιες φορές νὰ καθαιρεθῶ, ἀπὸ τοιοῦτους ἐπισκόπους, καὶ νὰ πάω στὴν ἔρημο νὰ κλαίω τ' ἁμαρτήματά μου, παρά νὰ ζῶ μέσα ἐδῶ στὴν πόλη καὶ νὰ φιλῶ τὴν κακοήθεια καὶ τὴ διαφθορά.

Ἠγωνίσθησαν, λοιπόν, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες. Σήμερα ἄγῶν δὲν γίνεται. Κληρικοὶ δὲν ἀγωνίζονται. Δὲν ὑπάρχει πλέον ἀγωνιστικὸ πνεῦμα.

Τί μέλλει γενέσθαι; Ὁ ἄγῶνας πέφτει στὸ λαό.

Ὅπως δυστυχῶς ὅλα τὰ βάρη, –εἶναι θέμα μεγάλο, τώρα αὐτὸ τὸ ὅποιο λέω– ὅπως ὅλα τὰ βάρη τὰ οικονομικά, οἱ φόροι, ἡ στράτευσις, τὰ αἵματα, τὰ μαρτύρια, τὰ πάντα πέφτουν στὸν λαό μας, γιατί ἅμα γίνῃ καμμία ἀνακατωσούρα ὅλοι μὲ τὰ ἐλικόπτερα θά φύγουν μακρὰν τῆς Ἑλλάδος, γιὰ νὰ μεινώμε ἐδῶ οἱ ὀλίγοι γιὰ νὰ χύσωμε τὸ αἷμα μας· ὅπως ὅλα τὰ βάρη πέφτουν στὸ λαό, στὸ μικρὸ μας λαό, ἔτσι καὶ τὸ βάρος αὐτὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ πέφτει στὸ λαό, τὸ μικρὸ μας λαό.

Ἀδελφοί μου, ἠγωνίσθημεν· Ἐθ' ἀγωνισθῶμεν καὶ πάλι, ἐναντίον τῆς κακοθείας καὶ τῆς διαφθορᾶς. Ἐθ' ἀγωνισθῶμεν μὲ τὰ ὄπλα τοῦ φωτός. Ἐθ' ἀγωνισθῶμεν μὲ ἐπιμονὴ καὶ σκληρότητα. Θά ἀγωνισθῶμεν μέχρι ἐσχάτων, ἔχοντας τὸ σύνθημα· Ἐως θανάτου ἀγωνισαὶ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ Κύριος ὁ Θεὸς πολεμήσῃ ὑπὲρ σου».

Τὸ κατ' ἐμέ, δὲ γνωρίζω τί μὲ περιμένει· εἴτε ἔρημος, εἴτε ἐξορία, εἴτε θάνατος, ἐγὼ τουλάχιστο τὰ ὄπλα δὲν τὰ παραδίδω.

Θά ἀγωνισθῶ μέχρι τέλους, διὰ νὰ ἴδω μίαν Ἐκκλησίαν ὑψηλὴν καὶ ἁγίαν, ὅπως τὴν ἐδίδαξαν οἱ Πατέρες ἡμῶν εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Απόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Μητροπολίτου Φλωρίνης π. Αυγουστίνου Καντιώτου : «ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΣΤΟΥΣ ΕΞΧΑΤΟΥΣ ΚΑΙΡΟΥΣ», Νέα ἐκδοσις Γ' ἐπισημμένη, 2015, σελ 72-75

Η εγκατάλειψη!

“Ὁ Θεός μου, ὁ Θεός μου, εἰς τί με ἐγκατέλιπες;”

Μαρκ. 15,34

Μετά το βάπτισμά του, ο Χριστός οδηγήθηκε από το Άγιο Πνεύμα στην έρημο για να πειρασθεί από τον Διάβολο. Τώρα, στο τέλος της ζωής του, ο Χριστός βαδίζει προς τον τελευταίο πειρασμό του Διαβόλου, ο οποίος θα επισφραγίσει και το θεϊκό σχέδιο αλλά και θα τον δοκιμάσει τα μέγιστα. Καλείται ο Χριστός από το Άγιο Πνεύμα να προχωρήσει στο τελικό βήμα του, αλλά και το πιο ουσιαστικό. Το πιο οδυνηρό. Πρέπει να χτυπηθεί άγρια με τον Διάβολο, νικώντας τον θάνατο. Έτσι θα καταφέρει καίριο χτύπημα, συντρίβοντας το κεφάλι του εν λόγω. Γιατί τα φίδια, για να σκοτωθούν, πρέπει να χτυπηθούν ισχυρά στο κεφάλι. Να συντριβεί αυτό. Είτε τα φίδια τα αισθητά, είτε πολύ περαιτέρω τα νοητά. Αυτά που караδοκούν ύπουλα σε κάθε σταυροδρόμι της ανθρωπίνης σκέψης και δελεάζουν τις ψυχές μας σαγηνευτικά, προκειμένου μετά να επιφέρουν το θανατηφόρο δήγμα τους.

Ποιό είναι το στρατηγικό βήμα του Χριστού; Πρέπει να ανέλθει στον σταυρό, γιατί μόνο από αυτό το δυσθεώρητο ύψος θα κατακρημνίσει τον Διάβολο στο κρησφύγετό του. Μόνο έτσι, τον λήσασαρχο των ψυχών, θα τον αιχμαλωτίσει στο λημέρι του, χωρίς να έχει δικαίωμα να ξαναεπιδοθεί στις ληστρικές βλέψεις του και ανάλογες επιδρομές.

Όμως υπάρχει ένα λεπτό σημείο στην εν λόγω σταύρωση. Πρέπει ο Χριστός να παραμείνει πάνω στον σταυρό, μέχρις ότου παραθέσει το πνεύμα του στον Θεό Πατέρα και ψελλίσει εκείνο το “τετέλεσται”. Αυτή η λέξη, η πολυσήμαντη εν προκειμένω, δηλώνει την επιτυχία του θεϊκού σχεδίου και την υπέροχη νίκη κατά του κακού.

Όπως λοιπόν τότε στην έρημο, ο Σατανάς πείραξε τον Χριστό δελεάζοντάς τον τριμερώς, αλλά απέτυχε, οπότε “ἀφίπσιν αὐτόν ὁ διάβολος καί ἰδοῦ ἄγγελοι προσήλθον καί διπκόνουν αὐτῶ” (Ματ. 4,11) έτσι και τώρα του προτάσσει. “Αν εἶσαι γιος του Θεού, κατέβα από τον σταυρό”. Ο Χριστός ήταν και είναι φυσικά γιος του Θεού. Το είχε δηλώσει και επικυρώσει ο ίδιος ο Πατέρας και στην βάπτισμα δημοσίως και στην Μεταμόρφωση ἐμπροσθεν των τριών μαθητών. Επί του παρόντος όμως, ένα παρόν που θα κρίνει το μέλλον της ανθρωπότητας, ο Χριστός “προτίμησε” να παραμείνει φαινομενικά βεβαίως γιος της Παρθένου, καθότι ήταν και άνθρωπος αληθινός και όχι κατά φαντασία.

Όμως σαν άνθρωπος είχε φυσική όρεξη για την ζωή. Έτσι φοβήθηκε προς στιγμή, αδημόνησε προ του σταυρού και έδειξε την δειλία που έχουμε όλοι μας, λόγω της ανθρωπίνης φύσης μας, **παραπονούμενος στον Θεό παράλληλα για την “εγκατάλειψή” του.**

Πολλές φορές και εμείς οι τιποτένιοι άνθρωποι στην ζωή μας, μέσα στον πόνο μας, αναφωνούμε, “Θεέ μου Θεέ μου, ἴνα τί με ἐγκατέλιπες;” (Ματ. 27,47).

Κατά την διάρκεια της σταύρωσης του Χριστού, αν προσέξουμε θα εντοπίσουμε και μία άλλη εγκατάλειψη. “Γύναι ἴδε ὁ υἱός σου”. Ο Χριστός απευθυνόμενος στην μητέρα του Παναγία, την γνωρίζει με τον νέο της γιο, τον Ιωάννη. Με απλά λόγια της λέγει. “Μάνα ξέχασέ με εμένα από γιό σου. Εγώ αναβαίνω τώρα στους ουρανοὺς προς τον Πατέρα μου, τον Θεό μου και Θεό υμῶν”. Ιερή εγκατάλειψη ἔνεκα πρωτευούσης θεϊκῆς

προσπλωσης και υποταγῆς. Εδώ υπερσχύει και πάλι το “πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις”.

Διεισδύοντας ενδότερα στα μύχια της εννοίας “εγκατάλειψη”, ας προσεγγίσουμε τον Πέτρο. Τι λέει ο εν λόγω; “Ἰδοῦ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καί ἠκολούθησαμεν σοι” (Μαρκ.10,28). Εγκαταλείψαμε λέγει, δουλειές κερδοφόρες, περιουσίες, σπίτια, οικογένειες και βγήκαμε μαζί σου στο πνευματικό “αντάρτικο”, ἔχοντας το κεφάλι μας μέσα στον τορβά. Δεν γνωρίζουμε μαζί σου, τι θα μας ξημερώσει. Γιατί ο Χριστός ήταν ο υπ’ αριθμόν “ένα” καταζητούμενος από τις αρχές και εξουσίες του Διαβόλου επί της γης και οι μαθητές του συνεργάτες, οπότε συνένοχοι.

Μη επεκτεινόμενοι περαιτέρω στο θέμα της εγκατάλειψης, ας κλείσουμε το συγκεκριμένο, με τον Προφήτη Ηλία. Καταδιωκόμενος ο εν λόγω από την Ιεζάβελ, βρίσκει μια σπηλιά στο Χωρήβ και καταλύει εκεί. Σε ερώτηση του Θεού γιατί βρέθηκε εκεί, ξεσπάει στο παράπονο ότι έχει μείνει, ολομόναχος και προσπαθούν να τον εξοντώσουν και αυτόν. “ὑπολέλειμμαί ἐγώ μονώτατος, καί ζητοῦσι τήν ψυχὴν μου λαβεῖν αὐτήν” (Γ. Βασ.19,10).

Μέσα από τα πρότερα γεγονότα, ἴλθαμε σε επαφή με την έννοια της εγκατάλειψης πολύπλευρα.

Με λίγα λόγια η εγκατάλειψη αποτελεί μία συνώνυμη έννοια της απωλείας της ελπίδος. Του τέλους μας. Είναι όμως τα πράγματα έτσι;

Μήπως τελικά είναι μία δοκιμασία εκ Θεού που μας καλεί σε περαιτέρω εγρήγορση και αναζήτηση των κεκρυμμένων δυνάμεών μας;

Υπάρχει ένας κανόνας στις ειδικές δυνάμεις του στρατού μας, ο οποίος επιτάσσει το εξής, όταν φτάνεις στα όρια σου, σωματικά και ψυχικά, κινδυνεύοντας να καταρρεύσεις, αν προσπαθήσεις και δεν αφεθείς στην μοίρα του πεσιμισμού, τότε νικάς περίτρανα, βρίσκεις νέες δυνάμεις που δεν τις είχες υπ’ όψιν σου, οπότε γίνεσαι άτρωτος και ημίθεος, Κάπως έτσι λοιπόν ο Θεός, μέσω της “εγκατάλειψης” μας καθοδηγεί πατρικά στην ανακάλυψη των δυνάμεών μας και την άνοδό μας στο βάθρο το θεϊκό.

Επανεξετάζοντας τα γεγονότα στα οποία αναφερθήκαμε πριν σε νέα βάση, πιο προσεκτικά, θα μείνουμε ενεοί μπρος στην συμπαράσταση του Θεού.

Μπορεί ο Θεός να μη μιλάει, όπως μίλησε στη βάπτισμα του Χριστού με φωνή, αλλά μιλάνε τα πάντα τριγύρω, προσφέροντας ηθική συμπαράσταση και ψυχική ανακούφιση. Προπάντων αναγνώριση.

Ενώ λοιπόν ο Χριστός ήταν πάνω στον σταυρό και τον λοιδορούσαν οι πάντες εμπάιζοντάς τον, ενώ τον αρνήθηκαν οι δικοί του, οι υποτιθέμενοι ευσεβείς, σπκώθηκαν άνθρωποι του υποκόσμου και των ειδώλων και τον ανεγνώρισαν. Ο ληστής τον ομολόγησε ως Θεό και ο εκατόνταρχος μετά την σταύρωση το ίδιο. Πίσω απ’ αυτούς κρυβόταν η δύναμη του Θεού Πατέρα, που συμπαραστεκόταν τον γιό του. Αλλά τι άλλο συνέβη;

“Σκότος ἐγένετο ἐπὶ πᾶσαν τήν γῆν... το καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο... ἡ γῆ ἐσεισθη καί αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν, καί τὰ μνημεῖα ἀνεώχθησαν καί τότε ἀνεφώνησαν ἀληθῶς Θεοῦ Υἱός ἦν οὗτος” (Ματ. 27,51).

Πίσω απ’ όλα αυτά κρυβόταν η δύναμη του Θεού που μιλούσε μέσω των φαινομένων. “Ἐγκληματία ἀνθρώπε σκότωσες τον γιο του Θεού”. Ο Θεός

λοιπόν ἔστεκε παρατηρητής των γεγονότων, όχι απαθής, αλλά ενεργός. Συνέπασχε στο μοναδικό δράμα.

Ας ἔλθουμε τώρα στην ιερή εγκατάλειψη της μητέρας του Χριστού από τον ίδιο.

Ο μαθητής της αγάπης και η αγνή Μητέρα, παραστέκουν λαμπάδες νεκρώσιμες δίπλα στον σταυρό του μαρτυρίου. Η άφραση στοργή Μάνας και Μαθητού πλαισιώνουν το πιο κακούργο ανθρώπινο έργο. Και η σκηνή αυτή της στοργῆς και της αφοσιώσεως, συμπληρώνεται με τους τρυφερότερους λόγους του Πάθους: “Γύναι, ἴδε ὁ υἱός σου. Ἰωάννη ἰδοῦ ἡ μήτηρ σου”. Ο Υἱός μπορεί τώρα πια να γείρει ἥσυχο το κεφάλι στο προσκέφαλο του “Τετέλεσται”, αφού ξεπλήρωσε το ιερό χρέος προς την μητέρα του. Την “εγκατάλειψε” μεν, γιατί έτσι επέτασσε το θεϊκό σχέδιο, αλλά την ενέταξε κάτω από τα ζεστά φτερά του μαθητού της αγάπης, που “ἀπ’ ἐκείνης τῆς ὥρας, ἔλαβεν αὐτήν εἰς τὰ ἴδια”.

Συνεχίζοντας με την παρέμβαση του Πέτρου περί εγκατάλειψης των πάντων προκειμένου να ακολουθήσουν τον Χριστό, ποια απάντηση εδόθη;

“Ὅς ἀφῆκεν οἰκίαν, ἢ ἀδελφούς, ἢ ἀδελφάς, ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀγρούς ἔνεκεν ἐμοῦ, καί τοῦ εὐαγγελίου, ἐάν μή λάβῃ ἑκατονταπλασίονα...” (Μαρκ.10,36).

Τελειώνοντας με τον προφήτη Ηλία, ακούμε την φωνή του Θεού που του βεβαιώνει ότι δεν είναι μόνος του. Υπήρχαν ακόμη 7.000 πιστοί που δεν προσκύνησαν τον Βάαλ. Τα φαινόμενα πάντοτε απατούν. Ας το θυμόμαστε ειδικά στις μέρες μας.

Κάπως έτσι και εμείς οι σύγχρονοι χριστιανοί, ποτέ να μην αισθανόμαστε εγκαταλελειμμένοι.

Πάντοτε ο Θεός είναι μαζί μας. Μπορεί να μην τον βλέπουμε, γιατί όποιος δει τον Θεό, πεθαίνει, αλλά βλέπουμε και αισθανόμαστε όλες τις ενέργειές του. Μέσω της θύελλας, του σεισμού, της φωτιάς, του ψιθύρου, της λεπτής αύρας.

Λέει ο ψαλμωδός στον 103 ψαλμό, στίχο 32 “Ὁ Θεός με ἕνα του βλέμμα δημιουργεῖ σεισμό και όταν ἐγγίζει τα ὄρη προκαλεῖ ἐκρήξεις ηφαιστειῶν”. Λοιπόν ο Θεός είναι συνέχεια μαζί μας, εμείς δεν είμαστε μαζί του. Εμείς ζητάμε την απομόνωση μακριά απ’ αυτόν και εκείνος με τα πρότερα σημεία προσπαθεί να μας επαναφέρει. Ο Ιώβ με τρομερές πληγές σε όλο του το σώμα πάνω στην σωρό της κοπριάς και όμως δεν αισθανόταν εγκαταλελειμμένος, ούτε άκουγε τις παροτρύνσεις της γυναίκός του, να καθυβρίσει τον Θεό.

Τι ἔλεγε; Ο Κύριος ἔχει δικαίωμα να κτυπά και να ευλογεῖ.

Συμπληρώνει δε ο Χρυσόστομος τονίζοντας την διαφορά Ιώβ και Αδάμ.

Ο Ιώβ ἔχασε ὅλη την περιουσία του, τα παιδιά του, τους υπηρέτες του και όμως αυτός δεν “χάθηκε”. Ο Αδάμ ούτε παιδιά ἔχασε, ούτε περιουσίες, ούτε καθόταν πάνω στην κοπριά. Αντιθέτως κατοικούσε στον Παράδεισο με ὅλα τα αγαθά του, χωρίς να λοιδορεῖται από κανένα, χωρίς οδύνες που ἔχει ο Ιώβ και όμως αυτός χάθηκε. Κατέπεσε. Γιατί; Ἐνεκα ραθυμίας. Δηλαδή χαλάρωσης, νωθρότητας ψυχικής. Λόγω απουσίας ψυχικού βάθους.

Αυτό λείπει και από εμάς και αισθανόμαστε “μωνώτατοι”.

Αρίσταρχος

«Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς» (Το ορθόδοξον οικουμενικόν σήμαντρον)

Ύδρας Ιερόθεος, την Πατερική παρουσία του Αγίου Ιουστίνου Πόποβιτς, ως «ορθόδοξον οικουμενικόν σήμαντρον, ιδιαιτέρως επίκαιρον και εξόχως αναγκαίον εις τας κρίσιμους ημέρας τας οποίας διέρχεται ο Ορθόδοξος Ελληνισμός» (Ύδρας, Σπετσών και Αιγίνης Ιερόθεος). Αυτή η πολύ γνήσια (πνευματικά) δήλωση του μακαριστού επισκόπου, αποτελεί (πλέον) μια διαχρονική ατέρμονη προλόγηση της παρουσίας του Αγίου για ολόκληρο τον Ορθόδοξο κόσμο.

Ο Όσιος κοιμήθηκε την ημέρα της εορτής του Ακαθίστου Ύμνου (7 Απριλίου 1979).

Οι άζονες της σπουδής – κατάρτισης του Αγίου Ιουστίνου είναι γνωσιολογικοί, οντολογικοί, φωτισμένοι από το Άγιο Πνεύμα, οργανωμένοι δηλ. σύμφωνα με τις λειτουργίες της Πατερικής – Αγιοπνευματικής όρασης.

Στη μελέτη του: «Το πρόβλημα της σωτηρίας κατά την διδασκαλίαν του Αγίου Βασιλείου του Μεγάλου», γράφει:

«Η Ορθοδοξία είναι ορθοδοξία της Αγιότητας. Η Αγιότης είναι ζωή εν τω Αγίω Πνεύματι και δια του Αγίου Πνεύματος. Δεν υπάρχει Ορθοδοξία εκτός από την Αγιότητα, εκτός από την παρουσίαν του Πνεύματος.»

Εις τον κόσμον των ανθρωπίνων πραγματικοτήτων, η αγιότης είναι το μέτρον του πνεύματος. Εις τον κόσμον των ανθρωπίνων πραγματικοτήτων, η αγιότης είναι το μέτρον της γνησιότητας της Ορθοδοξίας.

Ορθόδοξον είναι μόνον ό,τι προέρχεται από τους πνευματοφόρους Αγίους. Η Ορθόδοξος θεολογία είναι η μοναδική Ευαγγελική θεολογία, διότι είναι εκ του Αγίου Πνεύματος, διότι προέρχεται εκ των πνευματοφόρων Αποστόλων και των Αγίων Πατέρων. Είναι η θεολογία του Αγίου Πνεύματος.

1° Σχόλιο: Φεύγει το αίσθημα πνιγμού που δημιουργεί το συναπάντημα με τον οικουμενιστική, έκπτωτη «θεολογία», όταν διαβάζεις τον Ορθόδοξο, θεμελιακό λόγο, του Αγίου Ιουστίνου Πόποβιτς. Διαβάζουμε τα κείμενά του, για να περπατήσουμε στα χνάρια του.

Η διδασκαλία του είναι καταφύγιο που σου δίνει πνευματική παρηγοριά με τη σιγουριά του πνευματικού νόμου (τέλος σχολίου).

Αληθινή και πολύτιμη μορφή της διδασκαλίας του είναι και η αντίσταση στις αιρέσεις παπισμού και οικουμενισμού, που μαραίνουν τους ανθρώπους δια του Βατικανισμού.

2° Σχόλιο: Ο κόσμος του «κοινού νου» των εφημερίδων, και του τοπικού Τύπου του Βόλου (Ι. Μ. Δημητριάδος), δεν δημοσιεύουν άρθρα αντιοικουμενιστικού χαρακτήρα, δυστυχώς!

Δημοσιεύουν, μόνο, αποσπασματικό και περιορισμένο χαρακτήρα χριστιανικό λόγο, σύμφωνο με τα δεδομένα της επισήμου Εκκλησίας. Δεν τις ενδιαφέρει το επίπεδο της Πατερικής μόρφωσης και πολιτισμού έναντι των αιρέσεων.

Το σύνολο των κινήτρων τους, όμως, θα κριθεί (μετά θάνατο) από τον Χριστόν, στο Φως του φο-

βερού Βήματός Του (τέλος σχολίου).

Ο Θεολόγος Κώστας Γάλλος, έχει γράψει για τον Όσιο Ιουστίνου:

«Ανυποχώρητος πολέμιος του Πάπα και των αιρετικών του κακοδοξιών, συνέλαβε σ' όλο το βάθος την ανίερη προσπάθεια του Παπισμού να αντικαταστήσει τον Θεάνθρωπο δια του ανθρώπου. Διέβλεψε τον κίνδυνο της Ορθόδοξης θεολογίας να διολισθήσει σε επικίνδυνες εκκλησιολογικές παρεκκλίσεις και να χάσει την υπαρκτική της αλήθεια» (Βλέπε «ΠΑΡΑΔΟΣΗ» Τεύχος 15 – 17 – 1979).

Είναι μεγάλη η αλήθεια στο πλαίσιο της Ορθόδοξης Εκκλησιολογίας, ότι η ζωή του Οσίου Ιουστίνου ήταν μια πορεία οπίσω του Θεανθρώπου προς τον Σταυρό, προς την Ανάσταση. Χαρακτηριστικά ο BERNARD LE CARO, έγραψε:

«Όλη η ζωή του π. Ιουστίνου, η διδασκαλία του, δηλ. η θεολογία του, φέρει τη σφραγίδα του Σταυρού. Δεν εξέλεξε τον Χριστόν χωρίς Σταυρόν της Δύσεως, άνθρωπος αυτός δεν διενόθη να χωρίση τον Χριστόν από τον Σταυρόν. Η θεολογία του επέρασε δια του Σταυρού του αγώνος κατά των Παθών. Πως είναι δυνατόν να γίνη ο αγών αυτός; «Δια της μεταλήψεως των ακράντων μυστηρίων και δια των αγίων αρετών», απαντά ο π. Ιουστίνος» (ΠΑΡΑΔΟΣΗ – Σελ. 19).

Έγραψε, επίσης (σελ. 20):

«Με την μάχαιραν του λόγου κατέστρεψε τα είδωλα του αιώνος: Μαρξισμόν, Οικουμενισμόν κ.λ.π.»

Δεν είναι αυτό μία πράξις «ξεπερασμένου» φανατισμού, είναι μία πράξις αγάπης, της θείας αγάπης, η οποία θέλει να σώσει όλους τους ανθρώπους και να έλθουν εις την επίγνωσιν της αληθείας».

Στην επισκόπηση των χαρακτηριστικών της διδασκαλίας του Αγίου Ιουστίνου, υπογραμμίζουμε τις υπογραμμίσεις του στην έννοια – λειτουργία της Αγιότητας, που είναι η Ορθοδοξία σε εφαρμογή, θεωρητικά και εμπειρικά – πρακτικά.

Ο Bernard Le Caro, έχει γράψει:

«Όταν ομίλει δια τα εκατομμύρια των μαρτύρων της πίστεως ή τους νέους ομολογητάς, όπως είναι ο π. Δημήτριος Ντούτσκο ή ο Αλέξανδρος Σολζενίτσιν, εδάκρυζε. Μεταξύ των νεομαρτύρων, ο επίσκοπος Αθανάσιος Σαχάρωφ, ο οποίος είχε διέλθει περισσότερα των 30 ετών εις την φυλακήν, εις την εξορίαν, εις τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως είλκυσε περισσότερον την προσοχήν του π. Ιουστίνου. Ο κοιμηθείς γέρων (ο π. Ιουστίνος) μου είπε μια ημέραν: «ο Επίσκοπος Αθανάσιος εξεπέρασε τους παλαιούς μάρτυρας της Εκκλησίας και ακόμη τον Άγιον Κλήμεντα, Επίσκοπον Αγκύρας, ο οποίος είχε περιπετείας 28 ετών» (Παράδοση σελ. 21).

Σχετικά γράφει και ο Αγ. Νικόδημος ο Αγιορείτης για τους Αγίους, που συμφιλιώνουν την πνευματική ζωή με την καθημερινότητα (τρεχούμενη ζωή). Γράφει:

«Οι άγιοι λοιπόν κινούνται, ήτοι ενεργούνται

και εμπνέονται υπό του αγίου και τελεταρχικού Πνεύματος, το οποίον σπείρει εις την καρδίαν αυτών σπέρματα θεία και πνευματικά, την πίστιν δηλ. και τον φόβον, περί ου είπεν ο Ησαΐας, «Δια τον φόβον σου Κύριε, εν γαστρί ελάβομεν και ωδινήσαμεν» (Ησ. κς', 18)» (Νέα Κλίμαξ, σελ. 276).

3° Σχόλιο: Διαβάζοντας το «Εγκόλπιο Ημερολόγιο Αγίου Όρους 2026» της Ι.Μ. Βατοπαιδίου, ως αφιέρωμα στον Άγιο Ιουστίνου Πόποβιτς, διαπίστωσα ότι ο συντάκτης (ή οι συντάκτες) αγνόησαν τις πνευματικές ομολογιακές – αντιαιρετικές αρτηρίες του Αγίου πατρός Ιουστίνου με το ορθόδοξο αίμα τους. Είναι αλήθεια, πως πολλές φορές οι ηγεσίες είτε πολιτικές είτε εκκλησιαστικές, επιστρατεύουν και τον συναισθηματικό – ηθικό παράγοντα, με ηθική επένδυση, για να περάσουν τα φρονήματά τους, τις επιδιώξεις τους, φανερώνονται, έτσι, κοντόφθαλμες και προσβληπτικά καιροσκοπικές κρύβοντας την αλήθεια.

Φοβάμαι, όμως, την αφέλεια πολλών Ορθόδοξων Χριστιανών, που στο όνομα (τάχα) της «υπακοής» και της «ταπεινώσεως», πείθονται στους οικουμενιστές ηγουμένους και κληρικούς» (τέλος σχολίου).

Αναμφίβολα, η οικουμενιστική ατμόσφαιρα στις Μητροπόλεις, στις ενορίες και σε (δυστυχώς) Ι. Μονές, έχει υπερτιμήσει την αφέλεια του κόσμου και την «ευφυΐα» των οικουμενιστών «ποιμένων»!

«Τι είναι αι παραδόσεις ημών; Πάντα όσα ο Θεάνθρωπος Χριστός, ο ίδιος και δια του Αγίου Πνεύματος, έδωκεν εντολήν να κρατώμεν και κατ' αυτά να ζώμεν, παν ό,τι παρέδωκεν εις την Εκκλησίαν Του, εν τη οποία κατοικεί διαρκώς ο ίδιος μετά του Αγίου Πνεύματός Του» (Αγ. Ιουστίνος Πόποβιτς).

ΑΓΩΝΑΣ

**ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ
ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 345 - 346
ΚΩΔ. ΥΠ. 061603
ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2026**

Ιδιοκτήτης Εκδότης
Διευθυντής

**Τριαντάφυλλος Ι. Τασιόπουλος
ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ**
Γραφεία: Αιόλου 20 & Αστροναυτών ,
Τ.Κ. 41221 Λάρισα
Τηλ.: 2410 284644
Τηλ.: 2410 554068

Εκδίδεται με προαιρετικές προσφορές
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

**www.agonas.org
info@agonas.org**

Γράφει ο **ΝΙΚΟΣ
Ε. ΣΑΚΑΛΑΚΗΣ
ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ**

Επιχειρήματα υπέρ της Χριστιανικής θρησκείας Η ενανθρώπιση του Θεού

Τι είναι, θα χρησιμοποιήσω ένα παράδειγμα από τον οικογενειακό μας χώρο προκειμένου να γίνω πιο κατανοητός. Όσοι τυχόν έχετε μικρό παιδάκι, όσοι έχετε το προνόμιο να είστε γονείς ή όσοι έχετε την εμπειρία μικρών παιδιών, όταν ένα παιδάκι παίζει μόνο του και αμέριμνο με τα παιχνίδια του στο δωμάτιό του και ξαφνικά γίνει διακοπή ρεύματος και το σπίτι βυθιστεί στο σκοτάδι, το παιδί θα τρομάξει και από το φόβο του θ' αρχίσει να φωνάζει «μαμά!», «παπαπά!». Εκείνη τη στιγμή ποιος πατέρας ή ποια μητέρα, όταν ακούσουν το παιδί τους να κλαίει και να φωνάζει, θα φανεί σκληρός και άκαρδος στην αναζήτηση αυτή του παιδιού τους και δεν θα στέρξουν να φωνάξουν: «Παιδάκι μου, εδώ είμαστε, μη φοβάσαι και μην κλαις» ή θα αφήσουν το παιδί τους να πλανιέται μέσα στο φόβο και την αοριστία, μέσα σ' εκείνο το σκοτάδι και τον πνιγμό;

Κανένας πατέρας και καμιά μάνα δεν θα το κάνει αυτό.

Το ίδιο βλέπουμε και στην Καινή Διαθήκη, στην παραβολή του Ασώτου υιού, για την οποία λίγο παρακάτω λόγο παραπάνω.

Όταν ο πατέρας του τον είδε από μακριά, έτρεξε να τον αγκαλιάσει. Προσέξατε τη σκέψη μου. Μέσα στην ψυχή του ανθρώπου υπάρχει η αναζήτηση του Θεού και ο Θεός από εκεί ψηλά που είναι δικαιώνει αυτή την αναζήτηση με το να αποκαλυφθεί στον άνθρωπο.

Από τη στιγμή που ο άνθρωπος έφυγε από τον παράδεισο, όταν έφυγε από την παρουσία του Θεού, πλανιόταν μέσα στα σκοτάδια φωνάζοντας: **«Θεέ μου, που είσαι»**. Όπως το χαμένο πρόβατο βελάει, για να το ακούσει ο τσοπάνης και να το επιστρέψει στο κοπάδι του, έτσι φώναζε και ο άνθρωπος τον Θεό, τον Δημιουργό του. Και ο Θεός από εκεί που είναι, στον ουρανό, απαντά στον άνθρωπο: «Εδώ είμαι και έρχομαι να σε αγκαλιάσω».

Αυτό λέει και ο Ιερός Αυγουστίνος: «Ανήσυχος είναι η ψυχή μου μέχρις ότου αναπαυθώ σε Σένα, Θεέ μου».

Αυτό, λοιπόν, το «εδώ είμαι», αυτή η απάντηση του Θεού στην ανησυχία και στην αναζήτηση του ανθρώπου, αυτή η αποκάλυψη του Θεού στον άνθρωπο, αυτό ακριβώς είναι ο Χριστιανισμός.

Αυτή την αποκάλυψη του Θεού στον άνθρωπο την εκφράζει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης με συγκλονιστική λιτότητα: «Ο Λόγος σάρξ εγένετο» (Ιωάν. 8, 46). Δηλαδή ο Λόγος, το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, ο Χριστός, έγινε άνθρωπος.

Αυτή όμως η σάρκωση – ή αλλιώς η ενανθρώπιση – του Θεού, μέσα στην ιστορία της ανθρωπότητας, δεν είναι μια αυθαίρετη και αδικαιολόγητη ενέργεια του Θεού. Δεν είναι μια ανεξήγητη «μεταμόρφωση» του θείου

σε ανθρώπινη ύπαρξη, όπως αυτές που αναφέρονται στην αρχαία ελληνική μυθολογία, αλλά είναι η εισβολή της Θεότητας μέσα στο ιστορικό γίγνεσθαι, μέσα σε όλα τα γεγονότα της ιστορίας, προκειμένου να προσφέρει στον άνθρωπο τη δυνατότητα να ικανοποιήσει την πιο βασική υπαρξιακή του επιθυμία. Και αυτή η υπαρξιακή του επιθυμία είναι η θέωσι!

Ό,τι και να γίνει ο άνθρωπος πάντα θα προσπαθεί και πάντα θα επιδιώκει το καλύτερο, το τελειότερο. Αυτή η επιθυμία, αυτή η έφεση του ανθρώπου να φθάσει στο τελειότερο, αυτή η ανοδική πορεία του ανθρώπου να φθάσει στην ύψιστη εκείνη κορυφή των Άλπεων και να κόψει το ωραίο εκείνο λουλούδι, το εντελβίαι, οφείλεται στο γεγονός ότι ο άνθρωπος από απόψεως δημιουργήματος του Θεού επιζητεί να πλησιάσει Εκείνον που είναι η υπερτάτη κορυφή, δηλαδή ο Θεός, και να γίνει Θεός κατά χάριν.

Ο άνθρωπος επιθυμεί και επιδιώκει να ξεπεράσει κάθε φραγμό, κάθε εμπόδιο, και να ανυψωθεί πάνω από κάθε υλικό χώρο. Και αυτή η επιθυμία στέκεται το κίνητρο σε κάθε επιστημονική έρευνα, στην αναζήτηση του στοχασμού του. Μα η επιθυμία του αυτή έχει κυρίως μεταφυσικό χαρακτήρα και ολοκληρώνεται με το να γίνει ο άνθρωπος κατά χάριν Θεός. Και αυτή η επιθυμία είναι η αναζήτηση του συγγενούς και του ομοίου, αφού η ψυχή μας είναι πλασμένη «κατ' εικόνα ημετέραν και καθ' ομοίωσιν Θεού» (Γεν. 1, 26).

Ο Ιερός Υμνογράφος στο Δοξαστικό της εορτής του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου μεταξύ άλλων λέει και τα εξής χαρακτηριστικά: «Εψεύσθη πάλοι Αδάμ και Θεός επιθυμήσας ου γέγονεν άνθρωπος γίνεται Θεός, ίνα Θεόν τον Αδάμ απεργάσται».

Στην προσπάθειά του ο άνθρωπος να γίνει ίσος με το Θεό, δεν τα κατάφερε, γιατί πλανήθηκε από το διάβολο και αντί να γίνει ίσος με το Θεό έπεσε στο βάραθρο της απωλείας. Όμως ο πόθος να γίνει ίσος με το Θεό δεν έσβησε και πραγματοποιείται με την ενανθρώπιση του Θεού.

Αυτή η ενέργεια του Θεού, αυτή η εισβολή της Θεότητας στην περιοχή του ιστορικού γίγνεσθαι ήταν προγραμματισμένη πριν από τη δημιουργία του κόσμου.

Όταν ο Αρχάγγελος Γαβριήλ μεταφέρει το μήνυμα του Ευαγγελισμού στην Παρθένο της Ναζαρέτ, της λέει, όπως ψάλλει ένας εκκλησιαστικός ύμνος: «Βουλήν προαιώνιον αποκαλύπτω Σοι, κόρη». Δηλαδή, απόφαση του Θεού παρμένη πριν από το χρόνο, σου φανερώνω, ώ Παρθένε κόρη!

Γι' αυτή την προαιώνια βουλή του Θεού μας ομιλεί ο προφήτης Ησαΐας, όταν λέει: «Παιδίον εγεννήθη ημίν υιός και εδόθη ημίν, ού η αρχή εγεννήθη επί του ώμου αυτού, και καλείται το όνομα αυτού μεγάλης βουλής άγγελος, θαυμαστός σύμβουλος, Θεός ισχυρός, εξουσιαστής, άρχων ειρήνης, πατήρ του μέλλοντος αιώνος» (Ησαΐας 9, 6).

Αυτή την προφητεία θα ερμηνεύσουμε στο δεύτερο επιχειρήμα περί προφητειών.

Η εισβολή αυτή της Θεότητας στην περιοχή του ιστορικού γίγνεσθαι μας θυμίζει την άνοιξη στη φύση. Τα φυτά αλλά και όλα τα όντα ολοκληρώνουν την ύπαρξή τους και αξιοποιούν τις έμφυτες ικανότητές τους, τις φυσικές τους καταβολές, για την ιερουργία του μυστηρίου της ζωής, μονάχα με την εισβολή της ανοίξεως στη φύση.

Όταν έρχεται η άνοιξη βλέπετε ότι τα πάντα δραστηριοποιούνται προκειμένου το καθένα απ' αυτά να εκπληρώσει το σκοπό για τον οποίον δημιουργήθηκαν από το Θεό.

Έτσι και ο άνθρωπος αναπτύσσει όλα εκείνα τα χαρίσματα που έχει σαν «κατ' εικόνα», σαν δημιουργήματα του Θεού, για να ανυψωθεί σε «καθ' ομοίωσιν» πνεύμα, δηλαδή σε κατά χάριν Θεό με την ενανθρώπιση του Θεού.

Αυτή η σάρκωση, η ενανθρώπιση του Λόγου, είναι ένα αναμφισβήτητο γεγονός της ιστορίας, αφού έγινε μέσα στο χρόνο της ιστορίας, στην ουσία του όμως και στη φύση του είναι ένα Μυστήριο. Αυτό το μυστήριο ψάλλει ο Ιερός Υμνογράφος της Εκκλησίας όταν λέει: «Μυστήριον ξένον ορώ και παράδοξον». Βρίσκεται, δηλαδή, έξω από κάθε λογική διερεύνηση, έξω από κάθε κατανόηση, γιατί ακριβώς έγινε έξω από τους όρους της φύσεως. «Θεός το τεχθέν, η δε μήτηρ Παρθένος».

Πέστε μου, αγαπτητοί αδελφοί, ποιος μπορεί να κατανοήσει ή ποιος μπορεί να εξερευνήσει αυτό το Μυστήριο;

Ο κορυφαίος των Εκκλησιαστικών ρητόρων και πρύτανης των Πατέρων της Εκκλησίας, ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος, τονίζει: «Ου γαρ κατά φύσιν γέγονε το πράγμα, αλλά υπέρ φύσιν το θαύμα, ήργησε γαρ η φύσις και ενήργησε του Δεσπότη το βούλημα. Ό χάριτος αφράστου!». Δηλαδή, το πράγμα, η ενανθρώπιση του Χριστού, δεν έγινε σύμφωνα με τους φυσικούς νόμους, αλλά θαυματουργικώς, που είναι πάνω από τη φύση. Αδράνησε η φύσις και ενήργησε το θέλημα του Δεσπότη. Ό χάρις άφραστος!

Είμαι, λοιπόν, Χριστιανός Ορθόδοξος και όχι οπαδός μιας άλλης θρησκείας, γιατί μονάχα ο Χριστιανισμός έχει να μας παρουσιάσει το μυστήριο της σαρκώσεως του Λόγου του Θεού και προπαντός σ' ένα ιστορικό γεγονός.

(από το βιβλίο του
«Γιατί είμαι Χριστιανός Ορθόδοξος»)

του Γεωργίου
Βλαχογιάννη
Θεολόγου

Ο πάνυ Πατριάρχης (ο κατ' εξοχήν πατριάρχης)

κάτω γραμμές, οι οποίες αφορούν τα έργα και τις ημέρες του οικουμενικού μας Πατριάρχου π. Βαρθολομαίου. Αιτία της ισχυρής πίεσης για έκφραση των σκέψεών μου είναι τα όσα λέγονται και γράφονται, εδώ και καιρό και είναι βεβαιωμένες ενέργειές του και δεν μας επιτρέπουν, παρά τον παραδοσιακό σεβασμό μας στον ιερό θεσμό, να επιλέξουμε τη σιωπή. Είναι κάποιες στιγμές ευθύνης, που μόνο η ψυχή ξέρει να μετρά και να αξιολογεί και τότε αυθόρμητα γίνεται η φωνή της συνείδησης κραυγή. Στην περίπτωση μας το κινδυνευόμενο δεν είναι τίποτε άλλο παρά οι αξίες της Ορθοδόξου Πίστεώς μας, η Αλήθεια, η Ταυτότητά μας, αυτός ο Χριστός. Ο π. Φιλόθεος Ζερβάκος, άγιος στη συνείδηση των ορθοδόξων και είχαμε την ευλογία να τον γνωρίσουμε, έγραψε σε ανάλογη περίπτωση: **“Δεν επιθυμώ να προσθέσω στο πλήθος των αμαρτιών μου και αυτό της σιωπής”**.

Μέσα στη γενική ατμόσφαιρά της, που επιβάλλουν συστημικοί παράγοντες, φωνές και θέσεις, που αναφέρονται στα κακώς κείμενα, αποφεύγονται, γιατί ενοχλούν. Και φυσικά δεν είναι ευχάριστο για κανένα, ιδιαίτερα για όσους αγαπούν πραγματικά και επιθυμούν τη δόξα της Εκκλησίας του Χριστού. Όμως, όταν τούτο είναι και το νοιώθει ως καθήκον, τότε αδιαφορεί για την όποια κριτική. Συμβαίνει κάτι ανάλογο με την ενέργεια εκείνη της Σβετλάνας, κόρης του Στάλιν, που έγραφε στον πατέρα της: **“Πατέρα έκανες λάθος στις επιλογές σου. Τα έβαλες με τον παντοδύναμο Θεό και θα χάσεις”**.

Ας δει ο αναγνώστης το άρθρο αυτό ως μία **“ικέσιο”** φωνή προς τον Πατριάρχη, ο οποίος, σύμφωνα με τη δογματική διδασκαλία της Ορθοδόξου Θεολογίας, παρέκκλινε της οδού που χάραξαν οι θεοφόροι Πατέρες των αγίων Οικουμενικών Συνόδων της Εκκλησίας μας. Κατά τη διδασκαλία του Ευαγγελίου: **“Ός εάν λύση μίαν των εντολών τούτων των ελαχίστων και διδάξη ούτω τους ανθρώπους, ελάχιστος κληθήσεται εν τη βασιλεία των ουρανών”** (Ματθ.5,19).

Η αγάπη και ο σεβασμός, είναι πολυμήχανες έννοιες και εκδηλώνονται πολυτρόπως. Άλλοτε με τα ζήτω, και άλλοτε με βόγγους. Ας κάνουν τον κόπο, όσοι επιμένουν να τις περιορίσουν στα εύγε και τα χειροκροτήματα, να ψάξουν μήπως με την σιωπή τους δεν εκφράζουν αληθινή αγάπη, αλλά κρύβουν σκοπιμότητα, υπολογισμό, ιδιοτέλεια, υστεροβουλία, βόλεμα ή έστω αδιαφορία και ατολμία, που είναι αιτίες πολλών δεινών. Κι αν το να θέλει κανείς να μένει σταθερός στις γραμμές που καθορίστηκαν από τις μεγάλες πατερικές μορφές των αγίων Οικουμενικών Συνόδων θεωρείται **“λάθος”**, τότε προτιμώ να είμαι με το μέρος του, παρά με το νομιζόμενο ορθό που διατυπώθηκε από τη σύνοδο του Κολυμπαρίου, η οποία στη συνείδηση του πιστού Λαού, ούτε μεγάλη ήταν και προ παντός ουδόλως αγία! Πρόκειται για φοβερό σκανδαλισμό των ορθοδόξων συνειδήσεων από την ξέφρενη πορεία εκτροπής από τα παραδοσιακά και σύγκρουσης τραγικής, παρόμοια με εκείνη Τεμπών, προς τις πρακτικές και θεσμοθετημένες αρχές και αξίες που καθιερώθηκαν αιώνες πριν. Με προβληματίζει η συμπεριφορά του πατέρα μας, ο οποίος ενώ εξαντλεί τα όρια της αγάπης του προς τους αλλόδοξους, αδιαφορεί απάραδεκτα για τους ομοδόξους Ουκρανούς, που διώκονται από την κυβέρνηση του Ζελένσκυ. Φυσικά και δεν υποστηρίζουμε να μην αγαπά και τους άλλους, αφού πρώτιστο καθήκον του ορθοδόξου χριστιανού είναι η αγάπη προς τον Θεό και προς τους ανθρώπους, χωρίς όμως να αφίσταται των ιερών παραδόσεων **“επόμενος τους Πατράσι”**.

Οτιδήποτε άλλο δεν μπορεί να είναι πραγματική αγάπη

γι αυτούς. Στην πρόσφατη επίσκεψη του πάπα στη Νίκαια ο πάπας απήγγειλε το Πιστεύω χωρίς το Filioque, και κάποιοι ορθόδοξοι ενθουσιάστηκαν. Την άλλη όμως ημέρα, το πρόσθεσε. Μια τέτοια συμπεριφορά θέτει σε δοκιμασία και υποτιμά τη νοημοσύνη μας, γιατί δεν μπορούμε να δεχθούμε πως και στις δυο περιπτώσεις υπηρετεί την αλήθεια. Και είναι περίεργο, πως οι παπικοί τον θεωρούν αλάθητο! **“Δυοίν θάττερον”** έλεγαν οι πρόγονοί μας. Ένα από τα δυο πρέπει να είναι σωστό. Μήπως και μόνο αυτό δεν πρέπει να μας προβληματίζει για την ειλικρίνειά του, τους στόχους του και τις επιδιώξεις του; Η Ορθοδοξία δεν είναι κυλός και σούπα, για να ανεχθεί τους διάφορους -ισμούς, να συμβιβαστεί και να αλλοιωθεί από αυτούς. Άλλη είναι η αποστολή της. Είναι φως και δεν έχει καμμία σχέση με το σκοτάδι. Το έργο της είναι να φωτίζει τους ανθρώπους, προκειμένου να απαλλαγούν από την πλάνη, που οδηγεί στον όλεθρο. Δεν αγνοούμε τις πιέσεις και δυσκολίες που βιώνει το Πατριαρχείο. Όμως δυσκολεύομαι να δεχθώ πως όλα αυτά αμνηστεύουν την “θραύση” και εκτροπή από την επιβεβλημένη συμμόρφωση προς τις εντολές του Θεού. Η Ιστορία της Εκκλησίας μας για κάθε περίπτωση προβάλλει πρόσωπα και μορφές ηρωικές προς μίμηση. Η Ορθόδοξη εκκλησιαστική ηγεσία και μαζί της κάθε πιστός, παραφράζοντας το του Ξενοφώντος, θα πρέπει να τονίζει σταθερά προς κάθε κατεύθυνση ότι: **“Την Ορθοδοξίαν ελοίμην αν αντί ων έχω”**, να είναι η πρώτη μας και

η πάνω από όλα προτίμηση μας.

Στο επιτραπέζιο ημερολόγιο της **Γ.Ε.Χ.Α.(20/3/26)** διαβάζουμε: **“Η ταυτότητά μας ορίζεται από τις έννοιες Ορθοδοξία και Ελλάδα. Αν κάποτε παύσουμε να είμαστε Ορθόδοξοι, σύντομα τότε θα παύσουμε να είμαστε και Έλληνες. Χωρίς Ορθοδοξία δεν νοείται Ελλάδα. Επιβάλλεται να κρατήσουμε ακέραιη την ιδιοπροσωπία μας, να φυλάξουμε αμώμητη και ανόθευτη την ταυτότητά μας και άσπιλη την λεβεντιά μας. Δεν φοβάται την ολιγότητα των αριθμών. Μικρό ήταν πάντα το ποίμνιο του Χριστού! Ο ίδιος τονίζει στο Ευαγγέλιο: **“Μη φοβού το μικρόν ποίμνιον”** (Λουκ. 12,32).**

Ο αείμνηστος Μητροπολίτης πρώην Φλωρίνης π. Αυγουστίνος, με σθένος χαρακτηριστικό τονίζε την αλήθεια, που πιστεύει κάθε ορθόδοξος, **“πως και ένας ακόμη με το Χριστό αποτελεί πραγματική πλειοψηφία”**. Στις μέρες μας παρατηρείται μια εντυπωσιακή στροφή προς την Ορθοδοξία. Πλήθος ανθρώπων την αναγνωρίζουν και προστρέχουν σ αυτήν ως τη μόνη ελπίδα σωτηρίας τους. Είναι γνωστό πως μόνο στην Αμερική περισσότεροι από έξι εκατομμύρια αλλόδοξοι ασπάσθηκαν την Ορθοδοξία. Περίεργες ωστόσο πληροφορίες αναφέρουν πως, όταν κάποιος αλλόδοξος εξέφρασε την επιθυμία του σε πατριαρχικούς κύκλους να βαπτισθεί ορθόδοξος, άκουσε να του λένε πως δεν χρειάζεται, αφού σε λίγο θα γίνουμε όλοι ένα! Σε Ι. Μονή της Μακεδονίας που επισκέφθηκε και λειτούργησε επίσκοπος του κλίματος του πατριαρχείου, παρέδιδε τη θεία κοινωνία και σε αιρετικούς! Σε διακριτική παρατήρηση του ηγουμένου ότι αυτοί που κοινωνούν δεν είναι ορθόδοξοι, απάντησε έντονα: **“αφήστε τα αυτά, εμείς έξω το λύσαμε το πρόβλημα, τους κοινωνούμε όλους”!**

Να ήταν ενέργεια χωρίς τη σχετική ευλογία του πατριαρχείου; Γράφηκαν τόσα κείμενα αναφορικά με τις ανορθόδοξες ενέργειες του Πατριάρχη και των ανθρώπων του περιβάλλοντος του, που τον εκθέτουν σοβαρά. Η σιωπή του προβληματίζει και αφήνει υπόνοιες και δημιουργεί υποψίες πως οι συχνές συναντήσεις του με παράγοντες και δωρητές από μασονικά και άλλα συναφή τάγματα, μαρτυρούν κάποια ανομολόγητη και υψηλή ιδιότητα και

θέση ασυμβίβαστη και εκθρική προς την Ορθόδοξη Πίστη. Όταν και ο πιο απλός πολίτης αντιδρά και για υποψίες σε βάρος της τιμής και αξιοπρέπειάς του από οποιονδήποτε, δεν πρέπει, νομίζω ένας ηγέτης του μεγέθους του πατριάρχη να αδιαφορεί και να αντιμετωπίζει ανάλογα θέματα, επιλέγοντας εκφράσεις, όπως εκείνη η παντελώς άκομψη: **“σκασίλα μου”**, που ειπώθηκε από τον ίδιο. Κι αν η αδιαφορία για τον σκανδαλισμό των πιστών, που οφείλεται αποδεδειγμένα στην λαθεμένη στάση των ηγετικών προσώπων της Εκκλησίας, δεν προκαλεί τον σοβαρό προβληματισμό και τη δέουσα ανησυχία, τότε η ευαγγελική αλήθεια: **“ουαί δι ου το σκάνδαλον έρχεται”** (Λουκ. 17,1), ποιους αφορά; Ο πειρασμός της εξουσίας είναι τόσο επικίνδυνος, είναι **“μέθη άνευ οίνου”** και δεν αφήνει τον άνθρωπο να συνειδητοποιήσει την πραγματικότητα. Ο εκκλησιαστικός ηγέτης δεν λησμονεί προφανώς το: **“κέκληκεν σε ο Θεός διακονήσαι Αυτού την Εκκλησίαν μετά πιστότητος”**.

Οφείλει να συμπεριφερθεί ως διάκονος των αξιών και των αληθειών, τις οποίες εκπροσωπεί και όχι εξουσία. Δεν πρέπει να έχει καμιά σχέση με τον τύπο του παπικού ιεροεξεταστή που αναφέρεται από τον Ντοστογιέφσκυ, πολύ δε περισσότερο να ταυτισθεί με αυτόν. Η συνέπεια λόγων και έργων είναι σε κάθε περίπτωση το ζητούμενο, προκειμένου να κερδηθεί ο σεβασμός από μέρους των πιστών. Είναι γνωστό ότι, ενώ τα έργα χωρίς λόγια ωφελούν, αντίθετα τα λόγια χωρίς έργα ενοχλούν, κουράζουν και απομακρύνουν. Στο ημερολόγιο τσέπης του 2026, που κυκλοφόρησε η Ι.Μ.Βατοπεδίου και είναι αφιερωμένο στη μεγάλη και αγία μορφή του Ιουστίνου Πόποβιτς, καθηγητού της δογματικής, ο Πατριάρχης που το προλογίζει, ενώ εκφράζεται εγκωμιαστικά για τον άγιο, χαρακτηρίζοντάς τον **“γενναιόφρονα ομολογητήν της Ορθοδόξου ημών πίστεως και σέμνωμα της Αγιοτάτης Εκκλησίας της Σερβίας”**, στην πράξη τον απορρίπτει επειδή αρνείται τις θέσεις του αγίου, που αναφέρεται στις τρεις μεγάλες πτώσεις του ανθρώπου, και που είναι: 1.του Αδάμ, 2.του Ιούδα και 3. του πάπα! Αν πράγματι τιμά τον άγιο θα έπρεπε και οι πράξεις του να έχουν ανάλογο αντίκρισμα. Να συμφωνήσει δηλαδή μαζί του. Να θεωρήσει και αυτός τον παπισμό τραγική εκτροπή και πτώση. Πόση θλίψη προκαλεί αυτή η αντίφαση και που τον εκθέτει χαρακτηριστικά! Θυμίζει το γνωστό: **“Τοις χείλεσι μεν τιμά, η δε καρδιά αυτών πόρρω απέχει απ' εμού”** (Ματ.15,8)!

Στη συνέχεια κλείνει τον πρόλογο του με την αναφορά του στη Σύνοδο του Κολυμπαρίου. Σύγκυση απαράδεκτη! Οι άγιοι Απόστολοι θεωρούσαν τον εαυτό τους διακόνους Χριστού κι ήταν γι αυτούς υψίστη τιμή. Δυσκολεύομαι να πεισθώ κάτι ανάλογο για τον Πατριάρχη μας και πολλούς από τους σημερινούς διαδόχους των Αποστόλων. Οι ηρωικές εκείνες φωνές και η στάση των αγίων ανδρών της Εκκλησίας μας, οι οποίες εκφράστηκαν με τη γνωστή ομολογία: **“ού καταλιπόμεθα σε φίλη Ορθοδοξία...ει δε καλέσει καιρός και μυριάκις υπέρ σου τεθηξόμεθα”**, γιατί ειπώθηκαν αν όχι, για να τις έχουν υπόψιν τους οι διάδοχοί τους, οι σημερινοί πνευματικοί ηγέτες και βλέποντάς τους να προσπαθήσουν και οι πιστοί να τους μιμηθούν;

Ο γνωστός π. Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος, κορυφαίος κανονολόγος, σχετικά με το ενδεχόμενο του διαλόγου με την παπική ομολογία, τόνισε ξεκάθαρα πως, αν δεν μετανοήσει ο πάπας και δεν αρνηθεί όλες τις κακοδοξίες του, ούτε καν διάλογο με αυτόν πρέπει να δεχθεί η Εκκλησία μας. Ο Άγιος Καλλίνικος, μητροπολίτης Εδέσσης, έδωσε αγώνα και υπερασπίστηκε νικηφόρα την Ορθοδοξία έναντι της μασονικής στοάς που λειτουργούσε εκεί, και επέστρεψε από την πλάνη του υπεύθυνου της στοάς. Κι όμως αυτή η δραστηριότητα

ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ Η ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Η μαζική μετανάστευση είναι ένα φαινόμενο του οποίου τα αίτια εξακολουθούν να κρύβονται έξυπνα από το σύστημα, και η **πολυπολιτισμική προπαγάνδα** προσπαθεί ψευδώς να την παρουσιάσει ως αναπόφευκτη.

Μέ αυτό το άρθρο σκοπεύουμε να αποδείξουμε μία για πάντα, ότι δέν είναι ένα αυθόρμητο φαινόμενο. Αυτό που θέλουν να εμφανίσουν ως ένα **«ανάποφευκτο αποτέλεσμα της ιστορίας»**, είναι στην πραγματικότητα ένα σχέδιο μελετημένο γύρω από ένα τραπέζι και προετοιμασμένο έδω και δεκαετίες, για να καταστρέψει έντελως το πρόσωπο της Γηραιάς Ήπειρου.

• Η Πανεурώπη.

Λίγοι άνθρωποι γνωρίζουν ότι ένας από τους βασικούς εμπνευστές της διαδικασίας της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης ήταν επίσης ο άνθρωπος που σχεδίασε την προγραμματισμένη γενοκτονία των λαών της Ευρώπης.

Πρόκειται για ένα σκοτεινό πρόσωπο, του οποίου οι μάζες αγνοούν την ύπαρξη, αλλά οι ισχυροί τον θεωρούν ως τον **ιδρυτή της Ευρωπαϊκής Ένωσης**. Το όνομά του είναι Richard CoudenhoveKalergi (1894 - 1972). Ο πατέρας του ήταν ο Αυστριακός διπλωμάτης Heinrich von CoudenhoveKalergi (μέ κάποιες ρίζες από τη βυζαντινή οικογένεια των Καλλέργηδων) και η μητέρα του η Γιαπωνέζα Mitsuko Aoyama. Ο Kalergi λοιπόν, έχοντας στενές επαφές με όλη την ευρωπαϊκή άριστοκρατία και τους Ευρωπαίους πολιτικούς, εξ αιτίας των διασυνδέσεων του άριστοκράτη διπλωμάτη πατέρα του, κινούμενος στά παρασκήνια, μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας, κατάφερε να προσελκύσει στά σχέδιά του τους πιο σημαντικούς άρχηγους κρατών, κάνοντάς τους υποστηρικτές και συνεργάτες του στο **«έργο της ευρωπαϊκής ένοποίησης»**.

Τό 1922 ίδρυσε τό κίνημα **«Πανεурώπη»** στή Βιέννη, πού στόχευε στή δημιουργία μιās Νέας Παγκόσμιας Τάξης, βασισμένης σέ μιιά όμοσπονδία των έθνών υπό τήν ήγεσία των Ήνωμένων Πολιτειών. Η Ευρωπαϊκή ένοποίηση θά αποτελούσε τό πρώτο βήμα για τήν δημιουργία μιās **παγκόσμιας κυβέρνησης**. Μεταξύ των πρώτων όπαδών του συγκαταλέγονται οι Τσέχοι πολιτικοί Tomáš Masaryk και Edvard Beneš καθώς και ό τραπεζίτης Max Warburg, ό όποιος διέθεσε τά πρώτα 60.000 μάρκα. Ο Αυστριακός καγκελάριος Ignaz Seipel και ό έπόμενος πρόεδρος τής Αυστρίας Karl Renner ανέλαβαν στή συνέχεια υπεύθυνοι για τήν καθοδήγηση του κινήματος τής «Πανεурώπης».

Αργότερα θά προσφέρουν τή βοήθειά τους Γάλλοι πολιτικοί, όπως ό Léon Bloom, ό Aristide Briand, ό Ίταλός πολιτικός Alcide De Gasperi και άλλοι.

• Η πεμπουσία του σχεδίου Kalergi.

Στό βιβλίό του «Praktischer Idealismus» (Πρακτικός Ίδεαλισμός) ό Kalergi δηλώνει ότι οι κάτοικοι των μελλοντικών «Ήνωμένων Πολιτειών τής Ευρώπης» δέν θά είναι οι παλαιοί λαοί τής Γηραιάς Ήπειρου, αλλά ένα είδος υπανθρώπων πού θά προέρχονται από έπιμξία. Δηλώνει ξεκάθαρα ότι θά **πρέπει οι λαοί τής Ευρώπης να διασταυρωθούν με άσιατικές και έγχρωμες φυλές**, έτσι ώστε να δημιουργηθεί ένα **πολυεθνικό κοπάδι** χωρίς ποιότητα και εύκολα έλεγχομένο από τήν άρχουσα τάξη.

Ο Kalergi διακηρύσσει τήν κατάργηση του δικαιώματος τής αυτοδιάθεσης των λαών και, στή συνέχεια, τήν έξάλειψη των έθνών μέσω των έθνοτικών αυτονομιστικών κινήματων ή τή μαζική μετανάστευση. Προκειμένου ή Ευρώπη να είναι έλεγχομένη από μιιά έλίτ, θέλει να μετατρέψει τους όμοιογενείς λαούς σέ μιιά **μικτή φυλή μαύρων, λευκών, και Άσιατών**. Ποιά όμως είναι αυτή ή έλίτ; Ο Kalergi είναι ιδιαίτερα διαφωτιστικός έπ' αυτού: **«Ο άνθρωπος του μέλλοντος θά είναι μικτής φυλετικής καταγωγής**. Οι φυλές και οι τάξεις του σήμερα θά εξαφανισθούν σταδιακά λόγω τής έξάλειψης του χώρου, του χρόνου και τής προκατάληψης. Η ευρωασιατική νεγροειδής φυλή του μέλλοντος, όμοια στήν εμφάνισή της μέ τους άρχαίους Αιγυπτίους, θά αντικαταστήσει τή διαφορετικότητα των λαών και τή διαφορετικότητα των ατόμων».

Άν και κανένα σχολικό βιβλίό δέ μιλά για τόν Kalergi, **οι ιδέες του είναι οι κατευθυντήριες άρχές τής σημερινής Ευρωπαϊκής Ένωσης**. Η πεποίθηση ότι οι λαοί τής Ευρώπης θά πρέπει να αναμειχθούν με Άφρικανούς και Άσιάτες, για να καταστραφεί ή ταυτότητα και να δημιουργηθεί μιιά ένιαία φυλή μιγάδων, είναι ή βάση όλων των κοινοτικών πολιτικών πού στοχεύουν στήν ένταξη και τήν προστασία των μειονοτήτων. Αυτό δέν γίνεται για ανθρωπιστικούς λόγους, αλλά εξ αιτίας όδηγιών πού έχουν εκδοθεί μέ άδιστακτη αποφασιστικότητα, για να έπιτευχθεί ή μεγαλύτερη γενοκτονία στήν ιστορία.

Πρός τιμήν του ιδρύθηκε τό **ευρωπαϊκό βραβείο**

CoudenhoveKalergi, μέ τό όποιο βραβεύονται κάθε δύο χρόνια οι Ευρωπαίοι, οι όποιοι έχουν διαπρέψει στήν προώθηση του έγκληματικού σχεδίου του. Μεταξύ αυτών πού βραβεύτηκαν είναι ή Angela Merkel και ό Herman Van Rompuy.*

Έν όλίγοις, οι θέσεις του σχεδίου Kalergi ήταν και εξακολουθούν να είναι ή βάση των έπισήμων πολιτικών των κυβερνήσεων πού άποσκοπούν στή γενοκτονία των λαών τής Ευρώπης, μέσω τής μαζικής μετανάστευσης. Ο G. Brock Chisholm, πρώην διευθυντής του Παγκοσμίου Όργανισμού Ύγείας (WHO), άποδεικνύει ότι έχει μάθει καλά τό μάθημα του Kalergi, όταν λέει: **«Αυτό, πού σέ όλους τους τόπους οι άνθρωποι πρέπει να κάνουν, είναι να εφαρμόσουν τόν περιορισμό των γεννήσεων και να τελούν μικτούς γάμους (μεταξύ διαφορετικών φυλών), και αυτό μέ σκοπό να δημιουργηθεί μιιά ένιαία φυλή σέ ένα κόσμο πού θά κατευθύνεται από μιιά κεντρική άρχή»**.

• Συμπεράσματα

Άν κοιτάσουμε γύρω μας, τό σχέδιο του Kalergi φαίνεται να ύλοποιείται πλήρως. Είμαστε αντιμετώπι με μιιά πραγματική τριτοκοσμοποίηση τής Ευρώπης. Η μάστιγα τής έπιμξίας παράγει κάθε χρόνο χιλιάδες νέα άτομα μιγάδες: «Τά παιδιά του Kalergi». Υπό τή διπλή πίεση τής παραπληροφόρησης και τήν ανθρωπιστική άποβλάκωση, πού καλλιεργείται από τά μέσα μαζικής πληροφόρησης, διδάσκεται στους Ευρωπαίους να άπαρνηθούν τήν καταγωγή τους, να άπαρνηθούν τήν έθνική τους ταυτότητα.

Οι υποστηρικτές τής παγκοσμιοποίησης προσπαθούν να μās πείσουν ότι, τό να άπαρνηθούμε τήν ταυτότητά μας, είναι μιιά προοδευτική και ανθρωπιστική πράξη, ότι ό «ρατσισμός» είναι λάθος, αλλά μόνο και μόνο επειδή θέλουν να μās κάνουν όλους τυφλούς καταναλωτές. Είναι περισσότερο από ποτέ αναγκαίο σέ αυτούς τους καιρούς να αντιδράσουμε στά ψέματα του συστήματος, **να άφυπνιστεί τό πνεύμα τής έξέγερσης στους Ευρωπαίους**. Θά πρέπει να τεθεί μπροστά στά μάτια όλων τό γεγονός ότι **ή Ευρωπαϊκή Ένταξη ίσοδυναμεί μέ γενοκτονία**. Δέν έχουμε άλλη έπιλογή, ή έναλλακτική λύση είναι ή έθνική αυτοκτονία.

ΧΡΙΣΤΑΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

συνέχεια
από τήν σελ. 11

Ο πάνυ Πατριάρχης (ο κατ' εξοχήν πατριάρχης)

του δεν τονίζεται κι ούτε γίνεται αναφορά σ' αυτήν. Για μας, διδάσκαλοι μας είναι οι Προφήται, οι Απόστολοι, οι Άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας, και όσοι ακολουθούν και στηρίζονται σ' αυτούς. Όλοι οι άλλοι, που ξεπέρασαν τα θεσμοθετημένα, όσο υψηλό τίτλο κι αν κατέχουν, μας αφήνουν αδιάφορους. Στις μέρες μας ακούμε καταγγελίες από σοβαρά πρόσωπα, ότι προωθούνται σε υπεύθυνες εκκλησιαστικές θέσεις και αξιώματα, ακόμη και στο Άγιον Όρος, άνθρωποι της στοάς με σκοπό να αλλοιωθεί (αν δεν έχει αλλοιωθεί) η εκκλησιαστική Διοίκηση. Μήπως θα ήταν σκόπιμο να δηλωθεί από μέρους κάθε επισκόπου πως δεν έχει καμμία σχέση με τον τεκτονισμό; Και επί πλέον στα κηρύγματά τους να τονισθεί το ασυμβίβαστο μασόνου και χριστιανού; Είναι γνωστή η τακτική της στοάς, μετά το θάνατό τους θα τους σφετερισθεί και θα τους παρουσιάσει ως μέλη της! Πρόσωπο που έχει πρόσβαση

σε ανάλογα θέματα, και γνωρίζει πρόσωπα και πράγματα, όταν ρωτήθηκε από ευλαβή κληρικό να μάθει, αν πραγματικά αληθεύει ότι υπάρχουν έπισκοποι μασόνοι, απάντησε: Πάτερ, μου είναι ευκολότερο να σας πω ποιοι και πόσοι δεν είναι παρά να σας πω πόσοι και ποιοι είναι! Αν έτσι έχουν τα πράγματα, τότε πολλά από τα ερωτήματα και τις απορίες των πιστών παίρνουν τήν απάντησή τους και λύνονται, και εξηγείται η τραγικότητα που βιώνουμε. Είναι, νομίζω, ανάγκη να συνειδητοποιήσουν οι ηγέτες μας τήν προσωρινότητά τους, **«ότι καν μη νυν αποθάνωμεν, τεθνηξόμεθα πάντως...»** (Μαρτυρικών Πέμπτης Δ' εβδομάδος Τριωδίου), και πως δεν θα ποιμαίνουν αεί. Γι αυτό θα πρέπει να σκεφθούν τήν φοβερήν ημέραν της κρίσεως...αν φυσικά πιστεύουν στο Ευαγγέλιο, και τήν οποία δεν θα αποφύγει κανείς, και που τήν τρέμουν και δειλιούν ακόμη και οι άγιοι!

Και επειδή η ευθύνη του οικουμενικού μας Πατριάρχου είναι ανάλογη της θέσης του, ευχόμαστε θερμά να ανακρούσει πρύμναν και ορθοτομώντας στο εξής, να ακολουθήσει το δρόμο και τήν πορεία που χάραξαν οι άγιοι και θεοφόροι Πατέρες των Αγίων και Οικουμενικών Συνόδων. Μακάρι να συμβεί και τώρα, ότι και στην περίπτωση του Βαλαάμ, που: **«υποζύγιον άφωνον εν ανθρώπου φωνή φθεγγόμενον εκώλυσεν τήν του προφήτου παραφρονίαν»** (Β' Πέτρ 2,16). Διαφορετικά, εκτιμούμε, δεν θα είναι στις συνειδήσεις των ορθοδόξων Πιστών, ούτε και στην ιστορία της Εκκλησίας μας θα αναφερθεί ως ένας πάνυ Πατριάρχης, αλλά ως ένας ακόμη, δυστυχώς, εν πλάνη πατριάρχης! Και τούτο θα είναι, ό,τι πιο θλιβερό και οδυνηρό για τον Πατέρα μας, για μας και για τήν Εκκλησία του Χριστού.

συνέχεια από τη σελ. 1

σιγονταδόρος του Σεραφείμ Τίκα από τα Ιωάννινα μετά ως αρχιεπίσκοπο και μέχρι το θάνατό του.

Ένας **“αυτόπτης μάρτυς”** αναφέρει το εξής περιστατικό: **«βρέθηκα – γράφει επίσκοπος – στην αρχιεπισκοπή για κάποιο θέμα, σταμάτησα στο γραφείο του ιδιαιτέρου γραμματέα, να τον καλημερίσω, υπήρχαν και κάποιοι άλλοι, έβλεπα να κόβουν αποκόμματα εφημερίδων, της ημέρας που δημοσίευαν ειδήσεις-πληροφορίες προς το πλήρωμα της Εκκλησίας, αναλόγως δε το “μήκος” του δημοσιεύματος τοποθετούσε και κάποιο χρηματικό ποσό επάνω. Τα έπιανε με συνδετήρα, τα έβαζε σε φάκελο, έγραφε κάτι επάνω και το τακτοποιούσε στο συρτάρι. Δεν άργησαν οι υποψίες, για να επαληθευτούν, διότι εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε γνωστός Δημοσιογράφος, μας καιρέτησε, κάτι είπαν με το γραμματέα, αυτός του έδωσε κάποιο φάκελο, τον ευχαρίστησε και έφυγε, αυτό επαναλήφθηκε και με άλλο δημοσιογράφο σχεδόν αμέσως. Κατάλαβα – είπε – πως η κατανομή χρημάτων από το κεράκι του λαού που θα έπρεπε να γίνεται βάλσαμο του φτωχού, άνεργου, της χήρας, του ορφανού... και αυτό εδώ γίνεται φιλοδώρημα προς τους υπηρέτες της καλκευμένης είδησης, υπηρετώντας δουλικά το Σεραφειμικό κατεστημένο.**

Μου ήρθε να φωνάξω – είπε – να σκουξώ, να διαμαρτυρηθώ, να σαλπίσω προς κάθε κατεύθυνση πως στο μέγαρο της Αρχιεπισκοπής γίνεται βρώμικη συναλλαγή. Ότι οι ειδήσεις που μαθαίνετε είναι πληρωμένες. Σταμάτησα, όμως, σκέφτηκα – είπα – που να εκμυστηρευτώ τα τραγικά που είδα, ποιο μικρόφωνο θα κάνει δεκτή τη διαμαρτυρία μου, αφού όλες οι πόρτες είναι κλειστές, είναι τα τυπογραφεία των εφημερίδων και περιοδικών με λαδωμένα χέρια...!

Αυτές οι σκέψεις με γράπωσαν – αγανακτισμένος περιγράφει –, με έσφιξαν σαν τανάλιες, με ακινητοποίησαν, ένιωσα σαν τον Προμηθέα Δεσμώτη, που βρίσκονταν δεμένος χειροπόδαρα και τα όρνια να τρυντούν το σώμα και να κατατρώγουν τα σωθικά του (“Αυτόπτης μάρτυς”, σελ. 58). Έτσι δούλευε το σύστημα, όταν βρισκόσασταν στο Υπουργείο!

Πατήρ Θεόδωρε, στον ηλεκτρονικό ιστότοπο **“Κατά-νυξη”** που διαθέτετε, παρακολουθώ τις ομιλίες σας που κάνετε, διότι:

Πρώτον, είναι ενδιαφέρουσες, εφαρμόζω όμως την προτροπή του Σωτήρος Χριστού: **«όσα εάν είπωσιν υμίν τηρείν, τηρείτε και ποείτε, κατά δε τα έργα αυτών μη ποείτε»** (Ματθ. 23, 3).

Φαντάζομαι – και έτσι πρέπει να είναι – ότι ετοιμάζετε για ημέρες, για να ανταποκρίνεστε στις σύγχρονες ταραγμένες κοινωνικές και πνευματικές απαιτήσεις και πώς να τις αποκοιμίζετε.

Δεύτερον, αρκετές φορές σας συλλαμβάνω, ωσάν να σας κατατρέχει κάποιο σύνδρομο ή να σας κυριεύει ένα άγχος και γι’ αυτό ίσως αυτοπροβάλλετε συνεχώς τον εαυτό σας για το **τί κάνατε, τί κάνατε και τί κάνατε!** Ο λειτουργός του Θεού που φοράει το επιτραχήλιο, όπως εσείς, είναι ποιμένας και πατέρας και προσφέρει από περιουσία ζωής, μεταφέρει την εμπειρία του Παναγίου Πνεύματος, δίνει την καρδιά του, μεταβιβάζει τη φλόγα και το φως που καταυγάει, όλα αυτά και ίσως και άλλα ακόμα τα μεταδίδει στα πνευματικά παιδιά του στο ακροατήριό του, σε λογικά πρόβατα της θείας ποιήνης, σε μέλη του Σώματος Ιησού Χριστού και δεν αυτοπροβάλλεται.

Ο ιερέας βιώνει και διδάσκει την αλήθεια του Ευαγγελί-

ου και δεν είναι επικάλυμμα κυμαινόμενο ευλογομανές, για να ξεγελάει και να παρασύρει κάθε φορά σε νέες θεωρήσεις, αλλά κατά το ευαγγέλιο: **“Συ ποτέ επιστρέψας στήριξον τους αδελφούς σου”** (Λουκ. 22, 32).

Τρίτον, Αναμένω να αφουγκραστώ τη θεολογική – επιστημονική σας άποψη περί τα Τελώνια, όπως υποσχεθήκατε και πως μάλλον για σαράντα ημέρες για την ψυχή του αρχιεπισκόπου Αναστασίου που και αν και σεις παρεμβαίνατε, θα βάραινε πολύ την ψυχή του (!).

Ακόμα για αυτό που μουρμούρισατε, αλλά δυνατά, αν ήταν εξόδιος Ορθόδοξος ακολουθία. ή **“διαθρησκειακή φιέστα”** του μακαριστού Αναστασίου κατά τη Ζήσια θεωρία σας ή κατά του κολλητού σας φιλοσοφούντα Θεολόγου ήταν **“τηλεοπτικό σόου”** (Π. Κοσμίδης, Ο.Τ. 28/2/2025).

Τέταρτον, Σας παρακολουθώ και περιμένω ν’ ακούσω την επιβεβαίωση για τα όσα υποσχεθήκατε στις 16/2/2025 πως θα αποκαλύψετε περί του κεκοιμημένου αρχιεπ. Αναστασίου με βάση – βέβαια – του μασονικού βιβλίου του Αβερκίου/Σεραφείμ: **«Να πω μόνο ότι στην αρχή του ερχομένου μαθήματος θα σας διαβάσω τι λέει ο “Αβέρκιος” για το νεαρό αρχιμανδρίτη Αναστάσιο, έτσι λέει! Τι είπε ο “παπάς” Αναστάσιος σε μια διαθρησκειακή συνάντηση και πως στη συνέχεια με αυτά που τους είπε, οι μασόνοι του έκαναν σκεύη, άμφια, χρήματα και τα λοιπά για την Εκκλησία της Αλβανίας».**

Ότι: **«Παρουσιάζει μέσα στο βιβλίο δωρεές που έκαναν στον Αναστάσιο οι Μασόνοι. Απορούν μερικοί – είπε – πού βρήκε ο Αναστάσιος τόσα χρήματα και έκανε τέτοιο μεγάλο και τόσο ναούς κ.λ.π. βοηθήθηκε από τέτοια κέντρα και έκανε τόσο ναούς και τέτοιο έργο. Αν τον κρίνει κάποιος τον Αναστάσιο, έχει πολλές σκοτεινές πλευρές»** (Youtube “katihisis”).

Πέμπτον, Περιμένω να εκπληρωθεί η “δέσμευση” επιστολή 6/5/2025 του Υιού σας Μοναχού Σεραφείμ/Αβερκίου (μας κοινοποιήθηκε, εμπιστευτική – μη δημοσιεύσιμη) πως σύντομα θα έχει: **«εις τας χείρας φωτογραφίας των αυθεντικών δημοσιευμάτων περί λήψεως δωρεών υπό του μακαριστού κυρού Αναστασίου από ελληνικές Στοάς... και δεσμευόμενος, όπως κοινοποιήσω Αύτη τας του “Μοναχού Αβερκίου” φωτογραφίας των (εις α παραπέμπει) επισήμων μασονικών δημοσιευμάτων το συντομότερον, διατελώ».**

Πέρασε ένας χρόνος περίπου, πού είναι το σύντομο; Μήπως! Δε χρειάζεται. Τι να πείτε...! Το ξεχάσατε ή πάθατε αμνησία;

Στους αφιερωμένους ανθρώπους, με φόβο Θεού, τελωνική ταπείνωση και ιεραποστολική προσφορά, υπάρχει με διάφανη ειλικρίνεια για τον εξαγιασμό του κάθε ανθρώπου! Η σχεδιασμένη προσπάθειά σας συκοφάντησης δε βρήκαν ευήκουα ώτα στις καρδιές, αλλά και στη συνείδηση του λαού του Θεού.

Η αυτοπροβολή των “ιξευτών”¹ διακριβώθηκαν με απρόσμενη έκπληξη. Τα εγωιστικά σας υπέρμετρα σχέδια είχαν ως στόχο, για να εισπράξουν θεολογική αναγνώριση. Προδόθηκαν όμως από τη λυμφαντική σας **“Ορθοδοξότητα”**, τη διάστροφη συκοφαντική επιχείρησι. Με την ανορθόδοξη πολεμική ενάντια σε αφιερωμένους ανθρώπους ψυχή και σώματι στη διακονία της ζωής Εκκλησίας μπλοκαρίστηκαν μπροστά στο αδιαπέραστο τείχος της καθολικής περιφρόνησης.

ΥΜΝΗΤΕΣ ΑΝΕΡΜΑΤΙΣΤΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ

Δεν είχα πρόθεση να ιστορήσω γεγονότα που με συντά-

ρασαν επί μια 60ετία. Τα είχα όμως αποθηκευμένα και ασφαλισμένα στην αρχειοθήκη, ώστε φεύγοντας από τη ζωή οι ιστορικοί του μέλλοντος, ας τα αναλάβουν, ας τα μελετήσουν με την ελπίδα ότι θα χαράξουν τα ιστορικά γεγονότα με ακρίβεια και εντιμότητα.

Όμως! Ακούγοντας και διαβάζοντας κείμενά σας είδα ότι διαμαρτύρεστε για δήθεν κατάντημα της σήμερον Εκκλησιαστικής ηγεσίας και σεις και κάποιοι άλλοι, απ’ αυτούς δηλαδή που μπήκατε μπροστά, τους στηρίξατε, τους καθιερώσατε και τώρα φωνάζετε ότι δήθεν είστε **“αγανακτισμένοι”** (!).

Αυτήν τη **“χριστιανική”** υποκρισία δεν άντεξα, να την ακούω και να τη βλέπω από ανθρώπους που έσπειραν τριβόλια και έρχονται διαμαρτυρόμενοι τώρα και ζητούν το λόγο από πάνω, γιατί τρύπησαν τα λάστιχα του αυτοκινήτου τους. **ΕΛΕΟΣ** κύριε!

Θα ξεκινήσω με τη μικρή και συνοπτική αυτή αναδρομή από τον τελευταίο χρόνο της δικτατορικής Πομπιάς παρουσιάζοντας την ιστορική μήτρα, πως δηλαδή προ-σχεδιάστηκε το **σήμερινό “τέρας”**.

Στα τέλη του 1973 είχε αλλάξει στο 80%, όλη η δομή της Ελλαδικής Εκκλησίας. Εκτός των έργων, τέτοιος οργανισμός που έγινε μέσα στα πέντε χρόνια, δεν είχε γίνει ούτε στα διακόσια χρόνια που πέρασαν. Εκεί, που άλλαξαν τα πάντα, ήταν ο πνευματικός τομέας που τον κατηύθυνε η προφητική προσωπικότητα του αρχιεπισκόπου Ιερωνύμου Α΄ Κοτσώνη.

Έφερε στον αυλώνα της Εκκλησίας εκκλησιαστικούς ηγέτες με φόβο Θεού, εξαγνισμένες και εξαυλωμένες πατερικές προσωπικότητες. Επίσκοποι που έφεραν στο χώρο της Λατρείας την Αποστολική Παράδοση, σκυταλοδρόμοι του Πνεύματος της Πεντηκοστής. Αχθοφόροι της αλήθειας και της αγιότητας. Στύλοι ακλόνητοι στις αιρέσεις. Λέοντες απέναντι στους **οικουμενιστές** και **μασόνους**. Βρέθηκαν όμως απέναντι σε μια παραταγμένη τετραμελή ομάδα Θεο-λόγων και μάλιστα πανεπιστημιακών που είχε προγραμματίσει, μελετήσει και σκηνοθετήσει τη βαρβαρότητα.

Το καθεστώς της δικτατορίας του 1973 έδωσε στον επικεφαλής υπουργό Παιδείας Χρήστου και τους τρεις της ομάδας του πλήρη ελευθερία κινήσεων και πράξεων αυθαιρεσίας.

Λυπάμαι που μετά από πενήντα χρόνια καταθέτω αυτά που παρακολουθούσα και βρίσκονται ζωγραφισμένα ως μια θλιβερή εμπειρία μου. Γεγονότα που είναι στη μνήμη, ωσάν να έγιναν μόλις χτες, καταστάσεις που αν δεν τις είχα βιώσει, θα τις φανταζόμουν ως μυθιστόρημα εξωγήινης φαντασίας. Είναι στίγματα και πράξεις καταλυτικές που θα παραμείνουν κηλίδες στο Εκκλησιαστικό σώμα και μοτίβο κυρίαρχο, αφού μετέτρεψε τη δοξολογία σε θρήνο.

Το έγκλημα του Χρήστου και της ομάδας του (Ζήση, Αγγελόπουλου, Παρασκευαΐδη...) δεν υπάρχει όμοιο στην Εκκλησιαστική Ιστορία, γιατί ήταν ένα δείγμα κακότητας και αυθαιρεσίας, καταπάτηση ακόμα και των πιο στοιχειωδών αρχών του δικαίου.

Ως τέτοιο είναι και το μοναδικό! Στην εκκλησιαστική ιστορία, να έχουμε δώδεκα ανθρώπους που δε διέπραξαν τίποτα, μα τίποτα και βρέθηκαν στο δρόμο με κανένα, μα κανένα ανθρώπινο δικαίωμα, ακόμα και οι πιο αποδεδειγμένοι κακούργοι δε στερήθηκαν το στοιχειώδες ανθρώπινο δικαίωμα να μπορούν να προσφεύγουν σε κάποιο δικαστήριο, να ακουστούν! Στην περίπτωση των 12 μητροπολιτών για καταδίκη ακούστηκε, **χωρίς δίκη**, (δηλαδή...; ψέμα διέδωσαν!) Αυτό ισοδυναμεί με

1 “ιξευτών” (κυνηγοί με ξόβερρες).

παραφροσύνη και δείχνει πράξη έσχατης έκπτωσης της ανθρώπινης προσωπικότητας.

Θα αναφερθώ σε δύο περιπτώσεις από τις πάρα πολλές που αναφέρονται στην εκκλησιαστική ιστορία, τούτο το κάνω μόνο και μόνο, για να θυμίσω σε ανθρώπους του Θεού και μάλιστα Θεο-λόγους και όχι σε τίποτα βάρβαρους, αγροίκους ή μαο-μαο μέσα από ζούγκλες, τι είπαν και έγραψαν άγιοι πατέρες. Αναφέρομαι **πρώτα** στο Μεγάλο Πατέρα της Εκκλησίας τον αγ. Ιωάννη το Χρυσόστομο που δικαστές- επίσκοποι τον κάλεσαν, όχι μια, αλλά τρεις να παραστεί στη Σύνοδο των Επισκόπων, να δώσει τη μαρτυρία του αλλά αρνήθηκε, διότι, όπως είπε, δεν έρχομαι στη Σύνοδο, διότι σ' αυτή παρευρίσκονται και οι κατήγοροί μου. **Και όμως τον κάλεσαν!**

Δεύτερο, αφορά τον αγ. Γρηγόριο Νύσσης έναν ήπιο και στοχαστικό πατέρα της Εκκλησίας που πικράθηκε, για το "κατηγορώ" του συνεπισκόπου του Ελλαδίου. Δεν άντεξε αυτή την "κατηγορία" και του άσκησε δριμύτατη κριτική. «**Ιδού γαρ αληθές είναι δεδόςθω γεγενήσθαι παρ' εμού τι λυπηρόν κατ' εκείνου. Ποίον συνέστη καθ' ημών επί τοις γενομένοις ή υπονοουμένοις κριτήριον; Τις απόδειξις την αδικίαν απήλεγξεν; Τίνες κανόνες καθ' ημών ανεγνώσθησαν; Ποία έννομος επισκόπου απόφασις την καθ' ημών κρίσιν εκύρωσεν; Πάντως αν περί τον βαθμόν ο κίνδυνος ήν...».**

(Ας παραδεχτώ, λέει, εντελώς υποθετικά, ότι του έκανα κάτι κακό. Ποιο δικαστήριο συστήθηκε, για να με δικάσει; Ποιες αποδείξεις της ενοχής μου προσκομίστηκαν; Ποιοι Ιεροί Κανόνες αναγνώσθησαν, που να με κατηγορούν; Ποια νόμιμη επισκοπική πράξη επικύρωσε την καταδίκη μου;

Και καταλήγει σε ένα ερώτημα συγκλονιστικό, που από εκείνη την εποχή ορθώνεται σαν αδυσώπητος έλεγχος και σαν φραγμός στην οποιαδήποτε αρχιερατική αυθαιρεσία).

Εδώ ο άγιος Γρηγόριος εγκυκαλεί, με παρηγορία αλλά και παράπονο τον Ελλαδίνο για την έχθρα που έβαλε ανάμεσά τους, και πώς δεν ερεύνησε τα πράγματα και ούτε του έδωσε τη δυνατότητα να απολογηθεί. Παρ' ότι ο Ελλαδίος δεν του στέρησε το ποιμνιό του, ούτε έστειλε κάποιον άλλον στην επισκοπή του, και ούτε τον εκδίωξε από το θρόνο του. Εν τούτοις ο άγιος Γρηγόριος του μίλησε με σκληρή γλώσσα.

Μπροστά στο έγκλημα 12 αναπολόγητων αγίων ανθρώπων, πατήρ Θεόδωρε Ζήση και η υπόλοιπη ομάδα που διαπράξατε, η περίπτωση του αγίου Γρηγορίου είναι **πταίσμα! Τι** έχετε να απολογηθείτε ενώπιον των ίδιων, του ποιμνίου των και του Κριτή;

ΞΕΚΙΝΗΣΕ ΑΓΡΙΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ

Είναι πολύ δύσκολο κάποιος μη ιστορικός να συναρμολογήσει τα θλιβερά γεγονότα του πρώτου εξαμήνου του 1974, διότι θα βρεθεί σε αμηχανία από τα ακαταλόγιστα που συνέβησαν, θα θεωρηθούν ωσαν λογοτεχνική απομίμηση των θρήνων του προφήτου Ιερεμία. Αν το επιχειρήσει, θα πρέπει να χύσει αίμα και δάκρυ, διότι οι πρωταγωνιστές εκείνης της εκθεμελιωτικής "**επανάστασης**" ήταν ωσαν μεθυμένοι από την έπαρση της εξουσίας. Ένας τύπος φιμωμένος, τα ιερά θέσμια και οι υποχρεώσεις των Ιερών νόμων, πεταγμένα στο καντάκι της ανυποληψίας. Η διοίκηση των εκκλησιαστικών του Υπουργείου Παιδείας και "**Θρησκευμάτων**" ήταν μασονοκρατούμενη και παρακωρούμενη σε πανεπιστημιακούς θεο-λόγους που ως **ειδικοί** δημοσίευαν νόμους, χωρίς να ρωτούν το Ευαγγέλιο ούτε και τους Ιερούς Κανόνες! Ήταν η εποχή, όπως είπε κάποιος παλιός λόγιος επίσκοπος: "**Το Ευαγγέλιο αργεί και οι Ιεροί Κανόνες ποθάνησαν**".

Με όλα αυτά τα "Θεολογικά" και "Ιεροκανονικά" τερτίπια μέσα σε λίγες ημέρες έφτιαξαν άλλες οκτώ (8) νέες

μτροπόλεις, γιατί οι 66 που υπήρχαν, συν οι 4 βοηθοί επίσκοποι τους ήταν λίγες και είπαν ας τις αυξήσουμε!

Προσέξατε: Η Ρουμάνικη Ορθόδοξος Εκκλησία με διπλάσιο πληθυσμό είχε **34 Επισκοπές** μαζί με της διασποράς. Η Βουλγάρικη Ορθόδοξος Εκκλησία με ίσο πληθυσμό της Ελλάδος είχε **10 μητροπολίτες και 8 επισκόπους**. Η Σέρβικη Ορθόδοξος Εκκλησία με τα επτά ενωμένα κράτη και πληθυσμό δύομισι φορές παραπάνω είχε **30 επισκοπές** με τη διασπορά.

Προσέξατε: Ο καθηγητής θεολογίας, πριν γίνει υπουργός Παιδείας Παν. Χρήστου το 1963, δάσκαλος του Θεοδ. Ζήση, σε μια σειρά άρθρων στην απογευματινή εφημερίδα των Αθηνών "**ΕΘΝΟΣ**" έγραφε: "**Πρέπει να εννοήσουν όλοι, ότι υπάρχει νόσος και ότι δεν νοσοούν δύο ή τρεις άνθρωποι, αλλά νοσεί αξιοθρηνήτως ολόκληρος ο ανθρώπινος παράγων της Εκκλησίας... είναι ανάγκη να ληφθούν σύντομα και σύντομα μέτρα, εις το οποίος να συμφωνήσουν δέκα επίσκοποι... Ποίον δε κύρος μπορεί να έχει η Εκκλησία, όταν διαδίδονται και γράφονται αι βαρύταται των κατηγοριών εναντίον ανωτάτων κληρικών και όταν η Ιεραρχία τοποθετή εις το ύψιστον αξίωμα πρόσωπα, σκανδαλίζοντα το Ορθόδοξον πλήρωμα;...".**

Η εφημ. "**Εστία**" σε δημοσίευσμά της στις 18 Μαΐου 1974, εκπλήσεται με τη λογική των ανακοινώσεων του τώρα υπουργού Παιδείας/Θρησκευμάτων Παν. Χρήστου: "**Ο υπουργός Παιδείας και Θρησκευμάτων εις δηλώσεις του επί του θέματος (μητροπόλεως) της διοικήσεως της Εκκλησίας, εκφράζει την γνώμην ότι αι μητροπόλεις δύναται να περιορισθούν από 70 εις 10 με 4-5 επισκοπές εκάστη. Η σημερινή πολυαρχία εις την Εκκλησίαν γεννά προβλήματα**".

Ο Σχολιογράφος της εφημερίδας σοκαρισμένος με αυτά που γίνονται, διερωτάτε πως από τη μία ζητά ο υπουργός, να περιοριστούν από 70 οι μητροπόλεις σε 10 και από την άλλη να υπογράψει Διάταγμα, να αυξηθούν από **70 σε 78; "Αλλ' εάν δεν απατώμεθα, έχει θέσει, ήδη την υπογραφήν του εις το Διάταγμα περί αυξήσεως το αριθμού των Μητροπόλεων. Πώς λοιπόν, έρχεται εκ των υστέρων να φανή αντίθετος προς το Διάταγμα; Εάν διεφώνη αρχήθεν, ώφειλε να το διαλύση προ της δημοσιεύσεως τούτου και δη αρνούμενος να το υπογράψη..."** ("**Εστία**", 18 Μαΐου 1974).

Το περιοδικό "**ΕΝΟΡΙΑ**" με κύριο άρθρο διетραγωδούσε για τον εκπαισμό του! "**Ιδού λοιπόν ότι εφθάσαμεν... Η Ιερά Σύνοδος βασισθείσα εις τρία Νομοθετήματα παρακωρηθέντα υπό της Πολιτείας, της 3ης Συντ. Πράξεως, του Ν.Δ. 274/74 και του Ν.Δ. 411/74 επροχώρησεν εις συγκεκριμένας ενεργείας... Ενώπιον των ανωτέρω, το μέλλον διαγράφεται ζοφερόν. Το χάσμα κατέστη βαθύτερο... Θρήνων πολλών και ποταμού δακρύων αξία η κατάσταση...**" (Περιοδ. "**ΕΝΟΡΙΑ**" Ανδρ. Κεραμίδας, 1^η Ιουνίου 1974).

Προσέξατε: Ο αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος Α' (Κοτσώνης) σαν να άκουσε την αγωνία του καθηγητού Θεολόγου π. Χρήστου και προχώρησε αμέσως με την ανάληψη των αρχιεπισκοπικών καθηκόντων. **Α)** Σε αποπομπές και καθαιρέσεις περί των **300 κληρικών** που σκανδάλισαν το χριστεπώνυμο πλήρωμα. **Β)** Κατάργησε το καταραμένο κατά τους Ι. Κανόνες Μεταθετό. **Γ)** Κατέθεσε "**Σχέδιο αναδιοργανώσεως της Εκκλησίας**" στην Ιερά Σύνοδο και περίμενε την έγκρισή του που σ' αυτό περιλάμβανε "**τον αριθμό και τα όρια των Μητροπόλεων**"... "**Τα όρια των Μητροπόλεων, μετά τον θάνατον των ήδη εν αυταίς εγκατεστημένων Ιεραρχών, διαρρυθμίζονται να καταστώσιν αύται περίπου, ισομεγέθεις... Ως βάσις δια τον αριθμόν των πιστών, οι οποίοι**

δέον να υπάγονται εις εκάστην Μητρόπολιν, δέον να τεθούν αι διακόσσαι περίπου χιλιάδες (200.000) ψυχών, εις ολόκληρον την Ελλάδα... Θα υπάρξουν τότε μόνον περί τας τεσσαράκοντα (40) Μητροπόλεις, αντί των υπάρχόντων σήμερα (μαζί με Κρήτη & Δωδεκάνησα) αντί των υπαρχουσών εβδομήκοντα εννέα (79). **Δ)** Για τη στελέχωση της Εκκλησίας με νέους Αρχιερείς. "**Δεν αναμένομεν να μας ανεύρουν οι θεωρούμενοι εκλεκτοί, αλλά θα προσπαθήσουμε να τους ανεύρουμεν ημείς, να τους ανεύρωμεν δε εις τον τόπον της διακονίας των και του μόχθου, τον οποίον προσέφερον ταπεινώς, ως προσφοράν εις τον Αρχιποίμενα Κύριον**". **Ε)** Για τον πλουτισμό των δεσποτάδων πρότεινε ως αρχή "**Το ήμισυ της περιουσίας των αποθανόντων αρχιερέων και το ήμισυ της περιουσίας των αποθνησκόντων αγάμων κληρικών να πάνε στον ΟΔΕΠ**" και αρκετά ακόμα.

Ο Τύπος για το θέμα διαφθοράς των δεσποτάδων πριν τον Ιερώνυμο είχε ξεσπαθώσει: "**... Ασύδοτοι είναι οι Δεσποτάδες, σωστοί φεουδάρχαι, παμφάγοι, χρυσοθήρες με δικαιώματα... Θα πρέπει ο Δεσπότης να γεμίζει το πουγκί του, να κουδουνίζει τα λιρόνια, να χτίζει μέγαρα καλλιμάρμαρα και πολυκατοικίες... να παύσουν οι Εκκλησίες να είναι οίκοι εμπορίου και οι Μητροπόλεις φέουδα χρυσοκανθάρων...**".

Προσέξατε: Γενόμενος Υπουργός Παιδείας και Θρησκευμάτων ο Παν. Χρήστου 3 Δεκ. 1993 κατάργησε όλα, όσα σπλίτευε για τα "**κακώς**" συμβαίνοντα στο χώρο της Εκκλησίας από τις στήλες εφημερίδων και τα οποία ο αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος Α' (Κοτσώνης) όχι μόνο αυτά διόρθωσε και πολλά ακόμα τακτοποίησε που για δεκαετίες: "**δεν ήταν απλώς θλιβερά και αξιοκατάκριτα, αλλά προκαλούσαν την δικαιοτάτην αγανάκτησιν του ελληνικού λαού και κλόνιζαν έτι περισσότερο το ήδη αμφίβολον κύρος της εκκλησιαστικής ηγεσίας...**" ("**ΒΗΜΑ**", 12/4/69).

Γιατί ως υπουργός ο κ. Παν. Χρήστου έπραξε τα εντελώς αντίθετα από αυτά που φαρμακερά διατύπωνε στην προ της 1967 διαβρωμένης εκκλησιαστικής ηγεσίας;

Ο μητροπολίτης Ελευθερουπόλεως Αμβρόσιος σε τηλεγράφημά του προς τον Παν. Χρήστου, αναφέρει κάποιους λόγους, εμείς ενδεικτικά αναφέρουμε. Γράφει ο Αμβρόσιος: "**Μετά προσοχής ανέγνωσα τους μετά την δημοσίευσιν των διαταγμάτων ανακοινώσεις σας εις τον τύπον... Φαίνεται ότι λόγω επιστημονικών σας ενασχολήσεων δεν σας επαρκεί ο χρόνος προς μελέτην εκκλησιαστικών διοικητικών θεμάτων. Στοπ... Το μεταθετόν όπερ δόξη και τιμή επαναφέρατε εν τιμή, αποτελεί κατάραν δια την Εκκλησίαν. Στοπ... Η γνώμη σας εξ άλλου περί δημιουργίας δέκα Μητροπόλεων και λοιπών σήμερα, ουδένα πρακτικόν σκοπόν το μέτρον τούτο θα εξυπηρετήσει. Στοπ...**".

Από τα γραφόμενα του μητροπολίτη Αμβροσίου δείχνει ότι μάλλον ο υπουργός Παν. Χρήστου έβαζε μόνο υπογραφές και άλλοι ήταν οι συντάκτες όλων των Νομοθετημάτων! Ποιοι ήταν αυτοί οι τόσο έμπιστοί του; Θα αναφερθούμε παρακάτω.

Β) Οι μυστικές οργανώσεις, όπως η μασονία που ανέβασαν τον Παν. Χρήστου υπουργό Παιδείας ως και όλο το μεταφερόμενο από Θεο/νίκη Επιστημονικό και Θεολογικό δυναμικό, ήταν ένα άφωνο όργανο, υπέρτης των μασονικών σχεδίων, να "**ξεκουλώσουν**" τους αντιοικουμενιστάς, αντιμασώνους, επισκόπους που τους ανέτρεψαν τα προγραμματισμένα σχέδιά τους.

Δύο γεγονότα από τα πολλά που συνηγορούν σ' αυτό: **α)** Καθηγητής Φιλολόγος-Θεολόγος ο Αντ. Ι. Ελευθεριάδης, Φίλος του αρχιμασόνου Χ. Μανέα, σε ερώτησή του, το

1992, πήρε την απάντηση. Ο Θεολόγος, ο Νικόδημος και ο Κωνσταντίνος δεν πρόκειται ποτέ να τακτοποιηθούν! Β) Η εφημ. “**ΝΕΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ**” κυκλοφόρησε με πρωτοσέλιδο και πηχυαίους τίτλους: “**Ψηλός: Με απειλούν οι Μασόνοι**” και στην 8^η σελίδα συνεχίζει: «**Ενώ ο Πρωθυπουργός κ. Κων. Μητσοτάκης ήταν σαφώς διατεθειμένος να σεβαστεί τις αποφάσεις του Συμβουλίου Επικρατείας και να επαναφέρει τους οκτώ (8) δικαιωθέντες Μητροπολίτες στις θέσεις τους, δυστυχώς έπεσαν επάνω του οι Μασόνοι και τον εμπόδισαν να εφαρμόσει τις σχετικές αποφάσεις... Είναι πολέμιος της Μασονίας, ειδικά δε ο Μητροπολίτης Λαρίσης Θεολόγος, ο οποίος προ αρκετών ετών από την εκδίωξή του, επέβαλε το επιτίμιο σε ιερέα που τόλμησε να κοινωνήσει τον Μασόνο δήμαρχο Λαρίσης Μεσοήνη...**» (εφ. Ν.Α. 31/5/1991).

“**Τι έτι χρείαν έχομεν μαρτύρων;**” (Ματθ. 26, 65).

Οι Νόμοι συντάσσονταν μέσα στο υπουργείο Παιδείας, που την “τιμή” του προϊσταμένου (υπουργός) είχε ο πανεπιστημιακός καθηγητής Παν. Χρήστου και όλο το συντακτικό τιμ το συγκροτούσαν πανεπ. Θεολόγοι. Όλοι αυτοί πρέπει να είχαν εξορίσει το Ευαγγέλιο και τους Ιερούς Κανόνες και ως συμβούλους πρέπει να είχαν τις δύο βασίλισσες του κάτω κόσμου. Την εμπάθεια και τη σκοπιμότητα. Άλλη εξήγηση δεν μπορεί να δώσει νομίμων άνθρωπος, για τα όσα ακολούθησαν.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΠΟΥ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΞΕΧΑΣΤΕΙ!

Την 10^η Ιουλίου 1974 το βράδυ ο αρχιεπίσκοπος Σεραφείμ και η ομάδα του αποτελούμενη από 17 δεσποτάδες από τους 32, η αποκαλούμενη “**Πρεσβυτέρα Ιεραρχία**”, ένα ηγετικό σώμα αξιοθρήνητο από καινούριους διαχειριστές ή – ορθότερα – καταχρατές της εκκλησιαστικής “ηγεσίας”, συνεδρίασαν, «**συνήγορον ούν οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι συνέδριον και έλεγον, τι ποιούμεν**» (Ιωάν. 11, 47). Τους ανακοίνωσαν την επαύριο το μεσημέρι στη συνεδρίαση να συμμορφωθούν σε ό,τι προτείνει ο αρχιεπίσκοπος Σεραφείμ, σε ύφος σκληρό και επιτακτικό τους απαγόρευσαν κάθε ερώτηση ή απορία.

Την επομένη, 11 Ιουλίου, η συνεδρίαση ήταν γρήγορη, κράτησε περίπου δύο ώρες, ενώ είχε στα χέρια του ο Σεραφείμ τα “**Θεία**” Νομοθετήματα – **3^η Συντακτική Πράξη και Ν.Δ. 274/11-11/1974 ΦΕΚ Α’ 6 – Ν.Δ. 411/16-16/9/74 ΦΕΚ Α’ 134** – έργα θεάρεστα που συνέταξε η ομάδα σας, πατήρ Θεόδωρε Ζήση και ανακοίνωσε το εκτελεστήριο για δώδεκα μητροπολίτες, οι δέκα που εκλέχτηκαν και χειροτονήθηκαν από Αριστίνδην Σύνοδο από τους 34 που εξελέγησαν κατά τον ίδιο τρόπο.

Ξέχασαν ότι από την ημέρα της αναγνώρισης της Αυτοκεφάλου Ελληνικής Εκκλησίας το 1850 έχουμε δώδεκα Αριστίνδην Συνόδους και κανείς δεν τις αμφισβήτησε, το δε Πατριαρχείο και μέχρι σήμερα ακόμα, με Αριστίνδην Σύνοδο διοικείται. Έχουμε εκλογές μητροπολιτών που η Αριστίνδην Σύνοδος συνεδρίασε το 1922 όχι στα συννοδικά γραφεία αλλά στο γραφείο του Πρωθυπουργού Πλαστήρα, αγνοώντας την κανονική και νόμιμη Ιερά Σύνοδο και τον Αρχιεπίσκοπο, “**εξέλεξαν**” οκτώ (8) μητροπολίτες, όλους μασόνους μεταξύ αυτών και τον Δωρόθεο Κοταρά ως Κυθήρων, στη συνέχεια Λαρίσης και μετά Αρχιεπίσκοπο. Έχουμε εκλογή Αρχιεπισκόπου από Αριστίνδην Σύνοδο με πέντε μέλη το 1923 και “**εξέλεξαν**” τον αρχιμανδρίτη Χρυσόστομο Παπαδόπουλο γνωστό Μασόνο με τρεις ψήφους, οι δε μειοψηφούντες τον μίλησαν για αιρετικές δοξασίες και για τη μασονική του ιδιότητα. Αυτόν τον αντικανονικό και παράνομο αρχιεπίσκοπο ο φίλος σας π. Γεώργιος Μεταλληνός, π. Θεόδωρε, τον περιέγραφε ως ορθοδοξότατο και πνευμα-

τικό ανάστημα πρώτου μεγέθους (!).

Υπάρχουν εκατοντάδες περιπτώσεις και γι’ αυτές χρόνια κανένας δε μίλησε, επειδή ήταν επί το πλείστον μασόνοι και άρχισαν να ξεσπαθώνουν κάποιοι ορθοδοξότατοι για τους δώδεκα (12), γιατί ήταν δεδηλωμένοι αντιμασόνοι και αντιοικουμενιστές.

Αν σκάσουμε τη ρίζα της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος από την ίδρυσή της, όλοι προέρχονται από Αριστίνδην Συνόδους, διότι η πρώτη Ιερά Σύνοδος που ορίστηκε από το Οικουμενικό Πατριαρχείο το 1833 ήταν Αριστίνδην, μέσα σ’ αυτό το κλίμα ξεκίνησαν εκλογές και χειροτονίες νέων μητροπολιτών. Ακόμα δε και ο Πατριαρχικός και Συνοδικός Τόμος του 1850 υπεγράφη από Αριστίνδην Σύνοδο.

Σε μια επιστολή καταπέλτης προς την κουτσουρεμένη Σύνοδο της Ιεραρχίας που έφτιαξε όλη η παρέα σας, πατήρ Θεόδωρε Ζήση, γράφει:

«**Είμεθα και ημείς, αντικανονικοί, διότι το σύνολον των μελών της παρούσης Συνόδου, έλαβον χειροτονίαν διακόνου ή Πρεσβυτέρου ή και αμφοτέρας εις ηλικίαν κατωτέραν της υπό των ιερών Κανόνων οριζομένης, και κινδυνεύουν, αν εφαρμοσθή η απόλυτος κανονική ακρίβεια, την οποίαν εν τούτοις ζητούμεν μετά λυσσώδους επιμονής, αν εφαρμοσθή η απόλυτος κανονική ακρίβεια, όχι μόνον να αποκλεισθούν εκ της παρούσης Συνόδου, όχι μόνον να χάσουν την Επισκοπήν των, αλλά να καθαιρεθούν τελείως από πάσης ιερατικής εξουσίας, δεδομένου ότι ποινήν καθαιρέσεως επιβάλλουν οι ιεροί Κανόνες δια την τοιαύτην παράβασην.**

» **Επαναλαμβάνω τους λόγους των τηλεγραφημάτων μου: “Εν τη Εκκλησία της Ελλάδος ουδείς Ιεράρχης ευρεθήσεται καθαρός από ρύπου αντικανονικότητας”. Και: “Εάν αντικανονικότητας παρατηρήσεν εν ημίν, Κύριε, Κύριε, τις υποστήσεται...;”. Προσφυέστατα εγράφη προχθές εις ημερησίαν Εφημερίδα των Αθηνών, ότι αν θέλη η Πολιτεία να εύρη Επισκόπους ανεπιλήπτου κανονικότητας, μίαν λύσιν έχει: Να ζητήση “παρά του Θεού, όπως στείλη και πάλιν εις την γην τους 12 Αποστόλους!”(Ελλ. Αμβρόσιος 12/4/1974) ».**

Με τη βιασύνη σας να αποκοιμίσετε το λαό, το πλήρωμα της Εκκλησίας με το παραμύθι της αντικανονικότητας των εκλογών από Αριστίνδην Σύνοδο, κάνετε δύο σοβαρά λάθη: **α)** Διώξατε 12 μητροπολίτες, γιατί αυτοί βγήκαν από τους πρώτους κατά της Μασονίας και του Οικουμενισμού, ενώ υπήρχαν και άλλοι 24 που ήταν εκλεγμένοι από την ίδια Αριστίνδην Σύνοδο, και **β)**, οι δύο από τους δώδεκα είχαν εκλεγεί, ο μεν Διδυμοτείχου Κωνσταντίνος πριν 17 χρόνια, ο δε Κιλκισίου Απόστολος είχε εκλεγεί πριν 9 χρόνια. Εδώ αποκαλύπτεται η τραγική ιστορική σκευωρία.

Επειδή δεν είστε κάποιοι μπαρμπαδες των χωριών και γράμματα γνωρίζατε, αφού ήσασταν όχι απλά καθηγητές θεολόγοι αλλά πανεπιστημιακοί δάσκαλοι, δε συναντήσατε στο διάβα της ζωής σας σωρεία Ιερών Κανόνων που φώναζαν: «**Μηδένα δικάζει αναπολόγητον...**», «**Απόντα ουδείς κατακρίνει...**» (Δ’ Οικουμ. Σύνοδος).

«**... Την γαρ επισκοπήν απ’ αυτού αφαιρεθήναι προς της εκβάσεως... δοκείν**» (Π.Σ. Κερθαγέννης).

Αυτά τα θεία “**ιεροκανονικά**” κατορθώματά σας προσπαθούσε να εφαρμόσει ο Σεραφείμ για τους υπό εκτέλεση μητροπολίτες Διδυμοτείχου Κωνσταντίνου, γι’ αυτό και αντέδρασε απότομα. Διαβάστε το ανακριτικό έγγραφο: «**... η διενέργεια εισέτι διενεργούμενη υπό του ορισθέντος Συνοδικού Εξάρχου Ανακριτού Περιστερίου κ. Αλεξάνδρου (μοικεπιβάτης στο Περιστερί προερχόμενος από τη μητρόπολη Καβάλας), είναι περι-**

τή». Και για δε τον Κιλκισίου, για την πολλή αγάπη που έτρεφε, έδωσε εξ αρχής εντολή. Δε χρειάζεται να γίνει ανάκριση, διότι τέτοιος είναι και αυτός (!).

Ο καθηγητής του Κανονικού Δικαίου Κ. Μουρατίδης βλέποντας το όργιο δεν άντεξε και δημοσιοποίησε την οδύνη του, καταλήγοντας με τους λόγους του Χριστού: “**Εάν μη περισσέυση η δικαιοσύνη υμών πλείον των γραμματέων και φαρισαίων, ου μη εισέλθητε εις την Βασιλείαν των Ουρανών**” (Ματθ. 5, 20). «**Και όμως – γράφει – οι 17 ιεράρχαι της λεγομένης πρεσβυτέρας Ιεραρχίας ηδυνήθησαν να υπερκοντίσουν και αυτήν εισέτι την δικαιοσύνην των γραμματέων και φαρισαίων καταλύσαντες πάσαν έννοιαν δικαίου και κανονικής τάξεως εν τη Εκκλησία!**»(Σχιζοφρενική Εκκλ Πολιτική).

Εσείς – δεν εννοώ εσάς, γιατί εσείς ήσασταν πίσω από την κουρτίνα – του δώσατε τη κατζάρα του αρχιεπ. Σεραφείμ και μετά παρακολουθήσατε τις εκτελέσεις.

Ένας από αυτούς (17 της πρεσβυτέρας Ιεραρχίας) που έλαβαν μέρος στις εκτελέσεις, ήρθε και κατοικώθηκε στον αιματοβαμμένο θρόνο της Θεσ/νίκης δεν ήταν άλλος αλλά ο Παντελεήμων Χρυσσαφάκης, διότι η Λήμνος για την οποία εκλέχθηκε πριν από επτά χρόνια, ήταν μικρή για τον όγκο του. Παρότι το θρόνο τον διεκδικούσε ο παλαιότερος Παντελεήμων Παπαγεωργίου, γόνος και αυτός του “**ιερού**” τάγματος Φωστίνη.

Πατήρ Θεόδωρε, κάνοντας μια μικρή αλλά προσεκτική αναδίφηση των λόγων και των γραπτών σας για τον “**Ορθοδοξότατο**” και τον αγωνιστή “**εναντίον των μεταπατερικών και αντιπατερικών Οικουμενιστών Θεσσαλονίκης Παντελεήμονα**” με άφησε άπνω. Είναι δυνατόν εσείς με τέτοια εμβέλεια καθηγητική, πανεπιστημιακή, θεολογική, πατρολογική να αποκαλείτε ένα μοικεπιβάτη δεσποτή “**Ορθοδοξότατο**” ότι δηλαδή είχε “**ευλογημένη Ποιμαντορία**”. Τέτοιο ισχυρισμό εκκλησιολογικό απαράδεκτο δεν μπορούσα να τον πιστέψω. Φέρατε τούμπα τη Θεολογική Πατρολογία σας, δηλαδή μας λέτε ότι οι μοικεπιβάτες του θρόνου των Αγ. Χρυσσοτόμου, Αρσάκιος, Ακάκιος... του Αγ. Αθανασίου, Γρηγόριος, Γεώργιος... του Ομολογητού Παύλου, ο Ευδόξιος, του Αντιοχείας Μελετίου... πώς ήταν Ορθοδοξότατοι! Επανετροχιάσατε την Κανονική Τάξη, αμνηστεύσατε τον παραβιαστή και παραβάτη των Ευαγγελικών νόμων της πηθικής. Αγωνίζεστε ύπουλα, για να περάσετε στο λαό ότι η κατάληψη του θρόνου της μητρόπολης Θεσσαλονίκης από ένα μοικεπιβάτη – **αυτό αντανακλά και στις υπόλοιπες ένδεκα “ορφανές” μητροπόλεις** – ήταν πράξη θεάρεστη εναρμονισμένη στο γράμμα και στο πνεύμα των Ιερών Κανόνων! Δεν είναι αίσχος!

Ο Αττικής & Μεγαρίδος Νικόδημος, μεταξύ πολλών άλλων γράφει για το μακαρίτη Παντελεήμονα Χρυσσαφάκη:

«**Βρέθηκα για δύο ημέρες το 1961 στο νησί Λήμνος, πήγα και συνάντησα τον μητροπολίτη. Ήταν γόνος του διαβόπτου τάγματος του τότε Μητροπολίτη Χίου, Παντελεήμονα Φωστίνη, Παντελεήμονας και αυτός, έφτασε εκεί, ύστερα από ένα χρόνο. Μετά από τα γεγονότα του 1959, που κλόνησαν το συνοδικό Μέγαρο και αμαύρωσαν την αίγλη του αρχιερατικού σώματος. Μια από τις αποσκευές του, ήταν ο τρόμος, που δοκίμασε κατά τη χειροτονία του, όταν πλήθη λαού και ομάδες νέων Θεολόγων τον αποδοκίμασαν. Η εφιαλτική σκηνή δεν ξεθώριασε στη συνείδησή του. όταν μιλούσε, πρόδινε την ταραχή της ψυχής του. Το σύνδρομο της μειοεκτικότητας τον διακατείχε και τον βασάνιζε. Στη σύντομη επικοινωνία, που είχαμε, μου μίλησε για την έλλειψη των ιερών στη Μητροπολιτική του περιφέρεια. Αλλά, ταυτόχρονα, δεν παρέλειψε να**

μου δηλώσει κατηγορηματικά, ότι δεν είναι διατεθειμένος να χειροτονήσει Θεολόγους.

» Δε βάζω χέρι σε Θεολόγο, είπε με στόμφο. Όλοι τους είναι αλήτες.

» Τόλμψα και του έφερα αντίρρηση. Ε, όχι και όλοι οι Θεολόγοι αλήτες, δεσπότη μου. Μπορεί μερικοί να μην αξίζουν τη δεσποτική εμπιστοσύνη και να μην είναι κατάλληλοι να πλαισιώσουν το Ιερό Θυσιαστήριο. Αλλά δεν είναι όλος ο θεολογικός κόσμος απόφυση του υπόκοσμου.

» Τον είδα να επιμένει στην άποψή του. Να χαρακτηρίζει μια αρμάθα χιλίων πεντακοσίων Θεολόγων αλήτες. Και να τους αποκλείει από την ιερή διακονία του Θυσιαστηρίου.

» Η εξήγηση δεν ήταν δύσκολη. Ο ταλαίπωρος Μητροπολίτης έβλεπε πάντα μπροστά του το φάσμα της εξέγερσης κατά την ώρα της χειροτονίας του... η αντίδρασή του έδινε το στίγμα της αγωνίας του για τις αρχιερατικές εκτροπές...».

(Μνησθείη Κύριος ο Θεός... Μητρ. Αττικής και Μεγαρίδος Νικοδήμου, 1997, σελ. 52).

Πλασάρετε ένα προφίλ επισκόπου μοιχεπιβάτου, μεγάλου διαμετρήματος, ενώ γνωρίζετε ποια είναι η πραγματικότητα. Δε θα αναφερθώ περί του μακαριστού επισκόπου, αλλά προς τα παραπλανητικά σας ισχυριζόμενα, στην ομιλία της 4^{ης} Φεβρουαρίου 2026, ένα μόνο μικρό μέρος απ' ό,τι δημοσιεύθηκε:

α) **“Παρουσίασε εν πρώτοις – ο π. Θεόδωρος – την Θεσσαλονίκη ως πρωτεργάτρια της επιστροφής στους Πατέρες της Εκκλησίας κατά το δεύτερο μισό του 20^{ου} αιώνας... Η ίδρυση της Θεολογικής Σχολής το 1942, που δεν κουβαλούσε δυτικές επιδράσεις και άλλοι παράγοντες συνετέλεσαν στο να καταστεί η Θεσσαλονίκη κέντρο Πατερικών Σπουδών και πρωτοπόρος στην επιστροφή στους Πατέρες”**».

Αυτό πότε έγινε; Εσείς δεν λέγατε το 2015 ότι, όταν μπήκατε ως φοιτητής στη Θεολογική Σχολή Θεσ/νίκης το 1961 **“όλοι οι καθηγητές ήταν Οικουμενιστές. Δεν υπήρχε ούτε ένας αντιοικουμενιστής καθηγητής... είχαν εισάγει και μάθημα οικουμενιστικό”, «Ιστορία δογμάτων και Οικουμενική Κίνησης»**. Που είναι αυτό το κέντρο και για ποια επιστροφή στους Πατέρες μιλάτε και για ποια πρωτοπορία;

β) Ρωτάτε: **“Γιατί έρχεται τόσο συχνά στη Θεσ/νίκη ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος (Α΄)”**;

Δεν πιστεύω να ξεχάσατε τι έγινε στο Πατριαρχείο – ήσασταν στενός συνεργάτης τους – όταν ο Αθηνών Σεραφείμ έχανε τη γη κάτω από τα πόδια του, διότι στη Βουλή υπήρχαν μεγάλες πιέσεις από βουλευτές που ζητούσαν να καταργήσει η κυβέρνηση **τις Συντακτικές Πράξεις 3 & 7/1974** που φτιάξατε, πατήρ Θεόδωρε, οπότε οι 12 διωχθέντες μητροπολίτες επανέρχονταν αυτομάτως στις μητροπόλεις τους, διότι και το διάταγμα εγκατάστασης των διορισμένων δεσποτάδων είναι άκυρα, διότι η ομάδα σας από το υπουργείο σας με επικεφαλής το Νέας Σμύρνης Χρυσόστομο, άνοιξαν το κλειστό – **λόγω κενού εξουσίας** – Εθνικό Τυπογραφείο και δημοσίευσαν – με τι αντάλλαγμα (;) – τα Διατάγματα χωρίς υπογραφές. Είναι απίστευτο και όμως αληθινό!

Το φύλλο έχει αριθμό 284 και ημερομηνία 23 Ιουλίου 1974. Αυτό ο κάθε ένας μπορεί να το δει και να το ελέγξει.

Ο Σεραφείμ βρισκόμενος τότε σε αδιέξοδο ζήτησε τη βοήθεια του Πατριαρχείου. Ο πατριάρχης πρόθυμος, αλλά το δώρο θα έπρεπε να συνοδεύεται με βαρύ μπαξίσι! Τί ζήτησε από το Σεραφείμ; Αυτό που από χρόνια πίεζε την Ελλαδική Εκκλησία, έφθασε μάλιστα μέχρι το Συμβούλιο της Επικρατείας από τον αρχιεπίσκοπο Δαμασκηνό. Επί δε ημερών Ιερωνύμου Α΄ οι πιέσεις τους ήταν αφόρητες!

Τί ζήτησε! Τα δύο παρωχημένα και ανενεργά κείμενα, να γίνουν νόμους του κράτους μάλιστα.

Ο Συνοδικός Τόμος του 1850 (**είχαμε γράψει ως εφημερίδα “Αγώνας” στο φ. 322/24, γιατί ήταν παράνομος και αντικανονικός**) και η Συνοδική Πράξη του 1928 να συμπεριληφθούν στο νέο Σύνταγμα που βρίσκονταν υπό διαμόρφωση. Η κυβέρνηση όμως αντιδρούσε και ο Σεραφείμ υπέμεινε (φωτ. κάτω), υποχώρησε τελικά και έτσι ο Πατριάρχης εξασφάλισε την υποτέλεια της Εκκλησίας της Ελλάδος και με Συνταγματική επικύρωση. Τότε, πατήρ Θεόδωρε, για τη νίκη του Πατριαρχείου πανηγυρίζατε, γιατί ήσασταν, όπως έλεγε ο π. Αγ. Αγγελακόπουλος **“επίλεκτο στέλεχος του Οικουμενικού Πατριαρχείου”**. Γι' αυτό μπαίνει-βγαίνει ο πατριάρχης και δεν έρχεται για σας, όπως βουκαλιζέτε. Εσάς, σας έχει εκεί, δε σας πειράζει – αυτός δεν υπολογίζει Πατριαρχεία, αυτοκέφαλες Εκκλησίες, μητροπολίτες κ.α. – σας θεωρεί άνθρωπό του και σας έχει ως ένα δυνατό κυματοθραύστη!

γ) Είπατε, πατήρ Θεόδωρε, **“ότι η Θεσσαλονίκη ήταν πρωταγωνίστρια μέχρι του μακαριστού κυρού Παντελεήμονος Β΄ (Χρυσαφάκη) στους αγώνες εναντίον των μεταπατερικών και αντιπατερικών Οικουμενιστών”**.

Για ποια πρωταγωνίστρια και για ποιους αγώνες ομιλείτε, μήπως σαν ξέφυγαν; Δεν είναι του παρόντος, θα σας πω όμως εν τάξει, τούτα για την ιστορία.

Το 1992 ξεκίνησε η συνεργασία του Τμήματος Θεολογίας του Παν. Θεσ/νίκης με το Φραγκισκανικό Ινστιτούτο... Ποντιφικού Παν. Antonianum της Ρώμης με **“στόχο την προσέγγιση της Ορθόδοξης εκκλησίας και των Παπικών”** και είχαμε συμπόσια σε διάφορες πόλεις, αλλά και στη Θεσσαλονίκη το 1993.

Στη Θεσσαλονίκη δε έγινε από 1-3 Ιουνίου 2003 το Διεθνές Επιστημονικό Συμπόσιο με θέμα: **“Ορθόδοξη Θεολογία και Οικουμενικός διάλογος”** και συμμετείχε σχεδόν όλη η πανεπιστημιακή κοινότητα και δεκάδες συνέδριοι από διάφορες Ομολογίες, τους αποκάλεσαν μάλιστα ως **“αγαπητά πρόσωπα”**. Πού ήταν ο αγωνιστής Παντελεήμων; Καλά εσείς δε θα μπορούσατε να τα κάνετε! Διότι πριν λίγο είχατε χειροτονηθεί από το Βαρθολομαίο και θα σας παραχωρούσαν το Πατριαρχικό εκκλησάκι του αγ. Αντωνίου, δίπλα στη μασονική στοά, για να λειτουργήσει, όπως και το έκαναν, γιατί έτσι τον βόλευε!

Ο Τυχικός στη Θεσσαλονίκη

Δε θα δώσω για σήμερα άλλη συνέχεια, γιατί είναι πολύ μεγάλη ιστορία, αλλά θα επανέλθω. Θα πω δύο ακόμα τελευταία που με απασχολούν.

α) Τον κανονικό Μητροπολίτη Πάφου π. Τυχικό τον υπερασπισθήκατε και τον υπερασπίζετε με πραγματικό πάθος και καλά κάνετε σε μια αδικία, όπως και εμείς βρισκόμαστε στο πλευρό του, διότι η τακτική αυτή είναι δείγμα φθοράς και το επισκοπικό σώμα δεν βιώνει διαστάσεις Ευχαριστιακής ενότητας, η ψήφος πλέον έφθασε να υποτάσσεται στο νόμο της υπακοής ή στον ανεπίτρεπτο εκβιασμό.

Τέτοια εμβράσματα κατά τακτικές εποχές εμφανίζονται στην επικαιρότητα που μεταποιοούν την αγία Σιών σε χώρα Γεργεσπών.

Ένα τέτοιο γεγονός δεν είναι και το μοναδικό στην Εκκλησιαστική Ιστορία και στη μηχανορραφία. Όμως σ'

όλο αυτό το ευρηματικότατο διαβολικό σχέδιο πρέπει να έχετε και σεις, Πατήρ Θεόδωρε, συμμετοχή – εγώ βέβαια δεν το πιστεύω – παρότι άνθρωποι που με ενόχλησαν, σας δικαιολόγησαν γιατί το κάνατε το 1974 που ήσασταν μέσα στο υπουργείο ο πιο έμπιστος και εκ των απορρήτων του υπουργού π. Χρήστου. Ό,τι κάνατε δηλαδή, οφείλεται μάλλον λόγω ηλικίας, ήσασταν μόλις 33 ετών, είχατε περάσει από το Διδακτορικό το 1971 και το 1973 φθάσατε ως Υψηλότης της Πατρολογίας και αυτό το κάνατε για το καλό της Εκκλησίας!(sic)

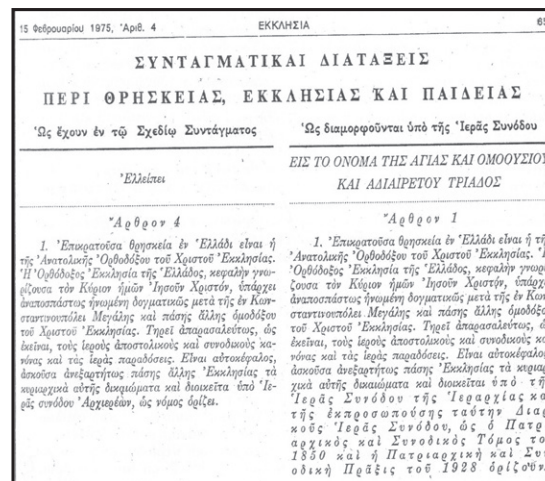
Αναφερόμενος στην υπόθεση επισκόπου Πάφου Τυχικού, σε αρκετές ομιλίες σας, π. Θεόδωρε την αποκαλούσατε μοναδική στην εκκλησιαστική ιστορία και τον αποκαλούσατε μάλιστα ως **“Νέο Μάρκο Ευγενικό”**. Αυτό δεν είναι αλήθεια και ούτε μοναδική περίπτωση αδικίας, όπως με έμφαση ισχυρίζεστε και για την οποία έχετε μεγάλη μερίδα ευθύνης, διότι μεταξύ άλλων το κατηγορητήριο του περιλαμβάνει κάποιον ιερέα π. Δημ.

Συρκ. τον οποίον χειροτόνησε ο Πάφου και στη συνέχεια τον έστειλε στη Θεσσαλονίκη για κάποιο μεταπτυχιακό και σείς με ελαφρότητα τον περιμαζέψατε και συλλειτουργούσατε: **«ήταν ενεργό μέλος των αποτειχισμένων Θεσσαλονίκης, όπου μέχρι σήμερα συμμετέχει ενεργά να υπηρετεί λειτουργικά υπό την, με δόλο, συγκάλυψή του από το Μητροπολίτη Πάφου Τυχικό... αντί να μνημονεύει τον οικείο Επίσκοπο, μνημόνευε το Μητροπολίτη Τυχικό»**

(από το κατηγορητήριο).

Και δεν είναι μοναδικό, διότι διαπράξατε μεγάλα ατοπήματα στην πορεία σας. Όλα αυτά, μια και το ξεκίνησα δεν έχω καμία πλέον πρόθεση να τα προσπεράσω με σφαλισμένα μάτια και σφιγμένα κείλη. Πολλά από αυτά και προ πάντων το μεγαλύτερο έγκλημα που υπήρξε ποτέ στην εκκλησιαστική ιστορία εδω και δύο χιλιάδες χρόνια, έγινε από τη μικρή ομάδα, αλλά **“Θεολογική”** παρεούλα σας περί του Πανεπιστημιακού καθηγητού Θεολογίας και υπουργού Παν. Χρήστου το 1974. Σκοτώσατε χωρίς οίκτο δώδεκα αγίους επισκόπους και δε νιώθετε μέχρι σήμερα την παραμικρή αναστολή και την παραμικρή συστολή, αντίθετα κρατάτε στο χέρι ένα κωνί και φωνάζετε ασταμάτητα περί άλλων. Δεν τολμάτε να γυρίσετε πίσω το φακό στο 1974, για να δείτε, να θυμηθείτε, να ομολογήσετε το τεράστιο κακό που κάνατε τότε και το οποίο το θερίζουμε στις μέρες μας. Βοηθήσατε έτσι τις σκοτεινές δυνάμεις, για να γκρεμίσουν την εκ βάθρων ανανεωμένη υπό του Ιερωνύμου εκκλησιαστική δομή. Γίνετε αίτιοι διακοπής της αναγεννητικής πορείας της Εκκλησίας. Προδώσατε το θησαυρό που κληρονομήσαμε από τους Πατέρες και από τους αγίους μάρτυρες της Εκκλησίας. Ποδοπατήσατε ασύστολα τα πιο ιερά και τα πιο θέσμια της Εκκλησίας μας.

Πολλοί είναι εκείνοι που με ενόχλησαν, θέλοντας να σας δικαιολογήσουν, ότι αυτό το **“έγκλημα”** που κάνατε (και οι υπόλοιποι) ήταν λόγω της νεαρής ηλικίας (**33 ετών με διδακτορικό 1971 και Υψηλότης της Πατρολογίας το 1973**) και νομίζατε ότι προσφέρατε καλό στην Εκκλησία! Να το πιστέψουμε για το τότε, μετά! Στα 33σας ήσασταν και πάλι ανώριμος; Πέρασαν 21 ολόκληρα χρόνια, (παιδάκι 54ων χρόνων) και πάλι πρωτο-

στατήσατε στο Πανεπιστήμιο – Θεολογική Σχολή του Παν. Θεσσαλονίκης – με ψήφισμα (ΣΧΕΔΙΟΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ) αρνούμενοι συνάδελφοι να το υιοθετήσουν και στάλθηκε στο Σεραφείμ έτσι και όχι ως Ψήφισμα και το οποίο κατατέθηκε στο Συμβούλιο της Επικρατείας, για να ισχυροποιήσετε την παρανομία του Σεραφείμ! και ζητούσατε, **Θεέ, Θεέ μου, “εκτελέστε τους”** να πουχάσουμε από τους εναπομείναντες στη ζωή δύο μητροπολίτες, Θεολόγο και Νικόδημο: **«Η Ιερά Σύνοδος θα πρέπει – γράφατε – να προχωρήσει εις άμεσον λύσιν εφαρμόζουσα τα υπό των ιερών κανόνων προβλεπόμενα... Οι εν λόγω αρχιερείς περιεφρόνησαν επανειλημμένως τους Ιερούς Κανόνες και τας αποφάσεις της αρμόδιας δι’ αυτούς Εκκλησιαστικής Αρχής της Συνόδου, και δεν υπάκουσαν ως ώφειλαν...»**. Επικαλείστε μάλιστα και 18 Ιερούς Κανόνες που τους κάνετε λάστιχο, γι’ αυτό και δεν τους μεταφέρατε, αλλά και ούτε τους δημοσιοποιήσατε! Και επί πλέον, προχωρήσατε και σε ένα δριμύ κατηγορώ στα πνευματικά παιδιά των διωκόμενων μητροπολιτών, ζητώντας από την Ιερά Σύνοδο: **«να προχωρήσει εις άμεσον... εφαρμόζουσα τα υπό των Ι. Κανόνων προβλεπόμενα εις τας καταστάσεις αυτές. ... Εξετράπησαν αυτοί και οι οπαδοί των εις απαράδεκτους δια χριστιανικές πράξεις βίας και αυθαιρεσίας...»**. Εδώ, π. Θεόδωρε Ζήση και η πανεπιστημιακή σας ομάδα , ποδοπατήσατε, κουρελιάσατε τους απαρασάλευτους και απαραχάρακτους Ιερούς Κανόνες. Ζητάτε, σεις Πανεπιστημιακοί θεολόγοι -ως οι εβραίοι στο πραιτώριο- την καθαίρεση των δύο αγίων Επισκόπων και την τιμωρία (**αφορισμό**) των πιστών χριστιανών, τους οποίους ονομάζετε μάλιστα **“Χριστιανούς”** με εισαγωγικά, γιατί είναι οπαδοί προσώπων και όχι άνθρωποι πιστοί χριστιανοί. Αυτοί ζητούσαν δικαιοσύνη για τους πνευματικούς πατέρες, ενώ εσείς με την ομάδα σας και ο Σεραφείμ με τους υποτακτικούς του, για να ικανοποιήσετε το διψασμένο μίσος κατά του ανθρώπου του Θεού, του αρχιεπ. Ιερωνύμου Α΄ (Κοτσώνη) και ανθρώπων των Χριστιανικών Οργανώσεων, κατακουρελιάσατε τους Θείους Ιερούς Κανόνες. Ποδοπατήσατε κάθε έννοια ηθικής και δικαίου. Δημιουργήσατε ρήγμα επικίνδυνο στην Εκκλησία. Αποκεφαλίσσατε μονομιάς μια δωδεκάδα επισκόπων με ψυχρότητα σκληρού δημίου. Προωθήσατε σε επισκοπικές καθέδρες διαβεβλημένα πρόσωπα. Σύρατε την ελληνική αρχιεροσύνη στην ανυποληψία και τη διοίκηση σε αδιέξοδο.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΑΦΟΡΙΣΜΟΣ

Ο π. Θεόδωρος Ζήσης είναι γνωστός παράγοντας του εκκλησιαστικού παρασκηνίου. Ο συνήθης του χώρος ήταν το παραπέτασμα. Εμφανίζονταν και γαντζώνονταν από κάποιο γεγονός που την περίοδο έπαιζε στην πιάτσα και τραβούσε, έμπαινε ως μπροστάρης για ανάδειξη και όταν ξέφτιζε..., χάνονταν!

Θα αποφύγω να διατυπώσω προλογικές κρίσεις για τον πανεπιστημιακό καθηγητή Θεολόγο π. Θεόδ. Ζήση και θα προτιμήσω να φωτογραφίσω εν τάχει μερικά από τα μέχρι τώρα ομολογιακά κατορθώματα.

Πρώτον: Ήταν για δεκάδες χρόνια ένθερμος συνεργάτης του Πατριαρχείου και του εκάστοτε Οικ. Πατριάρχου, Αθηνναγόρα, Δημητρίου, Βαρθολομαίου.

Συνοδευτικός ακόλουθος Πατριαρχικών Επισκέψεων και συντάκτης πατριαρχικών λόγων. **“Επίλεκτο στέλεχος του Οικουμενικού Πατριαρχείου”**. Κατά τον ίδιο.

Το 1988 ανέλαβε τη θέση του Παιρηθέντα Πανεπιστημιακού καθηγητή της Δογματικής Μέγα Φαραντάτο (γιατί παραιτήθηκε ο μέγας δογματικός Φαραντάτος; Μήπως άκουσε πολλά και αντιλήφθηκε πιο

πολλά;) Έτσι ο π. Θεόδ. Ζήσης ανέλαβε και εκπροσωπούσε έως 1995 την Ορθοδοξη Εκκλησία στις διορθόδοξες και διαχριστιανικές συναντήσεις.

Ήταν Μέλος επιτροπής στο διάλογο με τους Παλαιοκαθολικούς, τους Παπικούς, την Ουνία και για την προετοιμασία της **“Αγίας και Μεγάλης Σύνοδου στο Κολυμπάρι”**, όπου αναγνωρίσαμε τους αιρετικούς ως Εκκλησίες.

Μέσα στις επιτροπές που συνεδρίαζαν τι συζητούσαν; Συμφωνούσε ή διαφωνούσε και γιατί δε βγήκε να πεί τότε στο λαό και έρχεται πολύ, πολύ εκ των υστέρων, για να μας δείξει Το **“ομολογιακό φρόνημα”** ο π. Ζήσης;

Υπήρξε επίσης συμπρόεδρος με τον Αυστραλίας Στυλιανό, τον άθεο και αιρετικό μεγαλόσχημο ρασοφόρο που με διάφορα δημοσιεύματα κατ’επανάληψη πρόσβαλε τη θεότητα του Χριστού ισχυριζόμενος. **Πώς ο Χριστός ήρθε στον κόσμο ως ένας ατελής και αμαρτωλός άνθρωπος. Ο Χριστός είναι κατώτερος του Πατέρα Θεού. Η Αγία Γραφή είναι ένα παραμύθι. Εξίσωσε την Ορθοδοξία με τον Παπισμό. Συμφωνούσε και αύξανε τα γραφόμενα του Καζαντζάκη στο βιβλίο του “Ο τελευταίος πειρασμός”. Ότι ο άνθρωπος κατάγεται από τον πίθηκο. Για την μεγαλύτερη Αγία Γυναίκα της Εκκλησίας μας και Ιεραπόστολο Μαρία Μαγδαληνή περί ιερωμένης και πολλά ακόμα.**

Επί έξι χρόνια τέτοια συνεργασία είναι πρωτοτυπία και θα μείνει στην εκκλησιαστική ιστορία ως σημείο κατάπτωσης. Ένας ομολογητής Θεολόγος, ως ο π. Θεόδωρος Ζήσης, να είναι σύψυχος, συνοδοιπόρος, συμπρόεδρος με έναν άπιστο άθεο και υβριστή των Ιερών και των Οσίων να συμπορεύονται με τον Αυστραλίας σε συνέδρια, συμβούλια, συμπόσια, δεξιώσεις, ταξίδια, για να εκπροσωπούν την Ορθοδοξία με τους αιρετικούς, αυτό δεν είναι μόνο εμπαιγμός, αλλά είναι **η χειρότερη ύβρις** κατά των ιερών και των οσίων.

Δεύτερο, έξι χρόνια ο π. Θεόδωρος, δεν άκουσε τίποτα για τις καταγγελίες Σωτηρόπουλου πουμίλαγε ο άθεος Στυλιανός; Δεν είδε τίποτα; Δε διάβασε τίποτα; Τόσα χρόνια μαζί δε συζητήσαν τίποτα μεταξύ τους; Δε ρώτησε ο Πατριάρχης σε κανένα σας περί Σωτηρόπουλου; **Δε σας είναι περίεργο;;;**

Εγώ σαν καλόπιστος να υποθέσω, ούτε άκουσε, ούτε διάβασε λόγω φόρτου υποχρεώσεων. Όταν **η “Μείζων και Υπερτελής Πατριαρχική Σύνοδος”** στις 14 Δεκεμβρίου 1993 προχώρησε σ’ αυτή την κατάπτυστη απόφαση και αφόρισε το Νικόλαο Σωτηρόπουλο και σείστηκε ο θρησκευτών και όχι μόνον κόσμος και πάλι δεν άκουσε τίποτα; Και εξακολουθούσε να είναι συμπρόεδρος με το Στυλιανό Αυστραλίας;

Κάποιοι θέλπσαν να τον δικαιολογήσουν ότι είχε αποχωρήσει, αυτό δεν ισχύει, διότι η πρόταση αποπομπής του έγινε από το Πατριαρχείο στις 27/5/1994 και η Εκκλησία της Ελλάδος απάντησε (αν απάντησε, διότι το υποτιθέμενο έγγραφο είναι ωσάν μπακαλόχαρτο), μετά δέκα μήνες, 1/3/1995 και ζητούσε να την ανακαλέσει την απόφαση το Πατριαρχείο.

Για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα υπήρξαν πολλές δεκάδες διαμαρτυρίες, από φορείς, οργανώσεις, κληρικούς και λαϊκούς, μητροπολίτες και από δικού σας συναδέλφους καθηγητές. Εσείς που ήσασταν μέσα στον **“πυρήνα”** πάλι τίποτα δεν ακούσατε; Ή τηρήσατε, **αγαθώς, “σιγήν ιχθύος!”**. Τούτη τη στιγμή δε θα ξεδιαλύνω το κουβάρι, γιατί θα κομποδεθεί ακόμα περισσότερο, για το **“δίκαιο”** αφορισμό του **ΜΕΓΑΛΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ** και θα αφήσει τους πιστούς σε βαριά κατάθλιψη.

Θα θυμίσω όμως αυτά που είπε ο **“αφορισμένος”** για την ομολογιακή πίστη του ο Νικόλαος Σωτηρόπουλος. **Να γιατί με αφόρισαν:**

«Διότι υπεστήριξα τους 12 τιμίους Μητροπολίτες, τους οποίους ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών Σεραφείμ με τη δύναμη της δικτατορίας (Χρήστου και η ομάδα του) τους εξεθρόνησαν.

» Επίσης με αφώρισαν, διότι δεν αναγνώρισα τις καθαιρέσεις κληρικών του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων, επειδή κατά τους Ιερούς Κανόνες μια εκκλησιαστική Αρχή δεν έχει το δικαίωμα να καθαιρή κληρικούς άλλης εκκλησιαστικής δικαιοδοσίας, και μάλιστα χωρίς απολογία.

» Κυρίως όμως με αφώρισαν, διότι ήλεγξα τις φρικτές αιρέσεις του Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας Στυλιανού, ο οποίος κήρυξε ότι ο Χριστός ήταν αμαρτωλός...» (ΟΡΘ. ΤΥΠΟΣ).

Για αυτά και για ίσως κάποια άλλα, ακόμα εσείς, π. Θεόδωρε, μπορεί βεβαίως να ισχυρίζεστε ότι ουδεμία είχατε σχέση! και να προσπαθείτε να τα ξεκάσετε, για να μη σας τaráσσουν, κάποιοι όμως τα γνωρίζουν και η δική σας συνείδηση δεν μπορεί, παρά να σας ελέγχει.

ΓΙΑΤΙ ΑΚΟΜΑ ΔΙΩΚΟΥΝ

& ΣΥΚΟΦΑΝΤΟΥΝ ΤΟΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟ

Γιατί; Τον πατήρ Θεόδωρο Ζήση χρόνια ολάκερα τον βασάνιζε το φαινόμενο Αναστάσιος Γιαννουλάτος. Μία αιτία ήταν ότι βρέθηκε στα χρόνια παντοδυναμίας Χρήστου μέσα στο Υπουργείο Παιδείας και ο Αναστάσιος ήταν απέναντι με τους εξορισθέντες αντιστασιακούς, στη αντιδικτατορική παρουσία, την αντίσταση στη δικτατορία, στην εξέγερση του Πολυτεχνείου, διαμαρτυρούμενος για τις συνθήκες κρατουμένων, στο πλευρό των συλληφθέντων φοιτητών στην εξέγερση της Νομικής, προμήθευε τους αποκλεισμένους φοιτητές με τρόφιμα, τα οποία πέρναγε κάτω από τα ράσα κ.α. Η στάση του Αναστασίου και κάποιων ακόμα τους έκοψαν τη σούπα, ώστε να πέσει η αγαπημένη τους δικτατορία. Είχε φανταστεί τον εαυτό του ότι μέσα από εδώ μπορούσε να ανέβει πολύ ψηλά, τόσο ψηλά ωσάν τη φωτογραφία που κυκλοφόρησαν και τον έδειχναν να αιωρείται – ωσάν άγγελος – πάνω από μοναστήρι (!!!).

Χρόνια ο πατήρ Θεόδωρος, περίμενε την κατάλληλη στιγμή, για να ξιφουλκήσει κατά του Αναστασίου, πλάκωνε και καρτερούσε, ώστε να μην υπάρξει, για να τον απαντήσει. Η ευκαιρία ήρθε, μόλις έκλεισε τα μάτια ο αρχιεπ. Αναστάσιος και άρχισε να ανακοινώνει στο **“αποτειχισμένο”** φιλόθεο ακροατήριο, τι κατασταλάγματα θα κήρυττε μετά το 40νήμερο μνημόσυνο, για να μην επιβαρύνει -όπως έλεγε- τώρα έτι περαιτέρω την ψυχή του Αναστασίου λόγω των “τελωνίων”.

Απότομα όμως σταμάτησε γιατί βγήκαν κάποιοι στο μέσον του δρόμου, αναπάντεχα και σκόνταψε πάνω τους, του χύθηκε το εύοσμο μύρο της **“αληθινής”** πληροφόρησης και έτσι έμεινε μόνον ένας κουβαλητής, χωρίς περιεχόμενο και αχθοφόρος με άδεια χέρια.

Ο πατήρ Θεόδωρος μετά ταύτα παραχώρησε στο θέμα αυτό τη σκυτάλη στον υιό του Μοναχό Σεραφείμ Αβέρκιο, άξιο διαφημιστή των μασονικών δημοσιευμάτων για τις έρευνες του στο βιβλίο **“Η ΜΑΣΟΝΙΑ ΑΠΟ ΑΥΘΕΝΤΙΚΕΣ ΠΗΓΕΣ, Παγκόσμια Κυβέρνηση”** και ως ερευνητής τώρα ανασκαλεύοντας σε ράφια σκονισμένα και ίσως περιφρονημένα πλουμιστά, θα βρήκε ογκώδη βιβλία που εκδόθηκαν, για να **“καταξιώσουν”** αρκετά από αυτά προσωπικότητες μέτριες ή και ασήμαντες. Ένα από αυτά, μάλλον ήταν αυτό που μας παρουσίασε ως αποκάλυψη, ερευνώντας την εφημερίδα της Κων/πόλεως **“Χρόνος”**

συνέχεια από τη σελ. 1

Υπεραγία Θεοτόκος: Ακένωτος Ζωοδόχος Πηγή

μένη μετά την Ζωοφόρο Ανάσταση του Σωτήρα Χριστού, την Παρασκευή της Διακαινησίμου. Τιμάται την ημέρα αυτή η Παναγία, η πηγή της Ζωής, γιατί έφερε στον κόσμο τον ενανθρωπήσαντα Λόγον του Θεού. Δεν τιμά κάποιο γεγονός της επίγειας ζωής της (γέννηση, κοίμηση, κλπ), αλλά πανηγυρίζει τα θαύματα της σε ανθρώπους, αρρώστους ή έχοντας κάποιο πρόβλημα.

Με το όνομα «Ζωοδόχος Πηγή του Μπαλουκλί» ή «Παναγία η Μπαλουκλιώτισσα» ονομάζεται περιοχή έξω από τα τείχη της Κωνσταντινούπολης προς την Σηλυβρία, όπου υπήρχε Αγίασμα, εις «τα παλάτια των πηγών», όπου την Άνοιξη παραθέριζαν οι αυτοκράτορες. Πήρε το όνομα από την τουρκική λέξη «Balık» που σημαίνει «ψάρι». Για την ανακάλυψη του Αγιάσματος αυτού υπάρχουν δυο εκδοχές.

Α) Την πρώτη εκδοχή αναφέρει ο Νικηφόρος Κάλλιστος, κατά την οποία ένας άσπιος και άγνωστος κρεοπώλης με το όνομα Λέων βρίσκεται, ως στρατιώτης, γύρω στο 450 μ. Χ. σε ένα δάσος της Βασιλεύουσας και ακούει τη φωνή ενός τυφλού να ζητά νερό, για να σβήσει την δίψα του. Ο Λέων ψάχνει για πηγή. Όμως, δεν βρίσκει και επιστρέφει στεναχωρημένος. Τότε ακούει φωνή να του λέγει : «Ου χρεών σε, Λέων, αγωνιάν, το γαρ ύδωρ εγγύς». Δηλαδή, «μη στενα-

χωριέσαι Λέων, το νερό κοντά σου είναι». Συνεχίζει η ίδια γυναικεία φωνή : «Λέων βασιλιά, πάρε απ' το νερό αυτό και δώσε να πει να ξεδιψάσει ο τυφλός άνθρωπος. Και κάτι ακόμα, άλειψε μ' αυτό τα μάτια του και αμέσως θα καταλάβεις ποια είμαι εγώ που σου μιλώ». Ο Λέων υπάκουσε και πράγματι βρήκε την πηγή, πήρε νερό και ξεδιψάσε ο τυφλός. Ακόμη τα μάτια του τυφλού άνοιξαν, αφού προηγουμένως τα άλειψε με το νερό. Άνοιξαν και τα μάτια του Λέοντος και συνειδητοποίησε ότι η γυναικεία φωνή ήταν της Παναγίας και δικά της είναι τα θαύματα : της ανεύρεσης της πηγής και της ανάβλεψης του τυφλού. Αργότερα έγινε και τρίτο θαύμα. Η Παναγία τον προσφώνησε «βασιλιά» και ο Λέων έγινε αυτοκράτορας το 486 μ.Χ. με το όνομα ως Λέων ο Α΄ ο Θράξ, ο επονομαζόμενος και Μακέλλης, και τον οποίο η Αγία Εκκλησία μας ως Άγιο τον τιμά στις 20 του Ιανουαρίου. Το όνομα «Μακέλλης» μας παραπέμπει στο επάγγελμά του (κρεοπώλης).

Ο Λέων ως αυτοκράτορας θα αναγείρει λαμπρό Ναό, για να θυμίζει τις ευεργεσίες της Θεοτόκου προς τον ίδιο αλλά και σε όλους μας.

Β) Η δεύτερη εκδοχή σώζεται από τον

του Μυργιώτη
Παναγιώτη
Μαθηματικού

ιστορικό Προκόπιο και τοποθετείται στις αρχές του 6^{ου} αιώνα και αναφέρεται στον Ιουστινιανό. Ο Ιουστινιανός κυνηγούσε σε ένα τοπίο υπέροχο με πολλή πράσινο, δέντρα και νερά. Βλέπει, τότε, ως εις όραμα ένα παρεκκλήσιο με πλήθος κόσμου και ένα ιερέα μπροστά σε μια πηγή και να του λένε: «Είναι η πηγή των θαυμάτων». Κτίζει εκεί ναό με υλικά που περίσσευαν από το κτίσιμο της Αγιά Σοφιάς. Ο Ι. Κεδρηνός αναφέρει ότι κτίστηκε το 560 μ.Χ.

Ανεξάρτητα από τον τρόπο εύρεσης του Αγιάσματος μαρτυρείται ότι : Ο αυτοκράτορας Ιουστινιανός έπαυσε από δυσουρία και επειδή θεραπεύτηκε από το νερό της πηγής, για να ευχαριστήσει την Παναγία ανήγειρε μεγάλο Ναό, τον οποίο ο Βασίλειος ο Μακεδών

επιμελήθηκε τις ζημιές που προξένησαν διάφοροι σεισμοί. Πολλά ήταν τα θαύματα που τελέστηκαν στην πηγή, όπως λύσεις στειρώσεων και αναστάσεις νεκρών.

Επίσης, αναφέρεται ότι κάποιος θεσσαλός ερχόμενος προς την πηγή απέθανε καθ' οδόν. Ενώ ακόμη έπνεε τα λοίσθια, έδωσε παραγγελία στους ναύτες που τον συνοδεύαν, να τον πάνε στο ναό της Πηγής και να χύσουν επάνω του τρεις κουβάδες νερό, από το νερό της και έτσι να τον θάψουν.

Πράγματι, οι ναύτες μετέφεραν τον νεκρό στην πηγή μόλις χύθηκε το νερό επάνω του, ανέζησε.

Όταν ο ναός επρόκειτο να πέσει, πιστοί είδαν την Θεοτόκο να κρατάει τον ναό μη πέσει μέχρι την στιγμή που όλος ο κόσμος εξήλθε αυτού.

Το ύδωρ της Πηγής έβγαλε δαίμονες από ανθρώπους, ελευθέρωσε φυλακισμένους, θεράπευσε τη λιθίαση του αυτοκράτορα Λέοντα του Σοφού, γάγγραινα και θανάσιμα φύματα, άνθρακες, λέπρα, λώβη, ογκώσεις γυναικών, επικύσεις οφθαλμών, λευκώματα και υέλωπες. Ο Ανδρόνικος Γ΄, βρίσκεται ετοιμοθάνατος στο Διδυμότειχο. Πίνει από το αγίασμα της Πηγής και γιατρεύεται.

Γράφοντας τον 14ο αι. μ.Χ. για το αγίασμα της Πηγής ο Νικηφόρος Κάλλιστος παραθέτει, από διάφορες πηγές, ένα κατάλογο 63 θαυμάτων, από τα οποία τα 15 φθάνουν ως την εποχή του.

Σήμερα στην αυλή της Ζωοδόχου Πηγής βρίσκονται οι τάφοι των Οικουμενικών Πατριαρχών. Το δε αγίασμα βρίσκεται στον υπόγειο Ναό.

Σε ανάμνηση των εγκαινίων του Ναού από τον Αυτοκράτορα Λέοντα η Εκκλησία καθιέρωσε την καθ' έτος εορτή της Ζωοδόχου Πηγής, την Παρασκευή της Διακαινησίμου Εβδομάδας.

ΟΧΙ!!! Και ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ; Ο Αρχιεπ. Αναστάσιος Ζήσηδες... ΕΛΕΟΣ! (β μέρος)

φ. 948/11-4-1963, η οποία έγραψε για τον Πατριάρχη Αθηνάγορα και για το δεσπότη Ιωαννίνων Σεραφείμ Τίκα και μετά αρχιεπίσκοπο, παρμένα από το δίτομο σύγγραμμα του π. Φιλάρτου Βιτάλη **“Μάξιμος ο Β΄ ο μαρτυρικός Οικ. Πατριάρχης Κων/πόλεως”**. Εδώ διαβάζοντας βρεθήκαμε σε μια απρόσμενη έκπληξη, διότι το μεν Πατριάρχη Αθηνάγορα που ήθελε να **“καρφώσει”**... Ο υιός, ο πατήρ του Θεοδωρού ούτε λίγο ούτε πολύ, τον είχε αναγάγει στα κατάστιχα των μεγάλων ανδρών και στο συναξάρι **“εκ των ένδον της Ορθοδόξου Πίστεως”**, το δε Σεραφείμ, με τρεις ψήφους (αυτός και η ομάδα του) τον έκαναν αρχιεπίσκοπο! Προσόντα...; Επειδή είχαν αμφότεροι **εξαγνισμένη** και **καταξιωμένη** μασονική ιδιότητα και παράδοση.

Στο δεύτερο “ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος παρουσιάζει τους αγίους Πατέρες ως **«ατυχές θύμα του αρχεκάκου όφους»** (κατά την ιδίαν αυτού λογικήν...!)”. Ο πατήρ Θεόδωρος Ζήσης το έδωσε, για να το χειριστεί ο υιός του Σεραφείμ/Αβέρκιος **“Πέμπων τον υιόν μου, ίσως τούτον ιδόντες εντραπήσονται”**, διότι, ο π. Ζήσης όταν αυτά τα έλεγε ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος, δεν είπε τίποτα – τίποτα ούτε λέξη. **ΓΙΑΤΙ;** Διότι ήταν από το **1975 έως το 2007** πατριαρχικός – **κατά την ομολογία του ιδίου** – και κληρικός του “Οικουμενιστικού” Πατριαρχείου, όπως αναφέρει στο **“βιογραφικό του”** και ο π. Αγ. Αγγελικόπουλος.

«Ο π. Θεόδωρος -έγραφε- δεν ήταν μόνο εκλεκτό στέλεχος, ήταν και εργάτης πιστός και ακάματος του Οικουμενικού Θρόνου. Υπάρχουν εκατοντάδες πατριαρχικών λόγων και εκατοντάδες πατριαρχικά και συνοδικά κείμενα από τη γραφίδα του π. Θεοδωρού. Κείμενα, που έγραφε ο π. Θεόδωρος για τον Οικουμενικό Πατριάρχη Δημήτριο. Όπου πήγαινε ο

Πατριάρχης Δημήτριος διάβαζε κείμενα, που είχαν γραφεί από τον π. Θεόδωρο ορθοδοξότατα και πατερικότητα. Θα είχε γράψει ακόμη πολλά δικά του βιβλία ο π. Θεόδωρος, αν τον χρόνο, που αφιέρωσε στη σύνταξη πατριαρχικών κειμένων, τον διέθετε σε επώνυμες δικές του συγγραφές. Ζώντας, λοιπόν, μέσα σ' αυτό το κλίμα των διαλόγων και του οικουμενισμού», και συνεχίζει:

«Όταν ο Βαρθολομαίος έγινε Πατριάρχης το 1991, λίγο μετά κάλεσε στο γραφείο του τον π. Θεόδωρο και του είπε: “Πάτερ Θεόδωρε, θα σας παρακαλέσω με την ίδια ζέση που γράφατε τα πατριαρχικά κείμενα για τον Πατριάρχη Δημήτριο, να εξακολουθήσετε να είστε και δικός μου λογογράφος, να γράφετε και τα δικά μου κείμενα. Και πρέπει να σας πω ότι του χρόνου, το 1992, υπάρχει ένα ταξίδι μου πατριαρχικό στη Δυτική Γερμανία και για να σας τιμήσω για όσα προσφέρατε στο Οικουμενικό Πατριαρχείο, θα σας κάνω μέλος της πατριαρχικής μου συνοδείας”. Όντως, λοιπόν, το 1992 στη μεγάλη πατριαρχική συνοδεία, ήταν παρών και ο π. Θεόδωρος ως κληρικός και πρωτοπρεσβύτερος του Οικουμενικού Πατριαρχείου...».

Ο ίδιος ο π. Ζήσης διαβεβαιώνει στον Παναγιώτατο Θεο/νίκη Άνθιμο την αφοσίωσή του στο Πατριαρχείο: **Παναγιώτατε,**

«Είναι όμως σε όλους γνωστό και βεβαιωμένο από αψευδείς πηγές, και απορώ πώς δεν το γνωρίζετε, ότι η απόλυσή μου από το Οικουμενικό Πατριαρχείο, το οποίο με αφοσίωση και αγάπη υπηρέτησα επί πολλά έτη, και διαθέτω επ' αυτού πλήθος ευχαριστηρίων επιστολών...».

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ!

Υπολογίζω και σέβομαι τις κάποιες επιφυλάξεις των αγνών αναγνωστών και τις προσμετρώ, διότι και εγώ αρκετές φορές είχα επιφυλάξεις για ακούσματα για πρωτοβουλίες ιδιότυπες, προσγειωνόμενα όμως μετά από ενδελεχή έρευνα.

Τον αρχιεπίσκοπο Αναστάσιο δεν τον συνάντησα ποτέ, ποτέ μα ποτέ! Οτι ιστορικά στοιχεία, δημοσιεύματα έπεφταν στα χέρια μου τα ταξινομούσα όχι για κάποιους ειδικά, αλλά όπως συμβαίνει για πολλούς και για πολλά θέματα και όχι μόνο εκκλησιαστικά.

Ήταν ημέρα 27 Μαρτίου 2024 και ώρα περί την 11^η πρωινή, όταν χτύπησε το τηλέφωνο και στην άλλη άκρη του τηλεφώνου ήταν κάποιος π. Χαράλαμπος από το ιδιαίτερο γραφείο του Μακ. Αρχιεπισκόπου Αλβανίας κ. Αναστασίου, θα ήθελε να σας μιλήσει, μου είπε. Είναι γεγονός πως αιφνιδιάστηκα. Για την τηλεφωνική και μοναδική αυτή επικοινωνία την περιγράφω στην **εφημερίδα “ΑΓΩΝΑΣ” φ. 334 Μαρτ.-Απρ. 2025, σελ. 19-20.**

Η συζήτηση κράτησε περίπου τα 50 λεπτά. Σε μια ερώτησή μου – **ίσως αφελή, ίσως άκριτη** – του είπα ότι σας κατηγορούν, Μακαριώτατε ως **“Οικουμενιστή”**, για λίγο σταμάτησε, η φωνή του άλλαξε – **Πέρασαν δύο χρόνια και προσπαθώ να αναπλάσω στην οθόνη του λογισμού μου την δραματική στιγμή του Αναστασίου.** Αγαππé μου – **μου λέει** – παρακαλώ τον Κύριο Μας να με προστατεύει απ' αυτή την πλάνη. Εγώ είμαι **“Οικουμενικός”**, και αυτό προσεύχομαι σε κάθε Θεία Λειτουργία. **«Ετι προσφέρω την λειτουργίαν ταύτην υπέρ της Οικουμένης...»**.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟ Γ ΜΕΡΟΣ

Συνέχεια από τη σελ. 1

ΘΥΣΙΑ ΣΤΟΥΣ ΒΑΑΛΕΙΜ*, Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ;

κώς, το παλαιό σύνθημα του ΠΑ.ΣΟ.Κ. < Ο αγώνας τώρα δικαιώνεται! > Γιατί το λέμε αυτό; Γιατί τώρα ο αγώνας τους, απέκτησε και < θρησκευτική > υπόσταση! Και εξηγούμεθα: Σύμφωνα με πρόσφατη ανακοίνωσή της, η οργάνωση, ο βωμός του Σατανά (THE SATANIC TEMPLE. ORG), με έδρα το Σάλεμ της Μασαχουσέτης, ξεκινάει δικαστικό αγώνα εναντίον της Πολιτείας του TEXAS, στις Η.Π.Α. Αντικείμενο της διαμάχης, είναι το δικαίωμα των μελών της οργάνωσης, να εξαιρούνται από την απαγόρευση της άμβλωσης, νόμος που ισχύει στην συγκεκριμένη Πολιτεία. Αυτή θα είναι η αρχή και μετά θα συνεχισθεί ο δικαστικός αγώνας και στις υπόλοιπες Πολιτείες, όπου ισχύει η απαγόρευση.

Η αιτιολόγηση της δικαστικής διαμάχης, είναι η απόρριψη του θρησκευτικού δόγματος από την εν λόγω οργάνωση, από την < εξ άκρας συλλήψεως >, του εμπρύου. Αυτό δηλ. που μας λένε και οι < προοδευτικοί δικαιωματιστές > τόσα χρόνια τώρα. Τώρα πλέον μπαίνει και επίσημα, στο επιχείρημα αυτό και η βούλα του Σατανά! Πρέπει να σημειωθεί, ότι η εν λόγω οργάνωση, είναι η μόνη που έχει χαρακτηριστεί από το IRS, την αυστηρότατη εφορία των ΗΠΑ, σαν εκκλησία. Αποτελεί την συνέχεια της εκκλησίας του Σατανά, που ιδρύθηκε το 1966 στο Σαν Φρανσίσκο της Καλιφόρνιας, από τον εκλειπόντα Anton Lavey, που αυτοχαρακτηριζόταν σαν επίσημος αγγελιοφόρος του Σατανά στη γη! Η πρόσφατη οργάνωση, το Τέμπλο του Σατανά, ιδρύθηκε το 2013 στο Σάλεμ της Μασαχουσέτης και εκτός της ενεργής υπερασπισής του δικαιώματος των άμβλώσεων, έχει και πλήθος άλλων δραστηριοτήτων, όπως τμήματα απασχόλησης των παιδιών μετά το σχολείο, γάμους, αποβαπτισμούς! κ.α.

Η οργάνωση, THE SATANIC TEMPLE, διαφημίζεται σαν την πιο ριζοσπαστική σατανιστική οργάνωση που υπάρχει σήμερα! Εξ ου και ο δικαστικός αγώνας, για την εξαίρεση των μελών της, από τον νόμο. Να σημειώσουμε εδώ, ότι η πόλη Σάλεμ στην Πολιτεία της Μασαχουσέτης, δεν είναι μια οποιαδήποτε πόλις. Εδώ συνέβησαν οι βιαιότητες και το < κυνήγι μαγισσών >, στις περιβόητες δίκες, το 1692, όντας η δεύτερη αποικία των Άγγλων, μετά την Βοστώνη. Πάνω από ένα εκατομμύριο επισκέπτες δέχεται η πόλις, η οποία θεωρείται σαν < η πρωτεύουσα της μαγείας >. Οι Αμερικανοί, μάστορες στο marketing, διάλεξαν το μέρος αυτό, για να ιδρυθεί το 2013 η εν λόγω οργάνωση, που με σήμα την αντεστραμμένη πεντάλφα, που περιέχει την κεφαλή του τράγου, με την αναμμένη δάδα μεταξύ των κεράτων του, (τι τραβάνε και τα ζώα τα κακόμοιρα, που δεν φταίνε σε τίποτα!) και σύνθημα το λατινικό: AVE SATANAS, AVE DOMINIS INFERNI (Χαίρε Σατανά, άρχων της Κόλασης!) προβάλλει τώρα σαν υπερασπιστής των ανθρώπινων δικαιωμάτων (ξεκινώντας από την έκτρωση!) και εναλλακτική κοσμοθεωρία! Οι σύγχρονοι σατανιστές, ενώ δεν πιστεύουν στην ύπαρξη του Σατανά, υποστηρίζουν τον Σατανισμό σαν κοσμοθεωρία, επαναστατική ενάντια στα < αυταρχικά θεοκρατικά καθεστώτα >, που με τα δόγματά τους, απαγορεύουν στους ανθρώπους, να ζουν την ζωή τους, όπως αυτοί θέλουν! Στο ίδιο μοτίβο, βασίστηκε και ο Σατανιστής, Aleister Crowley, που είναι και ο < πνευματικός πατέρας >, όλου του σύγχρονου σατανολατρικού κινήματος! Πραγματική πλάνη όμως, γιατί και ο Σατανάς πραγματικά υπάρχει, και η διδασκαλία του Χριστού, βασίζεται στο < όστις θέλει >.

Ο γράφων αυτό το άρθρο, θυμάται την επί δεκαετίες προσπάθεια και αγώνα του Νικόλαου Ψαρουδάκη, για μια πραγματική ριζοσπαστική και ουσιαστική μεταμόρφωση της πολιτικής και κοινωνικής ζωής του τόπου μας, που θα έδινε έτσι και το φωτεινό παράδειγμα σε όλο τον κόσμο, για τα πραγματικά απροσμέτρητα οφέλη, που θα είχε η ενσωμάτωση των Χριστιανικών Ιδεωδών στην καθημερινότητά μας και όχι μόνο στις λατρευτικές συνήθειες μας. Δεν εισακούστηκε. Το σύνθημα επιχείρημα ήταν: < Αυτά είναι πολύ ωραία, αλλά δεν γίνονται! >. Ήρθε λοιπόν το πλήρωμα του χρόνου και το αποτέλεσμα σήμερα είναι: < Αυτά όλα (Σατανιστικές κοσμοθεωρίες και ιεροτελεστίες), είναι εξόχως αποκρουστικά και παράλογα, αλλά γίνονται μια χαρά! Ο Αντίχριστος Σιωνισμός, διαθέτοντας τα κατάλληλα κεφάλαια, κατάφερε μέσα σε μισό μόλις αιώνα, να μετατρέψει την Εκκλησία του Σατανά, από ένα club εκκεντρικών Αμερικανών, της δεκαετίας του 60, σε μία επίσημη οργάνωση, με σαφείς κοινωνικό-πολιτικές δράσεις, του 21^{ου} αιώνα. Αντίθετα, ο αγώνας του Νίκου Ψαρουδάκη και του κινήματος της Χριστιανικής Δημοκρατίας, αγώνας αγάπης και φωτός Χριστού, που ξεκίνησε από την δεκαετία του 50, πολεμήθηκε και αποσιωπήθηκε από τους πάντες και αυτό στην Ελλάδα, των Ορθοδόξων Χριστιανών. Δεν είναι αυτό, ακόμα μια περίπτωση απόδειξη των λόγων του Χριστού, ότι < οι υιοί του αιώνος αυτού, είναι φρονιμότεροι των υιών του φωτός;> Φυσικά και είναι! Κατά την δεκαετία του 80, όντας βουλευτής Επικρατείας με το ΠΑ.ΣΟ.Κ, Ο Νίκος Ψαρουδάκης είχε προτείνει τότε, στον αείμνηστο Ανδρέα Παπανδρέου, την ίδρυση κρατικών ιδρυμάτων-μειντενίων, όπου η οποιαδήποτε κυοφορούσα, που δεν θα ήθελε να κρατήσει το παιδί της, να μπορούσε ανώνυμα, να το αφήσει στο κράτος. Αν είχε γίνει πραγματικότητα το σχέδιο αυτό, τώρα θα ζούσε μία δεύτερη Ελλάδα! 40 χρόνια μετά, έχουμε και άμβλώσεις με την υποστήριξη σατανιστικών οργανώσεων! Πραγματικά τεράστια πρόοδος!

Η Οργάνωση, Το Τέμπλο του Σατανά, (THE SATANIC TEMPLE), με το εύστοχο αλλά παραπλανητικό σύνθημα: < Όπως ο Αιώνιος Επαναστάτης (Εωσφόρος), κάποτε απήφισε έναν τυραννικό Θεό, έτσι και εμείς θα επαναστατήσουμε >. Το σύνθημα είναι παραπλανητικό, γιατί η Αποστασία του Εωσφόρου, ήταν εγωιστική έπαρση και όχι επανάσταση δημιουργίας, κάτι το οποίο, έγινε αργότερα με την ενανθρώπιση του Υιού και Λόγου του Θεού! Σήμερα, οι σύγχρονοι σατανιστές ακτιβιστές, αγωνίζονται, για το δικαίωμα στην άμβλωση, όπως και για το δικαίωμα να υποστηρίζουν ανοιχτά την πίστη τους και τα σύμβολά τους (άγαλμα του Μπαφομέτ). Δεδομένων λοιπόν, αυτών των σύγχρονων τάσεων, εξηγούνται και τα πρόσφατα γεγονότα στην πατρίδα μας. Όπως και η πρόσφατη έκθεση στην Εθνική Πινακοθήκη, η (Γοητεία του Αλλόκοτου), με τις προσβλητικές εικονογραφίες και βίντεο! Ο βουλευτής Νίκος Παπαδόπουλος, δήλωσε ότι ευρισκόμενος πρόσφατα στις ΗΠΑ, είδε παρόμοιες απεικονίσεις, σε σατανολατρικό ναό! Στον πρόλογο του βιβλίου του, ΣΑΤΑΝΙΣΜΟΣ- ΣΑΤΑΝΟΛΑΤΡΕΙΑ (εκδόσεις ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΜΕΤΩΠΟ), ο Νίκος Ψαρουδάκης γράφει: < Η σατανολατρεία δεν είναι μια θεωρία, ιδεολογία η πίστη: Είναι μια **κατάληξη** ! Στην σατανολατρεία δεν πας κερδίζοντας, δεν ανεβαίνεις. Πηγαίνεις όλο χάνο-

ντας, όλο πέφτοντας! Για αυτό η σατανολατρεία **είναι κατάληξη και όχι κατάκτηση** Ο Σατανολάτρης είναι σαν την πέτρα που κατακυλάει στο βουνό: Δεν βαδίζει, πέφτει! Δεν σκέφτεται αυτό που κάνει. Το κάνει γιατί δεν το σκέφτεται! Ο Θεός είναι < η οδός >, ο Διάβολος είναι < η πτώση >. Προς τον Θεό σημαίνει πορεία. Προς τον Διάβολο: Πέφτεις και πας! Για αυτό ο Θεός σε < περιμένει >, ενώ ο Διάβολος σε < παίρνει >!... Η σατανολατρεία είναι ένα δεύτερο στάδιο: Το πρώτο είναι ο **σατανισμός** ! Η σατανολατρεία είναι η κατάληξη του σατανισμού που είναι **κατάληψη**. Στην σατανολατρεία καταλήγει αυτός που τον έχει ήδη καταλάβει ο σατανάς!...Αυτά έγραψε ο Νίκος Ψαρουδάκης, περίπου τρεις δεκαετίες πριν. Σήμερα βλέπουμε τους < ριζοσπαστικούς > σατανιστές, να υποστηρίζουν τις εκτρώσεις και να κατηγορούν τους < προπάτορες > τους, ως οπισθοδρομικούς και αδρανείς. Το τραγικό στην όλη υπόθεση, είναι το γεγονός, ότι οι Σατανιστές, επειδή δεν πα-

ραδέχονται και το κήρυγμα του Ιησού, αγνοούν έτσι και την φοβερή αποκάλυψη που έκανε, απαντώντας στους Ιουδαίους κατηγορούς Του, < Εσείς πατέρα σας έχετε τον Διάβολο και τις επιθυμίες αυτού κάνετε. Αυτός στην Αλήθεια δεν στάθηκε και δίνει το ψέμα, γιατί μόνο αυτό μπορεί να δώσει, επειδή είναι ο πατέρας του Ψεύδους >.

Έχει σημασία να δούμε το τελετουργικό της άμβλωσης, όπως αναρτάται στην επίσημη ιστοσελίδα, της εν λόγω οργάνωσης. Για λόγους συντομίας, θα αναφερθούμε αποσπασματικά: < Η Σατανική Ιεροτελεστία Άμβλώσεως είναι μια ιεροτελεστία καταστροφής (destruction ritual), που χρησιμεύει σαν τελετή προστασίας. Ο σκοπός της είναι να εξοβελίσει λογισμούς τύψεων, ντροπής και διανοητικής σύγχυσης, που μπορεί να έχει ένας ασθενής, που αποφασίζει να κάνει μία νόμιμη και ιατρικά ασφαλή άμβλωση... Ο σκοπός της τελετής, δεν είναι να πείσει κάποιον να κάνει άμβλωση, αν είναι αναποφάσιτος, αλλά μάλλον να ισχυροποιήσει την απόφαση του και να απομακρύνει τις επιπτώσεις μιας άδικης καταδίκης, που μπορεί να αναγκάσουν κάποιον να ξεστράτισει, από τα μονοπάτια της επιστημονικής λογικής και ελεύθερης βούλησης, που οι Σατανιστές, πασχίζουν να εν κολπώσουν...και το φυλλάδιο συνεχίζει με τις οδηγίες της < τελετής >!

Πριν τη λήψη του φαρμάκου, η αντίστοιχη την έναρξη της αναισθησίας, αναλόγως του είδους της έκτρωσης, ο < ασθενής >, καλείται να < στοχαστεί >, γύρω από τον σκοπό του και το δικαίωμα της υποχρέωσης που έχει απέναντι στον εαυτό του. Μετά να διαβάσει φωναχτά: < Το σώμα μου είναι απαραβίαστο και υπόκειται μόνο στη θέλησή μου. Οι πεποιθήσεις, πρέπει να συμβαδίζουν, με την καλύτερη επιστημονική κατανόηση του κόσμου. Δεν πρέπει να αφήνουμε να διαστρεβλώνονται, τα επιστημονικά δεδομένα, για να ταιριάξουν με τα πιστεύω, οποιουδήποτε. > Μετά το τέλος της επέμβασης, αναφωνείται και η προσωπική επιβεβαίωση: < Με το σώμα, το αίμα μου, την θέλησή μου, έχει ολοκληρωθεί! > Έτσι οι σύγχρονοι σατανιστές, μεταθέτουν την ευθύνη του φόνου του εμπρύου, στην ταλαίπωρη μητέρα και δεν εκτίθεται κανένας άλλος, ούτε και αυτός ο Σατανάς, γιατί < δεν υπάρχει! >. Πραγματικά διαβολική δολοπλοκία!

Εδώ θα πρέπει να τονίσουμε, ότι η εμμονή στις < διαστρεβλωμένες επιστημονικές πεποιθήσεις >, αναφέρονται στην αυθαίρετη δοξασία της εν λόγω οργανώσεως, ότι τους τρεις

συνέχεια
από τη σελ. 1

«Ο πόλεμος είναι ειρήνη»

τωπίζεται
ως «αίρεση»!
– Νόμπελ ειρήνης λαμβάνουν ή διεκδικούν όσοι ηγέτες έκαναν τους πιο πολλούς, τους πιο αιματηρούς ή τους πιο άδικους πολέμους!

Το μεγάλο ψέμα γίνεται αλήθεια!
Ατελείωτοι πόλεμοι διεξάγονται όχι μόνο (κυριολεκτικώς) εναντίον χωρών, αλλά και (μεταφορικώς) εναντίον κοινωνικών προβλημάτων και (συνήθως τεχνητών) κρίσεων, δηλ. κατά:

της τρομοκρατίας
των ναρκωτικών
της φοροδιαφυγής
της ακρίβειας
της ενεργειακής κρίσης
της κλιματικής κρίσης
της υγειονομικής κρίσης και πάει κ-λέγοντας!
Πόλεμοι παντού, πόλεμοι διαρκώς!

Οι πολίτες όλου του κόσμου δέχονται μια κολοσσιαίων διαστάσεων επίθεση κατά του μυαλού τους από τους σατανικούς διαστρεβλωτές της γλώσσας!

Αυτός είναι ο πιο επικίνδυνος πόλεμος, αφού μέσω της σημασιολογικής αντιστροφής των λέξεων επιδιώκεται η φρενοβλαβοποίησή μας!

Το gaslighting είναι μία από τις μεγαλύτερες μάλιστα της εποχής μας!

Στην πραγματικότητα πρόκειται για μια υπο-μάστιγα της κορυφαίας μάστιγας που λέγεται **ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ!**

Μαθαίνουμε, λοιπόν, να σκεπτόμαστε ανάποδα, ώστε να μπορούμε να αποκωδικοποιούμε τις πολεμικές προθέσεις της ελληνικής και της παγκόσμιας αλιτήριας ελίτ των απανταχού της γης προπαγανδιστών σε βάρος των ανυποψίαστων λαών!

Το «1984» του Τζωρτζ Όργουελ είναι το αντι-ευαγγέλιο κάθε πολιτικού που θέλει να εκπορθήσει το μυαλό κάθε πολίτη!

Εκεί είναι γραμμένο το πιο δημοφιλές ανάποδο τρίπτυχο:

Ο πόλεμος είναι ειρήνη / Η ελευθερία είναι σκλαβιά / Η άγνοια είναι δύναμη

Στο ίδιο βιβλίο υπάρχει και το εξής χαρακτηριστικό απόσπασμα:

«**Δεν έχει σημασία αν γίνεται πραγματικά πόλεμος και αφού δεν είναι δυνατόν να υπάρξει καμιά αποφασιστική νίκη, δεν έχει σημασία αν ο πόλεμος πηγαίνει καλά ή άσχημα. Αυτό που είναι απαραίτητο, είναι να υπάρχει πολεμική κατάσταση. Η συστηματικοποίηση της νοημοσύνης που απαιτεί το Κόμμα από τα μέλη του, και που επιτυγχάνεται πιο εύκολα σε μια ατμόσφαιρα πολέμου, είναι τώρα σχεδόν παγκόσμια, αλλά παρατηρείται όλο και πιο έντονα όσο ψηλότερα ανεβαίνει κανείς στην κλίμακα της κοινωνικής θέσης**» (Όργουελ, 1984, μτφ.: Ν. Μπάρτη, εκδ. Κάκτος, Αθήνα 1978, σελ. 190).

Οι ατελείωτοι, κυριολεκτικοί και μεταφορικοί, πόλεμοι έχουν ανυπολόγιστη αξία για τις κυβερνήσεις που τους επικαλούνται:

Από την μια πλευρά κρατούν τους λαούς φοβισμένους και από την άλλη τους κρατούν ενωμένους απέναντι στον εκάστοτε κοινό εχθρό, που, για να είναι ακόμη πιο τρομακτικός, τον βαπτίζουν «**αόρατο εχθρό!**»

Χάρη στην ανάποδη παρουσίαση της πραγματικότητας, οι φοβισμένοι πολίτες θα επιζητούν πάντοτε τις προστατευτικές φτερούγες του πανίσχυρου Λεβιάθαν!

Επιπλέον, τα παράλληλα ή διαδοχικά πολεμικά μέτωπα διασφαλίζουν ότι οι πολεμοχαρείς πολιτικοί δεν κινδυνεύουν ποτέ από τον εσωτερικό πόλεμο που μπορεί να θελήσουν να κηρύξουν οι πολίτες εναντίον τους, μόλις συνειδητοποιήσουν πώς λειτουργεί η οργουελική σκέψη των πολιτικών!

Η ανάποδη γλώσσα αποτρέπει την αφύπνιση και την επ-ανάσταση των λαών που είναι αλυσοδεμένοι στο σύγχρονο σπύλαιο του Πλάτωνα!

Ο κοινός παρονομαστής της πλατωνικής αλληγορίας και της οργουελικής δυστοπίας είναι το αναποδογύρισμα της πραγματικότητας και, συνεπώς, της αλήθειας: Στο έργο του Όργουελ οι χειραγωγοί μιλούν για τον κόσμο ανάποδα, στον Πλάτωνα δείχνουν τον κόσμο ανάποδα (στις πανελληνίες εξετάσεις του 2025 οι υπηρέτες του αποχαυνωτικού συστήματος είχαν το θράσος να συνδυ-

άσουν στο θέμα των Αρχαίων Ελληνικών τον Όργουελ με τον Πλάτωνα!)

Δεν είναι τυχαίο ότι για επαναστάσεις μας μιλάνε συνεχώς αυτοί που μας κυβερνάνε διεθνώς. Κλασικό παράδειγμα ο όρος «Τέταρτη Βιομηχανική Επανάσταση»!

Όταν, λοιπόν, οι μεταφορικού τύπου επαναστάσεις μονοπωλούνται από την πλευρά των πολιτικών, δεν απομένει χώρος για κυριολεκτικού τύπου επαναστάσεις από την πλευρά των πολιτών!

Μάλιστα, στην ανάποδη γλώσσα που μας μιλούν οι πολιτικοί, επ-ανάσταση σημαίνει εν-ταφιασμός!

Για να μην τρελαθούμε και να μπορούμε να βλέπουμε καθαρά την πραγματικότητα, ας κρατήσουμε καλά στο μυαλό μας την πιο ζοφερή, ανάποδη αλήθεια:

Οι εθνικές κυβερνήσεις, οι οποίες λαμβάνουν και εκτελούν πειθήνια εντολές από μια αόρατη Παγκόσμια Κυβέρνηση, εκλέγονται όχι για να μας προστατεύουν αλλά για να μας εξολοθρεύουν!

Το μεγαλύτερο επίτευγμα της ανάποδης σκέψης με την οποία οι εξουσιαστές «εμβολιάζουν» μεθοδικά και διαχρονικά τους εξουσιαζομένους αποτυπώνεται στο άκρως διδακτικό παραμύθι «Η Κοκκινοσκουφίτσα»:

Ο μεν παμπόνηρος λύκος που έχει μεταμφιεσθεί σε γιαγιά είναι το αρχέτυπο κάθε παλαιού και σύγχρονου πολιτικού, η δε ευκολόπιστη κοκκινοσκουφίτσα είναι το αρχέτυπο του χαινοπολίτη που εμπιστεύεται τις δήθεν αγαθές προθέσεις των ραδιούργων πολιτικών, οι οποίοι προσποιούνται ότι ενδιαφέρονται για το καλό και την ασφάλειά μας, ενώ αποκλειστικό μέλημά τους είναι πώς θα μας εξαπατούν διαρκώς για να περνάνε εκείνοι όσο καλύτερα γίνεται ζώντας σε βάρος μας.

Όπως ο λύκος λιγουρεύεται να καταβροχθίσει την κοκκινοσκουφίτσα, έτσι και οι αδίστακτοι πολιτικοί λιγουρεύονται να απομυζήσουν τους πλανεμένους πολίτες.

Στην ανάποδη γλώσσα, με την οποία το βρεφοποιοπτικό σύστημα μας γαλουχεί παιδιόθεν μέσω των παραμυθιών, η φράση στο τέλος κάθε παραμυθιού «κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα» πρέπει να διαβάζεται ανάποδα:

«Κι έζησαν οι πολιτικοί καλά και εμείς οι πολίτες μόνιμως χειρότερα!».

συνέχεια από τη σελ. 19

ΘΥΣΙΑ ΣΤΟΥΣ ΒΑΑΛΕΙΜ*, Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ;

πρώτους μήνες της εγκυμοσύνης, το έμβρυο δεν είναι σχηματισμένος άνθρωπος, αλλά < πολτός >! Βέβαια, κανείς δεν μπαίνει στον κόπο, να μας εξηγήσει, τί είναι αυτό που κάνει το έμβρυο, να γίνεται άνθρωπος, από μια ημερομηνία και μετά! Το συμπέρασμα όλων αυτών είναι, ότι η < προοδευτική > Δύση, κάνει ότι μπορεί, για να μοιάζει με την προφητευμένη σύγχρονη Βαβυλώνα, με το γνωστό τέλος! Επίσης, να σημειώσουμε, ότι στην έδρα της οργάνωσης, φιλοξενείται τεράστιο μεταλλικό γλυπτό, του Μπαφομέτ, (μια αλληγορική προσομοίωση του Σα-

τανά) και σύμβολο των Ναϊτών Ιπποτών, που χρησιμοποιείται για τους γάμους και για αναμνηστικές φωτογραφίες, με τους επισκέπτες της οργάνωσης! Ιστορίες για γερά στομάχια και ο Θεός βοηθός! Όπως βλέπουμε και στην πράξη, οι < πέτρες >, που περιέγραφε ο Νίκος Ψαρουδάκης, πριν από 30 χρόνια στα βιβλία του, συνεχίζουν ακάθεκτα να πέφτουν, μέχρι να πιάσουν πάτο! Και κανείς δεν φαίνεται να υπολογίζει, την πραγματική αλήθεια της ζωής, που είναι η εξής: Χωρίς την οικογένεια δεν ζεις, χωρίς πατρίδα δεν ξέρεις πού ζεις και χωρίς την

πίστη, στον αληθινό Θεό της Αγίας, Ομοουσίω και Ζωοποιού Τριάδος, δεν ξέρεις γιατί ζεις! Από αυτήν τη θεώρηση, ο Άνθρωπος, είναι ένα νήπιο της Δημιουργίας, που προορίζεται για την Βασιλεία των Ουρανών και όχι σφάγιο του ανθρωποκτόνου Σατανά! Πάντως για να είμαστε δίκαιοι, μπροστά στην Κρίση του Θεού, οι Σατανιστές είναι πιο δικαιωμένοι, από τους < πιστούς >, αλλά < χλιαρούς > Χριστιανούς, ανά τον κόσμο και είναι πιθανότερο τελικά οι Σατανιστές, να μετανοήσουν και να σωθούν και οι < πιστοί > Χριστιανοί, να κολαστούν!

*Η λέξη Βααλείμ, που χρησιμοποιούμε στον πρόλογο, είναι ο πληθυντικός του Βαάλ, του αρχαίου θεού των Χαναανίων, ο θεός Ήλιος. Όπως είναι γνωστό από την Ιστορία, το είδωλο του Βαάλ, με μορφή ταύρου, αποτελείται από μέταλλο, το οποίο πυρακτωνόταν από φωτιά και στη συνέχεια οι ιερείς, τοποθετούσαν στα πυρακτωμένα χέρια του, ενήλικες η βρέφη, για την θυσία! Ο πληθυντικός Βααλείμ, σημαίνει, εκτός του Θεού Ήλιου και άλλες θεότητες, όπως τα διάφορα στοιχεία της φύσης. Δηλαδή την ειδωλολατρεία, γενικότερα.

‘Ημαρτον Κύριε Αμαρτήσαμε αδελφοί πάντες’ πλανηθήκαμε πάντες

πλησίον μας, στην πλάση όλη.

Και τώρα έρχεται η αμαρτία μας αυτή να μας καταδιώξει, να μας συντρίψει.

Είναι η ώρα που τα γεγονότα και η πραγματικότητα έρχονται να εκδικηθούν όλους μας για το **Μάτριξ** που επιλέξαμε να ζούμε. Για τον πλησίον μας που αφήσαμε αβοήθητο, για την αμαρτία που την ονομάσαμε αρετή.

Είναι **Ώρα Μετανοίας**. Αυτός να είναι ο μόνος στόχος μας, το μόνο μέλημά μας.

Όχι για τα γεγονότα που ήρθαν και θα έρχονται αδυσώππτα.

Όχι για να μην συμβούν άλλα μελλοντικά δεινά.

Ζούμε ήδη μέσα στα δεινά της αμαρτίας και βασανίζομαστε όλοι μας. Ας ξυπνήσουμε πια...

Γιατί η **Μετανοία** είναι η προϋπόθεση, για να προσεγγίσουμε τον **Χριστό** ώστε να αιτηθούμε όχι την κοϊκή και επίγεια σωτηρία αλλά την **Αιώνια Ζωή Του**.

Η μετάνοια δεν είναι συναίσθημα ή ιδέα· είναι **σταυρική εμπειρία**, καρδιακός αγώνας. Είναι ο δρόμος της **άρνησης του εαυτού μας**, της συγκώρπησης των πάντων. Δεν μπορεί να υπάρξει Χριστός χωρίς Γολγοθά, ούτε Ανάσταση χωρίς Σταύρωση.

Η βαθιά μετάνοια ωστόσο πολλές φορές έρχεται μετά την **Ταπείνωση**...

Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· Οὐκ ἔστι Θεός. Διεφθάρησαν καὶ ἐβδελύχθησαν ἐν ἀνομίαις, οὐκ ἔστι ποιῶν ἀγαθόν. ψ, 52,2

Τί οὖν; Προεχόμεθα; Οὐ πάντως· προητιασάμεθα γὰρ Ἰουδαίους τε καὶ Ἑλληνας πάντας ὑφ’ ἀμαρτίαν εἶναι.

καθὼς γέγραπται· Οὐκ ἔστιν δίκαιος, οὐδὲ εἷς· οὐκ ἔστιν ὁ συνιῶν, οὐκ ἔστιν ὁ ἐκζητῶν τὸν Θεόν· πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν· οὐκ ἔστιν ὁ ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός· Τάφος ἀνεωγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν· ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολιοῦσαν· ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ κείλη αὐτῶν· ὦν τὸ στόμα ἀρᾶς καὶ πικρίας γέμει· ὀξεῖς οἱ πόδες αὐτῶν ἐκκέαι αἶμα·

σὺντριμμα καὶ ταλαιπωρία ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν· καὶ ὁδὸν εἰρήνης οὐκ ἔγνωσαν· οὐκ ἔστιν φόβος Θεοῦ ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.

Ρωμαίους 3:9-18

Προσέξτε ! **η αμαρτία μας**, αυτή μας τιμωρεί, **όχι ο Θεός**.

Τι είναι παράδεισος και τι κόλαση;

Αν είναι τόπος, τότε είναι ο ίδιος τόπος.

Αν είναι κατάσταση, τότε είναι η ίδια κατάσταση.

Ναι η κόλαση και ο παράδεισος είναι το ίδιο. **Ένας τόπος και ίδια κατάσταση.**

Μετά την κρίση το κέλυφος προστασίας που απλώνει ο Θεός γύρω μας, για να μας προστατέψει από την **Δόξα Του**, αποσύρεται.

Αυτός που αγαπά τον Θεό, Τον βλέπει άμεσα πλέον και χαίρεται τη χαρά της Αγάπης Του.

Αυτός που αρνήθηκε τον Θεό, Τον βλέπει άμεσα πλέον και συντρίβεται, καίγεται, βασανίζεται από την άρνηση της Αγάπης Του.

Φανταστείτε ένα πανίσχυρο λέιζερ, ικανό να κόβει μέταλλα, να εξαερώνει την ύλη.

Τι γίνεται όμως, όταν ο Θεός με θείο λέιζερ στέλνει κύματα φωτός σε αυτόν που τον αρνείται ; Σε αυτόν που απορροφά το φως λόγω της απόφασης του να περιζωθεί την αμαρτία; με κάθε κύμα και περισσότερη ενέργεια, μεγαλύτερη θερμότητα !

αυξάνεται η θλίψη, η αγωνία, η απόγνωση του.

«ὁ Θεὸς ἡμῶν πῦρ καταναλίσκον» *Εβραίους 12:29*
«ἄνθραξ γὰρ ἐστὶ τοὺς ἀναξίους φλέγων» (κάρβουνο αναμμένο)

Τι μπορεί να μείνει αλώβητο στο αδυσώππτο αυτό φως; Ένας **καθρέφτης** μόνο. Αυτός δεν παθαίνει τίποτε, γιατί αντανακλά όλη την ενέργεια. Έτσι και ο **καθ’ ομοίωσιν** άνθρωπος. Γίνεται καθρέφτης του Θεού. Αντανακλά πίσω στο Θεό το φως που δέχεται. Και το φως αυτό αντανακλάται πάλι από Τον Θεό σε μας, και Εκείνος στέλνει – προσθέτει

και νέα δέσμη. Προσθέτει νέο φως, νέου χρώματος, νέας δόξας, νέας πτυχής της Αποκάλυψής Του. Και η αγάπη και η κοινωνία αυξάνει από δόξα εις δόξαν. *ἡμεῖς δὲ πάντες ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν Κυρίου κατοπτριζόμενοι, τὴν αὐτὴν εἰκόνα μεταμορφούμεθα ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, καθάπερ ἀπὸ Κυρίου Πνεύματος. Β’ Κορ. 3:18*

Στην εποχή μας **ξεχάσαμε το Χριστό**, τον διώξαμε από τις ζωές μας. Γιατί **δε βόλευε** τάχα. Θέλαμε να τα έχουμε όλα, να μη μας λείπει τίποτε, να μην μας ελέγχει κανείς. **Η ύβρις**, αυτή η ίδια θα μας ξεκάνει τώρα. Όπως υπάρχουν απαραβίαστοι φυσικοί νόμοι έτσι υπάρχουν και απαραβίαστοι **πνευματικοί νόμοι**. Μας έλειπε η ελευθερία τάχα. Αν είσαι ελεύθερος και μάγκας παρέκαμψε τους φυσικούς νόμους. Πάρε το ποδήλατο και κάνε μια βόλτα μέσα σε λάβα ηφαιστείου αν μπορείς. Αγνόπσε τον τοίχο μπροστά σου, αφού είσαι ελεύθερος μωρέ, και δώσε μια να περάσεις από μέσα.

Η μόνη ελευθερία είναι ο Χριστός. Ο μόνος ελεύθερος **με τη Χάρη Του** μπορεί να γίνει ο Πιστός.

Έρθε η ώρα να αντιμετωπίσουμε σαν κόσμος τις συνέπειες της προσπάθειάς μας να αγνοήσουμε τους πνευματικούς νόμους.

Οι πράξεις μας, αυτές μας τιμωρούν. Αφού στραφήκαμε στον διάβολο, για να περνάμε καλά, του δώσαμε πλέον την άδεια να κάνει αυτό που θέλει. Να αλλοιώσει την αγαθή δημιουργία και να την καταστρέψει. **Η απληστία** και τα **πάθη** μας σαν **θηρία** ορμούν, να μας ταπεινώσουν.

ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται. Λουκ. 18,14

Οι φυσικοί νόμοι του σύμπαντος θα σαλευτούν, η πλάση θα στραφεί εναντίον μας. Όλα όσα ετοίμασαν με την ανοχή μας οι κοσμοκράτορες του αιώνας τού-

του έρχονται να μας βρουν. Αλλά, «μωραίνει Κύριος ον βούλεται απολέσαι».

Εν τέλει τα σχέδιά τους θα καταπέσουν και επάνω τους. Ένας νέος πύργος της **Βαβέλ η «Νέα Τάξη»** τους. Θα στραφεί ο ένας ενάντια στον άλλο και θα αυτοκαταστραφούν. Μην παραξενευτείτε αν δείτε φωλιές μυρμηγκιών να αλληλοσκοτώνονται. Η αμαρτία μας τρέλανε και έβγαλε από την ισορροπία όλη τη κτίση.

«ἀποστρέψαντος δέ σου τὸ πρόσωπον ταραχθήσονται· ἀντανελεῖς τὸ πνεῦμα αὐτῶν, καὶ ἐκλείψουσι καὶ εἰς τὸν κοῦν αὐτῶν ἐπιστρέψουσιν.» ψαλ. 103,29

Ας υποδεχτούμε λοιπόν, αδελφοί, τα βάσανα που έρχονται **με καλή Ταπείνωση**, ώστε να ζήσουμε και την **Μετανοία**.

Στην Αποκάλυψη το πρώτο γεγονός, η πρώτη σφραγίδα που ανοίγει είναι ο ίδιος ο Χριστός. Δε θα αφήσει το πλάσμα Του, θα το υπερασπιστεί, θα το περιφρουρήσει έως τέλους.

« καὶ ἐξήλθε νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ» Α. 6.2

Ας μείνουμε δίπλα στους λίγους καλούς Ιερείς, στους ελάχιστους εναπομείναντες Αρχιερείς. Χρειάζονται τη στήριξή μας και εμείς τη δική τους, διότι ακόμα και μέσα στα δεινά που έρχονται, το κομμάτι του κλήρου και των συν αυτό που **σάπισε** θα συνεχίσει να προκαλεί ακάθεκτο. Ας μη μας σκανδαλίζουν ούτε αυτοί, ούτε οποιοσδήποτε πολιτικοί ή γνωστικοί. Σε όποιον αντιλαμβάνεται τις καταστάσεις, έχει γίνει φανερό ότι **δεν μπορούμε να κάνουμε απολύτως τίποτε** μόνοι μας για να τους ξεφορτωθούμε. Ας δώσουμε με πίστη τον αγώνα μας έστω κι έτσι.

Όπως δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε και για τα αδέρφια μας στην άλλη ακτή του Αιγαίου. Πάνω από το 50% της λεγόμενης Τουρκίας είναι εξισλαμισμένοι με ακέραιο 100% DNA **Έλληνες**, και βέβαια υπάρχουν **Αρμένιοι**, άραβες, καθώς και εκατομμύρια Κούρδοι. Οι λεγόμενοι Τούρκοι – Μογγόλοι είναι ελάχιστοι με τα αρχικά γενετικά τους χαρακτηριστικά να έχουν απομείνει μόνο σε ένα μικρό ποσοστό του DNA.

Πρέπει κάποια στιγμή να πούμε **την αλήθεια** για την επανάσταση του 1821. Ήταν ένας σπουδαίος αγώνας αλλά οι Έλληνες δεν λευτερωθήκαμε ποτέ. Εν τέλει απλά **αλλάξαμε αφέντες**. Από τους Οθωμανούς δοθήκαμε στους Άγγλους – Γάλλους – Γερμανούς και βεβαίως αργότερα στους Αμερικανούς και το Σιωνιστικό λόμπι. Αυτό το **ψευτορωμαίικο** των ξένων κέντρων τελειώνει.

Αλλά να αποφύγουμε και τους άσκοπους, κακής προελεύσεως εθνικισμούς και όποιου άλλου είδους -ισμούς. Ο Χριστιανός και ο Έλληνας δεν έχουν πλέον υλικά όρια- περιθώρια DNA αλλά Πνευματικά. Ο Λόγος και η Θεία Κοινωνία του Χριστού μετασχηματίζουν όλους μας σε αδέρφια εξ αίματος.

Μη γελιέστε και καμαρώνετε για τον αρχαίο πολιτισμό και τη γλώσσα μας, τη φιλοσοφία, τις επιστήμες, τέχνες και τη δημοκρατία μας.

Όλα αυτά δόθηκαν άνωθεν. Δωρεάν.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ

Ομιλίες στο βιβλίο της Αποκάλυψης του Αγ. Ιωάννου του Θεολόγου από το μακαριστό γέροντα π. Αθανάσιο Μυτιληναίο.

Ερμηνεία εις την Αποκάλυψη, 3η συνέχεια από την 29η Ομιλία 11/10/1981

«Καί ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγίδα τὴν τρίτην, ἤκουσα τοῦ τρίτου ζώου λέγοντος· ἔρχου. καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος μέλας, καὶ ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτὸν ἔχων ζυγὸν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ· καὶ ἤκουσα ὡς φωνὴν ἐν μέσῳ τῶν τεσσάρων ζώων λέγουσαν· χοῖνιξ σίτου δηναρίου, καὶ τρεῖς χοίνικες κριθῆς δηναρίου· καὶ τὸ ἔλαιον καὶ τὸν οἶνον μὴ ἀδικήσης.» (Αποκ. 6, 5-6)

Ἔτσι μπορούμε νά καταλάβουμε πάλι κι ἐκεῖνο πού εἶχε πῆ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «ὅτι διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ –πρέπει– ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» (Πράξ. 14, 22). Αὐτό τό «δεῖ», αὐτό τό πρέπει, δέν ἐκφράζει κάποια ἀναγκαιότητα πού προέρχεται ἀπὸ τὸν Θεό, ὅτι δηλαδή ὁ Θεός ἔτσι χαλκεύει τὴν σωτηρία μας, νά περάσωμε ἀπὸ τίς θλίψεις· αὐτό τό «δεῖ» τό χαλκεύουν οἱ ἐχθροὶ τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἀκόμη, ὡς πρὸς τὸν Κύριον, αὐτό τό «δεῖ» ἐκφράζει τό «ἀνένδεκτόν ἐστι τοῦ μὴ ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα» (Λουκ. 17, 1. Πρβλ. Ματθ. 18, 7). Ὅταν ὁ Κύριος λέγει «ἀνένδεκτόν ἐστι τοῦ μὴ ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα», μᾶς τονίζει πὼς εἶναι ἀδύνατον νά μὴ ἔλθουν τὰ σκάνδαλα. «Πλὴν οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκεῖνῳ δι' οὗ τὰ σκάνδαλα ἔρχονται»· ἀλλοίμονο ὅμως στὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο ἀπ' τὸν ὁποῖο προέρχονται τὰ σκάνδαλα.

Πέστε μου, ἐάν παρεσκευάζοντο τὰ σκάνδαλα ἀπὸ τὸν Θεόν, πὼς θά ἔλεγε «ἀλλοίμονο στὸν ἄνθρωπο πού φέρνει τὰ σκάνδαλα»; Δέν θά ἦταν μία φοβερὴ ἀντίφασι στὸν Θεό; Αὐτό τό «ἀνένδεκτον» λοιπὸν ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους πού δέν θά δεχθοῦν τό Εὐαγγέλιον. Καὶ αὐτοί, οἱ μὴ δεχόμενοι τό Εὐαγγέλιον, ἄς τό πάρωμε εἴδησι, θά ὑπάρχουν πάντοτε, μέ πύκνωσιν διαρκὴ πρὸς τὰ ἔσχατα. Ὅσο πλησιάζουμε πρὸς τὰ ἔσχατα, τόσο περισσότερο οἱ ἄνθρωποι θά ἀρνοῦνται τό Εὐαγγέλιον.

Ἴσως νά τό διαισθάνεσθε καὶ νά τό βλέπετε μέσα σ' αὐτὴ τὴν μικρὴ πορεία τῆς ζωῆς μας, ἔστω κι ἂν εἶναι ἓνα dt –νά τό πῶ ἔτσι, μαθηματικά– ἔστω κι ἂν εἶναι ἓνα κλάσμα τοῦ χρόνου, δηλαδή μία ὑποδιαίρεσις, κάτι πολὺ μικρὸ τοῦ χρόνου. Τί εἶναι ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ;... Πενήντα χρόνια;... ἑβδομήντα χρόνια;... Εἶναι ἓνα d τοῦ χρόνου· εἶναι μία ὑποδιαίρεσις τοῦ χρόνου πολὺ μικρὴ. Καὶ ὅμως, μέσα σ' αὐτὴν τὴν ὑποδιαίρεσι τοῦ χρόνου, μπορούμε νά διακρίνουμε, ἀγαπητοί μου, ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, τὰ σημάδια. Ἔνας πού εἶναι πενήντα χρόνων ἄνθρωπος, ἐξήντα χρόνων, ἑβδομήντα, ἤδη τὰ ἔχει δῆ· ἔχει δῆ πὼς ζοῦσαν οἱ ἄνθρωποι πρῶτα· ἔχει δῆ πὼς ἐσκέπτοντο πρῶτα, πὼς σκέπτονται τώρα καὶ πὼς θά σκέπτονται αὔριο.

Ὅλα αὐτὰ τὰ συνοψίζει –χωρὶς νά σᾶς τό ἐρμηνεύσω· θά σᾶς τό διαβάσω μόνο– ὁ Μιχαὴλ Ἀκομινάτης ὡς ἐξῆς: «...Ἐν τῇ ἀνοίξει τῆς δευτέρας σφραγίδος, τὴν μετὰ τοὺς ἀποστόλους ἐνόησαν διαδοχῆν, τῶν τε μαρτύρων καὶ διδασκάλων· αὐξανόμενου γὰρ τοῦ κηρύγματος», ἐνῶ ἠῦξανε τό κήρυγμα, «ἐστασιάσθη ἡ οἰκουμένη. Καὶ διωγμοὶ καὶ σφαγαὶ τῶν φιλοχρίστων πανταχοῦ καὶ τὴν εἰρήνην μάχαιραν διεδέξατο, ἦν», τὴν ὁποῖαν, «βαλεῖν ἐπὶ τῆς γῆς ἤλθεν ὁ Χριστός. Ὅθεν καὶ ὁ ἵππος πυρρὸς εἰς σύμβολον τῆς τῶν πειρασμῶν πυρώσεως, ἢ τοῦ διαπύρου ζήλου τῶν καλλινίκων μαρτύρων, ἢ τῆς τῶν αἱμάτων αὐτῶν ἐκχύσεως.» (Κ. Δυοβουνιώτου, Ἡ ἀνέκδοτος ἐρμηνεία τοῦ Μιχαὴλ Ἀκομινάτου εἰς τὴν Αποκάλυ-

ψιν τοῦ Ἰωάννου).

Πάντως ὁ Κύριος εἶπε κάτι, καὶ ἄς τό ξέρουμε: «καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ» (Ματθ. 10, 36), ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου θά εἶναι οἱ σπιτικοὶ του. Ἔνας πού θέλει πραγματικά νά ζήσει πνευματικὴ ζωὴ, ἐάν τό σπίτι του δέν καταλαβαίνῃ τίποτε, γρήγορα –τό σπίτι του!– θά γίνῃ ἐχθρικό. Εἶναι τραγικό! εἶναι φοβερό! ἀλλ' εἶναι μία πραγματικότητα.

Καὶ ἐρχόμεθα εἰς τό ἀνοιγμα τῆς τρίτης «σφραγίδος».

«Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγίδα τὴν τρίτην, ἤκουσα τοῦ τρίτου ζώου λέγοντος· ἔρχου. καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος μέλας, καὶ ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτὸν ἔχων ζυγὸν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ· καὶ ἤκουσα ὡς φωνὴν ἐν μέσῳ τῶν τεσσάρων ζώων λέγουσαν· χοῖνιξ σίτου δηναρίου, καὶ τρεῖς χοίνικες κριθῆς δηναρίου· καὶ τὸ ἔλαιον καὶ τὸν οἶνον μὴ ἀδικήσης.» (Αποκ. 6, 56)

Ὅταν ἠνοιχθῇ ἡ τρίτη «σφραγίδα», ἐξῆλθε ἓνας μαῦρος «ἵππος», πρὸς τὸν ἀναβάτη τοῦ ὁποῖου μαῦρου «ἵππου» τό τρίτον «ζῶον», τό «ἔχον πρόσωπον ὡς ἀνθρώπου» (Αποκ. 4, 7), εἶπε: «Ἐλα.».

Τί θά πῆ αὐτό τό «Ἐλα.»;

Δηλαδή: «Καιρὸς εἶναι· μὴ σταματᾶς· πρέπει νά προβῆς σ' ὅ,τι εἶναι νά προβῆς.».

Ὁ ἀναβάτης αὐτὸς κρατοῦσε «ζυγόν» στό χέρι του, ζυγαριά. Τό μαῦρο «ἄλογο» συμβολίζει τό πένθος καὶ τὴν κατῆφεια. Ποιὸ πένθος ὅμως; Τό πένθος ἀπὸ τὴν πληγὴ πού ἐπιφέρει ὁ ἀναβάτης εἰς τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὁ «ζυγός», ἀγαπητοί μου, εἶναι τό σύμβολον, ὅπως ἐξ ἄλλου φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸν ὄλον στίχον τοῦ κειμένου πού εἶδαμε, τοῦ λιμοῦ, τῆς πείνας. Πρόκειται περὶ ἐλλείψεως τροφίμων, πού θά δίδονται μέ τό ζύγι.

Καὶ πράγματι, ἠκούσθη μία φωνὴ μέσα ἀπὸ τὰ τέσσερα «ζῶα», ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ τέσσερα «ζῶα», πού ἔλεγε: «Μία χοῖνιξ», δηλαδή μία περίπου λίτρα –κάπου 900 μέ 930 γραμμάρια εἶναι ἡ χοῖνιξ· εἶναι ὀμηρικόν μέτρον· τό χρησιμοποιοῦσαν στήν ἐποχὴ τοῦ Ὀμήρου· καὶ τό ἀναφέρει καὶ ὁ Ὀμηρος–, «Μία χοῖνιξ σίτου, σιταριοῦ, θά τιμᾶται ἓνα δηνάριον, καὶ τρεῖς χοίνικες κριθαριοῦ θά τιμῶνται ἓνα δηνάριον.»., δεδομένου ὅτι τό σιτάρι σέ ποιότητα εἶναι καλύτερο ἀπὸ τό κριθάρι.

Γιὰ νά πάρωμε μιὰ εἰκόνα αὐτῆς τῆς ἀξίας –γιατί ἀναφέρει ἐδῶ τιμές καὶ ποσότητες– καὶ γιὰ νά ἰδοῦμε τὴν ἀκρίβεια καὶ τὸν «λιμόν», τὴν πείνα, δέν ἔχομε παρά νά ἀνατρέξουμε εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Κυρίου, τότε πού γράφτηκε τό κείμενο, γιὰ νά βροῦμε ποιό ἦταν τό ἐργατικὸν ἡμερομίσθιον τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Εἰς τό Κατὰ Ματθαῖον, 20, 2, βλέπομε τὸν Κύριο νά φτιάχνῃ τὴν παραβολὴ τῶν ἐργατῶν τοῦ ἀμπελώνος. Σημειώσατε ὅτι οἱ παραβολές τοῦ Κυρίου δέν εἶναι πραγματικὲς ιστορίες. Ὅχι· εἶναι πλασματικὲς. Δέν ἔχουν τίποτε ὅμως τό φανταστικό. Δέν μοιάζουν μέ τοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου, πού εἶναι οἱ ἀλεποῦδες, τὰ κοράκια καὶ τὰ λεοντάρια· διότι μιλοῦν ἄνθρωποι. Ὑπάρχει ἐντελῶς ρεαλιστικὸν περιεχόμενον στίς παραβολές Του, καὶ παίρνει δεδομένα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ Του. Δέν βάζει δηλαδή φανταστικά πράγματα. Ἔτσι τό ἡμερομίσθιο πού βάζει ἐκεῖ, εἶναι τό ἡμερομίσθιο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Λέγει λοιπὸν: «Καὶ συμφωνήσας μετὰ τῶν ἐργατῶν ἐκ δηναρίου τὴν ἡμέραν ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὸν ἀμπελῶνα αὐτοῦ.».

+ π. Αθ. Μυτιληναίος

Ὅστε τό ἡμερομίσθιον ἦταν ἓνα δηνάριον τὴν ἡμέρα. Συνεπῶς μέ ἓνα ἐργατικὸν ἡμερομίσθιον θά ἀγοράζεται ἢ μία λίτρα σιταριοῦ, ἢ οἱ τρεῖς λίτρες κριθαριοῦ. Ἐάν θά πρέπει νά θεωρήσουμε σήμερα ὅτι ἓνα ἐργατικὸ ἡμερομίσθιο εἶναι περίπου χίλιες δραχμές –ἓνα ἐργατικό–, τότε ἢ μία λίτρα σίτου, τὰ 900 γραμμάρια σιταριοῦ, θά πρέπει νά τιμῶνται χίλιες δραχμές! καὶ τό κριθάρι γύρω στίς τρακόσιες δραχμές τό κιλό! λιγώτερο ἀπὸ κιλό· τὰ 900 γραμμάρια.

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι λίγο πρὶν τὴν ἀπελευθέρωσι μας ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς ἢ τιμὴ τοῦ αὐγοῦ στήν Ἀθήνα εἶχε φθάσει τὰ διακόσια ἑκατομμύρια δραχμές!...

Αὐτὰ ὡς πρὸς τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀκρίβεια τῶν πραγμάτων. Ὡς πρὸς τὴν ποσότητα ὅμως ἐκφράζει τό πρᾶγμα ὁ «ζυγός» τοῦ ἀναβάτου, πού εἶναι τό γνωστὸ μας δελτίον.

Παρά ταῦτα ὁ λιμός, ὅπως μᾶς τὸν περιγράφει ἐδῶ αὐτὴ ἡ πληγὴ, δέν θά εἶναι τόσο φοβερός, διότι προσθέτει ἢ φωνὴ πού ἠκούσθη ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ τέσσερα «ζῶα»: «καὶ τὸ ἔλαιον καὶ τὸν οἶνον μὴ ἀδικήσης» (Αποκ. 6, 6), δηλαδή μὴ προσβληθοῦν αὐτὰ τὰ δύο, πού εἶναι ὁμοίως βασικά τῆς ἀνθρωπίνης διατροφῆς.

Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ σῖτος –δηλαδή τό ἀλεύρι, ὁ ἄρτος–, τό λάδι καὶ τό κρασί εἶναι τρία ἀντιπροσωπευτικά πράγματα τῆς διατροφῆς τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτό καὶ στήν ἀρτοκλασία ἔχομε τὸν ἄρτον –τοὺς ἄρτους, ἂν θέλετε–, ἔχομε καὶ δύο φιαλίδια, πού τό ἓνα ἔχει λάδι καὶ τό ἄλλο ἔχει κρασί. Εἶναι ἀντιπροσωπευτικά τῆς ἀνθρωπίνης διατροφῆς. Γι' αὐτό καὶ εὐχόμεθα εἰς τὸν Θεόν, μέ τὴν τελετὴν τῆς ἀρτοκλασίας, νά μὴν στερηθοῦμε ποτέ αὐτές τίς τροφές, ἀλλὰ ὁ Κύριος νά τίς εὐλογήσῃ, καὶ νά ἔχωμε πάντοτε εἰς τό σπίτι μας τροφίμα. Γι' αὐτό λέμε: «Καὶ εἰς ἐκείνους πού ἐπιτελοῦν τὴν ἑορτὴν ταύτην, τὴν ἑορτὴν καὶ πανηγυριν ταύτην, τὰ ταμιεῖα τους, οἱ ἀποθήκες τους νά εἶναι πλήρεις, νά εἶναι γεμάτες· νά μὴν φθάσουμε δηλαδή εἰς τό κακόν τῆς πείνας. Γιατί –ἀλήθεια σᾶς λέγω– ἡ πείνα εἶναι φοβερό σύμβουλος· εἶναι φοβερό πρᾶγμα ἢ πείνα. Εἶναι φοβερό πρᾶγμα ἢ πείνα! Μόνον ὅσοι μπόρεσαν νά γνωρίσουν τί θά πῆ πείνα μποροῦν νά καταλάβουν τό μέγεθος τῶν λόγων μου αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

Ἴσως αὐτό νά γίνεται διὰ τὴν πρόνοια τῶν πιστῶν καὶ χάριν αὐτῶν. Τό βγάζουμε ἀπὸ τοῦτο πού λέγει ὁ Κύριος: «Ἐάν ὁ Θεός δέν ἐκόλωβνε τίς ἡμέρες», δηλαδή δέν συντόμευε τὸν χρόνον τῆς δοκιμασίας, «καὶ τοῦτο χάριν τῶν πιστῶν, δέν θά μπορούσε κανεὶς νά ζήσει πάνω στή γῆ.» (Ματθ. 24, 22. Μᾶρκ. 13, 20).

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ

Μια ταπεινή και οσιότητα μορφή

«Μητροπολίτης Καστοριάς»

συνέχεια από τη σελ. 1

μαζί με τους πέντε συμμαθητές μου, και...ομοιόδεα αδελφικούς μου φίλους, νεαροί έφηβοι και κατηχητόπουλα στον Ι.Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου στο Χαϊδάρη- Αθηνών, μετά την Κυριακάτικη Θ.Λειτουργία βγαίναμε έξω στην αυλή του Ι.Ναού και παίζαμε σαν τρελούτσικα παιδιά. (α)

Κάποια ηλιόλουστη μέρα μας πλησίασε ένας νεαρός κύριος με τη σύζυγο του και με ένα φωτεινό χαμόγελο στα γλυκύτατα πρόσωπα τους, μας χαιρετούν. << Τι κάνετε παιδιά ; , τι ωραία που παίζετε ! >> .

Εμείς μαζευτήκαμε γύρω τους σαν τα κλωσσόπουλα και εκείνος ο ευγενέστατος κύριος μας είπε : << Μηράβρο παιδιά, θα είσατε και κατηχητόπουλα φαντάζομαι! >>, << Ναι ! >> του απαντήσαμε όλοι μαζί με μια φωνή !

<< Τι λέτε παιδιά, δεν έρχεστε όλοι μαζί το Σάββατο στο σπίτι μου να κάνουμε παρέα και να μιλήσουμε για τον Θεό ; >>.

<< Ευχαριστούμε κύριε, είπαμε όλοι μαζί και πάλι με μια φωνή! >>. Έτσι και έγινε. Εκεί ανακαλύψαμε ότι αυτός ο κύριος από εκείνη την στιγμή και για όλα τα επόμενα χρόνια θα ήταν ο Ομαδάρχης μας των ΧΜΟ

(Χριστιανικών Μαθητικών Ομάδων) και ο μετέπειτα εις Χριστόν οδηγός μας, από τότε που μας '΄ψάρεψε' '΄έξω από την εκκλησία, και εν συνεχεία για όλη μας την ζωή, θα μας συνέδεε μια απέραντη αγάπη μέχρι την εν' Θεώ πρόσφατη κοίμηση του σε βαθύτατο γήρας (11 Δεκ. 2025).

Εκείνος λοιπόν, ο εις Χριστόν '΄αλιεύς' '΄ και οδηγός μας ήταν ο Ικανότατος δικηγόρος Δημήτριος Παπουτσιδάκης, (1) , εξειδικευμένος στο Εκκλησιαστικό Δίκαιο, που τις επόμενες δεκαετίες (1970-1990) , αγωνιζόμενος, υπερασπίστηκε τους 12 εκείνους Αγίους αδικώς διωχθέντες Μητροπολίτες, κατά την σκοτεινή εκείνη Εκκλησιαστική περίοδο και οι οποίοι παρότι εδικαιώθησαν πολλάκις και από το Συμβούλιο Επικρατείας, ΔΕΝ αποκαταστάθηκαν ποτέ, κατά το...γνωστό ρητό : '΄Άλλαι μεν βουλαί Δικαίου και Δικαιοσύνης, άλλα δε Αρχιεπίσκοποι, αρχιερείς (και...Φαρισαίοι) κελεύουσι '΄, αφού επίσης γνωστόν είναι (με μια μικρή...παραλλαγή) ότι '΄ την...αφάνειαν και...την αδράνειαν πολλοί εμίσησαν, την δόξαν όμως και την εξουσίαν και...μάτσο ουδείς '΄ ! (2)

Β) Ο μακαριστός σήμερα, κ. Παπουτσιδάκης Δ. μου τηλεφώνησε μια μέρα λέγοντας, << Γεράσιμε, τα ευχάριστα νέα για την Ι. Μητρόπολη Καστοριάς είναι, ότι σας '΄στέλνουμε' '΄ εκεί μια οσιότητα μορφή, τον νέο σας Μητροπολίτη τον π. Γρηγόριο Παπουτσόπουλο !, φρόντισε και σπεύσε και εσύ να πάρεις την ευλογία Του και επειδή είναι πολύ σεμνός και ταπεινός, μην διαστάσεις όποτε ζητήσει την βοήθεια σου, για ο,τιδήποτε να του την προσφέρεις.

Έτσι και έγινε, υπακούοντας φυσικά με πλήρη εμπιστοσύνη στον λόγο του.

Ο νέος Μητροπολίτης ήλθε εδώ και μετά από πολλές ημέρες πήρα το θάρρος να πάω, να πάρω την Ευλογία του, να του ευχηθώ και να γνωριστούμε.

Έκτοτε, και για τα επόμενα χρόνια, όποτε και για ο,τιδήποτε ήθελε, ήμουν πάντοτε κοντά του και συχνά τον επισκεπτόμουν και συζητούσαμε και για πνευματικά θέματα.

Κάποια μέρα του λέω : << Σεβασμιότατε, ο π. Αυγουστίνος στην Φλώρινα, εδώ και χρόνια, έχει ιδρύσει σπουδαίες Εκκλησιαστικές κατασκηνώσεις και φιλοξενεί εκεί εκατοντάδες παιδιά από όλη την περιοχή μας. Δεν κάνετε το ίδιο και εσείς εδώ ; >>.

<< Πώς ; >> μου λέει μπορούν να γίνουν και εδώ. Του

απαντώ : << Σαν Γεωπόνος της Αγροτικής Τράπεζας γνωρίζω σχεδόν όλους τους Προέδρους των Κοινοτήτων της περιοχής μας. Μπορούμε να τους συζητήσουμε, εάν έχουν να δωρίσουν κάποιες Κοινοτικές εκτάσεις στην

Ι. Μητρόπολη γιαυτό τον σκοπό, αφού και η όποια κοινότητα-χωριό, πολλαπλώς και αυτή θα ωφελείτο>>.

Εν τω μεταξύ είχα ήδη συνεννοηθεί με την τότε Δ/ση Δασών της Καστοριάς για το έργο αυτό και η οποία μας υποσχέθηκε ότι θα χορηγούσε δωρεάν όλην την απαιτούμενη ξυλεία για το κτίσιμο-κατασκευή των σπιτιών, καταλυμάτων αυτής της κατασκηνώσης για την φιλοξενία των κατασκηνωτών.

Έτσι άρχισαν οι περιοδείες μας σε όλα σχεδόν τα χωριά του νομού , με το δικό μου το αυτοκίνητο, με σκοπό να εντοπίσουμε κάποιες κατάλληλες εκτάσεις. Εντοπίσαμε τότε δύο-τρεις πολύ ωραίες τοποθεσίες στην Φωτεινή, στο Χιονάτο και στην Διποταμία, αν θυμάμαι καλά.

Οι περιοδείες αυτές μαζί του ήταν κάτι το πολύ όμορφο ! Συχνά, όταν οδηγούσα, έβαζα το καλοριφέρ του αυτοκινήτου σε λειτουργία, για να μην μου κρυώσει ο Δεσπότης μου. Μετά από λίγο μου έλεγε :

<< Κλείστο τώρα παιδί μου, γιατί ζεσταίνομαι ! >> μετά από λίγο :

<< Γεράσιμε, άνοιξε το τώρα , γιατί κρυώνω.>>. Και αυτό το χαριτωμένο...σήριαλ συνεχώς επαναλαμβανότανε μαζί με τις συζητήσεις μας κάθε φορά που συνταξιδεύαμε με Εκείνον τον ταπεινό, υπέροχο, σοφό και Άγιο Μητροπολίτη μας.

Τελικά το έργο αυτό δεν προχώρησε με αυτόν τον τρόπο, αλλά οι κατασκηνώσεις αυτές έγιναν στο Βογατσικό.

Κάποια άλλη φορά, μου τηλεφωνεί στο γραφείο μου και μου λέει :

<< Όποτε μπορείς, σε παρακαλώ έλα στο γραφείο μου, σε χρειάζομαι. >> Κάποια μέρα , πήγα, τον βρήκα και μου λέει : << Θέλω να περιποιηθείς, να διαμορφώσεις και να ομορφαίνεις όλον τον περιβάλλοντα χώρο- οικόπεδο, πέριξ του Μητροπολιτικού Μεγάρου. << Ευχαρίστως, Σεβασμιότατε >> του απαντώ, και μετά από λίγο χρόνο ανέλαβα αυτήν την εργασία, αφού μάλιστα μου είχε παραχωρήσει σαν βοηθό και έναν εργάτη, ένα πολύ καλό παλικάρι.

Αρχίσαμε τις εργασίες αυτές , πρώτα πίσω από το Μητροπολιτικό κτήριο εργαζόμενοι εκεί για αρκετές μέρες, μετά από την υπηρεσία μου , αλλά ακόμη και κάποια Σάββατα. Όλα προχωρούσαν και πήγαιναν πολύ καλά. Κάποια στιγμή, πήγαμε να περιποιηθούμε και να διαμορφώσουμε όλον τον αύλειο χώρο εμπρός από το Μητροπολιτικό Μέγαρο και πίσω από το ιερό του Ι. Ναού, όπου βρίσκονται και οι τάφοι των κεκοιμημένων πρώην Μητροπολιτών και το χώρο πέριξ της προτομής του Παύλου Μελά .

Φθάνοντας εκεί, ανακάλυψα ότι υπήρχε ένας μεγάλος σκαμμένος λάκκος με τα χώματα τριγύρω του, ο οποίος όμως μου καλούσε όλο μου το σχέδιο για την...αρχιτεκτονική του τοπίου που είχα...συλλάβει να πραγματοποιήσω!

Ρωτώ τον εργάτη : << Μήπως γνωρίζεις τι είναι αυτός ο λάκκος;>> και εκείνος χαμογελώντας μου λέει : << Μάκη (Γεράσιμε), άστον αυτόν τον λάκκο, όπως είναι , γιατί τον άνοιξε ο Δεσπότης μας , επειδή θέλει να γίνει ο...τάφος του !! >>, << Εμένα όμως >> του λέω, << μου χαλάει το σχέδιο μου, και ύστερα τι τον θέλει από τώρα ! θα πάω μέσα στο γραφείο Του, να του ζητήσω, να τον

ξαναγεμίσουμε και να ισιάσουμε το μέρος. >>

Αυτήν την φορά όμως γελάει, αυτό το καλό παιδί, ο εργάτης μου, και μου λέει : << Τζάμπα θα πας!>> .

Εγώ όμως (και σαν ...πειραχτήρι) σπεύδω στο γραφείο του και του λέω : << Σεβασμιότατε, εκεί πίσω στους τάφους των μακαριστών Μητροπολιτών, υπάρχει ένας ανοιγμένος λάκκος που μου χαλάει όλο το σχέδιο μου για την διαμόρφωση του χώρου. Θέλω να τον σκεπάσω και να ισιώσω τα χώματα.>>. Με κοιτάζει, χαμογελάει, με απέραντη καλοσύνη και μου λέει: << Γεράσιμε παιδί μου, μην πειράξεις αυτόν τον λάκκο, γιατί είναι ο...τάφος μου! >> και εγώ (σαν πειραχτήρι) του λέω:

<< Μα! Σεβασμιότατε, αφού Δόξα των Θεών, είσατε μια χαρά , γιατί τον ανοίξατε από τώρα, άλλωστε όταν θα έρθει εκείνη η ευλογημένη ώρα, θα σας ανοίξουμε έναν άλλον και πιο...μεγάλο! >>. Ξαναχαμογελάει με πλατύτερο χαμόγελο , κατάλαβε ότι τον...πειράζω!

<< Άστον παιδί μου , όπως είναι ! >>. << Όπως θέλετε>> του λέω και εγώ χαμογελώντας.

Ασπάστηκα το ευλογημένο χέρι του και έφυγα να συνεχίσω την δουλειά μου μαζί με εκείνο το καλό παιδί αφήνοντας βεβαίως άθικτο εκείνον τον τάφο του.

Όταν μετά από πολύ καιρό – χρόνια, έγινε η οσιακή κοίμηση Του και μετά από λίγες ημέρες έγινε η κηδεία του , ήμουν κι εγώ εκεί, ρώτησα έναν ιερέα : << γιατί απλώσατε αυτό το μαντήλι κάτω από

τον λαιμό του ; >> μου απάντησε : << για να μην λερωθούν τα ράσα του , αφού ακόμη αιμορραγεί >> ! !

Αυτά τα ολίγα (από τα πολλά) έχω την τιμή να σας διηγηθώ και να καταθέσω στην αγάπη σας, σχετικά με την Οσιότητα μορφή αυτού του γλυκύτατου, σοφότατου, ταπεινότατου, πρώην Μητροπολίτη μας π. Γρηγορίου Παπουτσόπουλου, ο οποίος θέλοντας ακόμη ο λόγος του Κυρίου μας να φθάνει μέχρι και τις κορυφές του Γράμμου και του Βιτσίου, ίδρυσε τον Εκκλησιαστικό Ραδιοφωνικό Σταθμό της Μητροπόλεώς μας και που εν συνεχεία οι πανάξιο δημοσιογράφοι του, που μέχρι σήμερα τον χειρίζονται και διακονούν, τον έκαναν Πανελληνίου εμβέλειας, ενώ ο Μακαριστός μας Μητροπολίτης ως ζώσα αγάπη, είμαι σίγουρος ότι μεσιτεύει υπέρ όλων μας στον θρόνο του Παντοκράτωρος Κ.Η.Ι . Χριστού και εισακούεται . Αμήν!

Καστοριά

8/04/26

Την ευλογία του να έχουμε

Δρ. Γεράσιμος Κουσουνής

Γεωπόνος-Καστοριά

(α) Μετά από χρόνια

- Γιάννης Λαζ, Βιολόγος καθ.ΜΕ

- Αντώνης Οικ, Οικονομολόγος

- Ευθύμης Αρβ, Πολ.Μηχανικός

- Στέφανος Σπαν, Χημ.Μηχανικός

- Δρ. Διονύσης Βακ, Οφθαλμίατρος (που εξέτασε το

Σεβ. π. Γρηγόριο πριν την αναχώρηση του για Καστοριά με σύσταση του Μητρ. Νικαίας π. Ιάκωβου Γκίνη) .

Παπουτσιδάκη Δημ. Δικηγόρου , '΄ Μητροπολίτης Σιδηροκάστρου Ιωάννης και το Εκκλησιαστικό πρόβλημα '΄ . Εκδ. Σπορά, Αθήνα 2014.

Αρχιμανδρίτου Ειρηνάιου Μπουσδέκη, Ηγουμ. Ι.Μ. Νέου Στουδίου, '΄ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ, Μητροπολίτης Αττικής και Μεγαρίδος '΄ , εκδ. Σπορά 2024.

΄Ισχυε από τότε το '΄ κατηραμένον μεταθετόν '΄ κατά τον Λεοντόκαρδο π. Αυγουστίνου Καντιώτη

Ο Λαρίσης “..συνεπής” λόγων και πράξεων

Στη Λάρισα πριν οκτώ χρόνια περίπου (5 Οκτωβ. 2018) φάνηκε σαν να άνοιξε κάποια χαραμάδα αναλαμπής με την εκλογή του νέου επισκόπου της μετά από μια 24χρονη αδιάφανη και σκοτεινή περίοδο με παθιασμένη επίδειξη κλιδής, με πολλές και βαρύτατες εντυπωσιακές αμφιέσεις, με εκθαμβωτικά και πανάκριβα αξεσουάρ, όλα πιστά αντίγραφα των βυζαντινών αυτοκρατόρων.

Η ένδοξη μητρόπολη του Μεγάλου Πατέρα της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου Αγίου Αχιλλείου ήταν βουτηγμένη σε σκάνδαλα και στη λεπλασία του Ιερού Χρήματος, το οποίο στουπώνονταν σε θυρίδες offshore, εταιρίες φορολογικών παραδείσων.

Συνεχίζει

Κάποια φαρφαρίζοντα σταχυολογήματα

Οι πρώτες δηλώσεις του νέου δεσπότη ενεθάρρυναν τους πιστούς. “Θα ανέβω (δήλωνε) επάνω και θα κάνω αυτό που ο άγιος Θεός θέλει... Ένα έργο πνευματικό, ένα έργο ουσιαστικό, ένα έργο αναγέννησης του όλου ανθρώπου” (Larissanet).

“Δεν με περισσεύει κανείς. Μου είστε απαραίτητοι όλοι. Σε συστράτευση δίπλα... η Λάρισα εκτός από πανέμορφη πόλη κωροταξικά να γίνει ένας λειμώνας πνευματικός, υπόδειγμα για κάθε γωνία της Ελλάδας” (News Room iefimerida.gr).

“Την 10^η Νοεμβρ (2018) εδώ στη Λάρισα είχα μεγάλη χαρά, γιατί έβλεπα επιτέλους ότι μπορούσε η Λάρισα να ενθρονίσει Μητροπολίτη μετά το 1956 για πρώτη φορά” (onLarissa.gr).

“Σε μας, επειδή ο χρόνος έχει άλλη σημασία, οι πρώτες 100 ημέρες είναι διαπίστωσης, παρατήρησης, προσεχικής... Όπου βλέπει αδυναμίες, σπεύδει να τις διορθώσει με πατρική αγάπη” (εφ. “ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ”).

“... ξεκινάμε κάποια επιμορφωτικά σεμινάρια, για να κατανοήσουν οι κληρικοί τα πνευματικά τους καθήκοντα και να επιτελούν σωστά την αποστολή του θρησκευτικού ταγού-ηγέτη, αυτά θα διοργανωθούν στη Λάρισα από τη νέα χρονιά” (εφ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, 28/10/18).

“Καταρχήν οφείλω να πω ότι ήρθα σε έναν παράδεισο... Αισθάνομαι και είμαι πια Λαρισαίος, η Λάρισα είναι ο τόπος μου” (Romfea.gr).

“Έρχομαι στη Λάρισα, έρχομαι στον τόπο μου, στην Πατρίδα μου! Την Δευτέρα θα έρθω στο γραφείο σας κ. Δήμαρχε να υπογράψω την μεταδημότευσή μου...” (Δημ. Ιασ. Ντικούδης).

“Αυτοί που ακούν, πολλές φορές δεν έχουν την υποδομή να κατανοήσουν τί θέλει να πει άνθρωπος...” (Ορθ. Χριστιανοί). (Εχει δίκαιο ο δεσπότης, επαρχιώτες δεν είμαστε;;).

Ακόμα πολλά τέτοια φρασεολογήματα εκστομούσε σε ρητορικές συνεντεύξεις και ομιλίες ο νέος δεσπότης. Ο δημοσιογράφος, και φίλος του Σ. Τσούμας, τα αποκάλεσε “Μπούρδες”.

Συνεχίζει.

ΤΟ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟ “ΕΠΙ ΠΟΔΟΣ”

Ο Δήμαρχος κ. Καλογιάννης, Δευτέρα πρωί-πρωί (12/11/2018) στο γραφείο του με εντολή, το Δημοτολόγιο να έχει έτοιμο το έγγραφο μεταδημότευσής του νέου μας δεσπότη μην εμφανιστεί άξαφνα, όπως τον υποσχέθηκε το Σάββατο στην ενθρόνιση και τους πιάσει απροετοίμαστους. Εξ

άλλου ο Δήμαρχος είχε προγευθεί τις “..συνεπείς” αρχιεπισκοπικές διαβεβαιώσεις λόγων και πράξεων, στην καφετέρια μετά την κηδεία του μακαρίτη Ιγνατίου, όταν του υποσχέθηκε ότι η Λάρισα πάλι Ιγνάτιο θα έχει δεσπότη. Το αυτό πάλι κλειδώθηκε τρεις μέρες πριν τις εκλογές στο τσιμπούσι που είχαν Δήμαρχος και Αρχιεπίσκοπος στη Λεωφόρο Βουλιαγμένης.

Για την εκλογή του δεσπότη της η Λάρισα ήταν στο πόδι, λεωφορεία ναυλώθηκαν να μεταφέρουν τους Λαρισαίους στην εκλογή. Ξενοδοχεία κλείστηκαν για τη βραδινή διανυκτέρευση, ώστε να είναι παρόντες την επομένη στη χειροτονία του Λαρισινού Ιγνατίου. Ζαχαροπλαστεία επιστρατεύθηκαν για την παρασκευή γλυκών για τους χιλιάδες επισκέπτες. Ο Ναός στο κέντρο της πόλης μετατράπηκε σε προσωρινό μπουφέ, όπου θα πέραναν για τα συχαρίκια, θά παιρναν το γλυκό, το αναψυκτικό και ίσως κάποια ευλογία. **Τα πάντα ήταν έτοιμα και στην εντέλεια! (για μουσικές, μπάντες, χορωδίες θα σας γελάσω).**

Η “..συνεπής” βεβαίωσης λόγων και πράξεων του Αρχιεπισκόπου, έκανε όλες τις αρχές να είναι επί ποδός (Βουλευτές, Περιφερειάρχης, Δήμαρχος, παπάδες, υπηρεσιακοί παράγοντες, Μ.Μ.Ε. ...), οι οποίοι βρέθηκαν στην Αθήνα και όρθιοι περίμεναν έξω από την αίθουσα που συνεδρίαζαν για την εκλογή του νέου Λαρίσης. (Σίγουροι με άλλοι με ανυπομονησία δε, ανυπομονώντας να ακούσουν όνομα!!!).

Τι έγινε όμως! Και τούμπαρε η βάρκα;

Ο υπέρ φιλόδοξος Λαρισαίος σίγουρος δεσπότης ήθελε στη χειροτονία του να παραβρίσκει ή καλύτερα να τον χειροτονήσει ο Πατριάρχης, διότι δεν ήταν ένας τυχαίος...Μικρός μεν στο ανάστημα αλλά ογκόλιθος στις περγαμνές, αφού ήταν κάτοχος με επτά Δικτατορικά, Μεταπτυχιακά, έξι Διπλώματα και πέντε Πτυχία ξένων γλωσσών και όλα αυτά αποκτήθηκαν μέσα σε μια δεκαετία, Γιαυτό θα ήταν μάλλον υποτιμητικό για τον ίδιο να χειροτονηθεί από δεσποτάδες με ένα και μόνο πτυχίο θεολογίας!

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης ανταποκρίθηκε – παρά το φόρτο – και το συνδύασε, ώστε την παραμονή το απόγευμα πριν την εκλογή θα βρίσκονταν στην Αθήνα και την επομένη θα έπαιρνε μέρος στη χειροτονία του, δεν υπολόγισε όμως ότι είχαν τον “Προμπονά”!

Χαρούμενος ο δεσπότης Μεσσηνίας – από τους θερμούς υποστηρικτές του Λαρισαίου Ιγνατίου – έτρεξε την παραμονή το απόγευμα, να ανακοινώσει τα χαρμόσινα μαντάτα στον αρχιεπίσκοπο και να μοιραστούν μαζί το ευχάριστο νέο!

Το χαρούμενο και το ευχάριστο βραδάκι μετατράπηκε σε θρήνο, κλαυθμό και οδυρμό. Έγινε πλήρης, ανατροπή, τα πάνω ήρθαν κάτω. Το τριπρόσωπο ψηφοδέλτιο άλλαξε και πετάχτηκε.

Τα μεσάνυχτα η αρχιεπισκοπική ομάδα, κατέληξε στο νέο σχήμα, αφαιρώντας τελείως το Λαρισαίο από την τριπρόσωπη λίστα, μη συμβεί καμία καραμπόλα!

Το συγκεντρωμένο “πλήθος” (ενδιαφερομένων, περιέργων, εκδρομένων), ακούγοντας το όνομα Ιερώνυμος αντί Ιγνατίου έπαθαν ταράκουλο, δεν το πίστευαν, τι έπαθαν, έλεγαν, αφού ο αρχιεπίσκοπος είναι “..συνεπής” λόγων και έργων τι μεταστροφή ήταν αυτή;. Και χωρίς χρονοτριβή καβάλησαν τα ναυλωμένα λεωφορεία και “αγαλλόμενοι” επέστρεψαν.

Συνεχίζει

Ο νέος Δεσπότης βγήκε σουλάτσο

Ο Δεσπότης Ιερώνυμος κουρασμένος δεν ήταν και λίγα! – ενθρόνιση, τραπεζώματα, τρισάγια – τη Δευτέρα ξέχασε την επίσκεψη που είχε υποσχεθεί στο Δημαρχείο, εδώ τον περίμεναν και οι δημοσιογράφοι, γιατί ήθελαν να τον ακούσουν και να γράψουν ακόμα και τι

σήμαινε “**Το ράον σιωπή!**” που είχε πει κατά τη χειροτονία του.

Ο “..συνεπής” λόγων και πράξεων Δεσπότης αντί να πάει στο Δημαρχείο, κατέβηκε στα γραφεία της μητρόπολης, μάζεψε τους υπαλλήλους και τους ζήτησε τις παραιτήσεις τους, σε ερώτηση τι θα κάνουν μετά, απάντηση δεν έλαβαν, απλώς τους παρουσίασε κάτι καινούργιο για τα μητροπολιτικά δρώμενα. Ήταν η Παρουσίαση του μητροπολιτικού Διευθυντή ως νέο διοικητικό σχήμα, ένα λαϊκό με πολλές περγαμνές, ώστε να “καθαρίσει” όλα τα συσσωρευμένα “μπάζα”.

Τη μεθεπόμενη βγήκε σουλάτσο στο κέντρο της πόλης, “..συνεπής” των λόγων και πράξεων, όπως υποσχέθηκε. “**Η δουλειά του Επισκόπου δεν είναι να μένει κλεισμένος σε ένα γραφείο (δύλωνε)... αλλά θα πρέπει να περπατάει και στην πόλη, να αφουγκράζεται αυτό που λέμε, «τους ρυθμούς, τις απαιτήσεις, τη ζωή της πόλης».**” Συνέχισε ποδαράτος στην κεντρική πλατεία, όπου βρέθηκε στο Σταθμαρχείο του Αστικού ΚΤΕΛ, εδώ αγόρασε ένα μπλοκ εισιτήρια. Τέρμα, έγραφε ο Τύπος, το μητροπολιτικό αυτοκίνητο, οι μετακινήσεις του θα γίνονται πλέον με τα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς!

Τα δημοσιογραφικά τρολ ξεσπάθωσαν! Αυτός είναι πραγματικός Επίσκοπος, κοντά και μέσα στο λαό, τον παρουσίασαν ωσάν τον Χριστό πάνω στο γαϊδουράκι “**καθήμενος επί πώλον όνου**” (Ιωάν. 12, 15).

Ο “..συνεπής” λόγων και πράξεων νέος δεσπότης, ούτε στην πόλη ξαναπερπάτησε πεζός, ούτε το Αστικό ΚΤΕΛ χρησιμοποίησε και το ωραίο ήταν που τον ένα οδηγό που ανέκαθεν είχε η μητρόπολη και έκανε τα καθήκοντα του κλητήρα, προσέλαβε και ένα δεύτερο οδηγό, για να μην κουράζεται ο ένας!

Συνέχεια στο επόμενο φύλλο.

Ο “..συνεπής” λόγων και πράξεων δεσπότης Λαρίσης.

Λαμπαδάριος